

„- Ki szólít?

- Én vagyok.

- Ki?

- A szíved,
melyet alig tart már egy vézna szál:
vér és erő mind elhagy engemet,
ha látom, mi vagy, félig meggebedt
vert kutya, amely lapúl és zihál.

- Mi tett így tönkre?

- Kéjek vad vigalma.

- Mi közöd hozzá?

- Gyötrődöm miatta.

- Hagyj békén!

- Miért?

- Tűnődni mindezen.

- Mikor?

- Majd, ha megértem komolyabbra.

- Többet nem mondok.

- S én nem sürgetem.”

(Francois Villon: A szív és a test vitája)

I. Repülj velem!

" Fekete a mosolya és fekete a szeme
Éjfelete szíve már a bánat eledele
Itt a vége fuss el véle - bocs hogy van a halál
Ez a mese fekete mese

Voltál te is ifjonc és bohó
Féktelen fekete felhőket betörő
Angyalka a világ tetején
Most megrezzen az égbolt és abból aláhull
Egy félvilági szerető
Alsóváros alján felborul a fény "

Az Igazság Foka zátonyok Mer Daray tengerén. Kyel nevében az egész kontinens legrettegettebb börtöne. Másik nevén: a Hullámsír. Madártávlatból látszik csak igazán kiterjedése, ami választ ad valószerűtlen történetére is. Falai nincsenek, tornyok is csak elvétve. A hullámtörők által ölelt területen úgy látszik a tengernek egy sebe tátong szárazon. Egy mély lyuk a vízben. Alig egy-két torony áll ki a sziklák fűrészfogas sorából, azok is csak azért, hogy a távolban örökkön őrző két flottával tartsák a kapcsolatot fényjelekkel.

Vagy éppen, hogy fogadják az egyetlen kurta, s még így is a víz kénye kedve szerint kígyózó mólóra érkező újabb rabokat. Fehér hab csap fel a tornyok és a zátonyok tövében, a tenger szüntelen visszaperelné a jussát ... de a Hullámsír évezredek óta állja a természet próbáját. Hajó csak fél évente közelítheti meg a partjait szigorú szövetségi és vallási törvény szerint. Szökni lehetetlen, példa sem volt rá soha. Emberöltőnként csak egy-egy rabot visznek ki a partra Kyel, az Igazság kétarcú istene rendelése szerint ... és pár éve már ez is megtörtént.

A távoli flotta fényjelei után egy magányos bárka közelíti meg a bizonytalan mólót, de kikötni csak akkor merészel, amikor a tornyok is választ adnak neki. Színei Erigow és Haonwell zászlaját jelzik, s az kettős aranykört, amely a szolgálatot teljesítő pap számára jelzik a hajó eredetét. Mire a kikötés megtörténik, már egy kisebb fogadóbizottság áll a móló tövében. Két mogorva strázsa, övükben örökkön éles hosszúkard, testükön lánccal, melybe savval marták bele Kyel jelét, s orcájukon hasonló hólyagtetoválás. Fanatikusok, akik a halálnál nehezebb szolgálattal tisztelik az égi atyát.

Viharkabátjukat és felhajtott gallérjukat szél cibálja, de ők, akárcsak a zátonytornyok, rezzentelenül állnak és a matrózok minden mozdulatát feszülten figyelik. Négy katona lép a mólóra, közöttük egy leláncolt, vékonyra fogyott csapzott alakkal. Minden katonánál egy-egy lánc, ami a fogoly nyakára erősített pánthoz vezet. Mint az állatot kísérik a zord örökhöz és bízzák gondjaikra. Minden papír rendben, szövetségi pecséttel ellátva.

A láncok és a fogoly gazdát cserél, de nem indulnak el, ameddig a karcsú bárka ki nem fut. Előírás. Távoli emlék a fehér vitorla mikor megfeszülnek a vasszemek és a három alak a tornyok védelmére belülre indul, s a tenger sebe feltárja titkait. Eléjük szignumos köpenyt viselő ételtel teli alak penderül, tekintete, mintha a felettük köröző sirályok falánkságát tükrözné. Oldalán csendesen jelenik meg a porszürke és sómarta köpenyt viselő seszínű hajú Kyel pap.

– Marco, az Acélvihar ... köszöntelek a Hullámsírban – kezdi a vidám alak, korántsem tettetett érzelmekkel – már nagyon régóta vártam rád ... veled ... úgy hiszem teljesebb lesz a gyűjteményem veled. Kövess hát új otthonodba.

Mint aki szívesen látott vendéget invitál int felé és fordul, de nem a fogoly lép először, hanem szótlán strázsái, s ő a lánc végén feszülve követi őket. A pap némán zárja a sort, tekintetével fürkészőn vizslatja új bárányát a különös nyájnak. Göcsörtös falépcsőkön ereszkednek alá, s előttük feltárul mindaz, amit ez a különös tájék a szemnek nyújthat. Hatalmas fa- és fémszerkezet határolja a vízszint alatt a teret a tengertől, s ki először látja, könnyen beleszédül.

– A dezertált 99-es század utolsó élő tagja és bajtársai gyilkosa ... Marco ... aki csak akkor képes meghalni, hogyha ő akarja. Mikor a jelentést olvastam alig hittem a szememnek ... s mégis – nyájas mosollyal fordul ismét foglya felé a lépcsőfordulóban – vannak még csodák. Bárcsak volna mód és idő, hogy elmond, miként akadtál a zsandárok horgára. De nincs ...

Az alak hangtalanul követi őreit, s azok szívtelenül rángatják egyre mélyebbre és mélyebbre. Több szintnyit ereszkednek, mire egy csapóajtó szerű vízszintes kapun belépnek a Hullámsír építményének belsejébe. A szív azonnal nosztalgiával gondol a kinti sirályrikoltásra a belső csendben. Sem egy nyögés, sem egy nesz. Csak a léptek monoton, tompa koppanása hallatszik, s a a hátul haladó Kyel pap szuszogó lélegzete, ahogy becsukja maguk mögött a fekvő ajtót.

– Biztos gondolkodsz, hogy mi ez a hely ... mások megkérdik – szólal meg elgondolkodva a foglár, de nem zavartatja magát a hallgatással – egykoron a dicső kyr faj hódító hajóinak egyik volt ez a hely, melyet a vad nyugati óceán átszelésére építettek, s hogy mindörökkön kiállja a tengerek próbáját. Minden más hajó annak rendje és módja szerint kikötött annak idején a Riegoy-öbölben, s mint ahogy tudod, leigázták a barbár Crantát, hogy felépítsék észak kultúráját, ahogyan annak ma ismerjük. De ez a hajó ... ez elszakadt a többitől és északabbra sodródott.

Tekervényes folyosók és lépcsők következnek, rengeteg oldalsó helység félhomályos alakja. Mintha nagyobb tárgyak lennének bennük állva vagy fekvve, féloldalasan a falnak támasztva ... koporsók talán. Sehol egy ór, sehol egy rácsos ajtó. A fogoly idegesen tekint körbe, érkezése óta első ízben kíváncsiságtól hajtva. Érdeklődését eléri a foglár és betudja csodálkozásnak, melyet már jobban ismert más raboktól a rövid idő alatt, mikor megérkeznek.

– Ez a hely évezredek óta szolgálja az Igazság istenét létével, mióta a kyrektől kedvező áron megvásárolta a pyarroni egyház. Északon nincsen még egy ilyen hely, páratlan a maga módján. Hamarosan te is megértheted, hogy miért van ez így. Nem is hétköznapi csirkefogóknak tartjuk fent ... de nem ám. Csak a legkegyetlenebb és legártatlanabb lelkek örökké tartó siralomháza ez a hely ... azoké, akiket a világ feledni próbált, s cserébe megadjuk nekik azt amire földi életük hátralevő részében a legjobban vágytak ... a feledést.

Megállnak egy nyitott terem előtt, ami semmivel sem különb a többinél. Három hatalmas szarkofág fekszik benne, ősbek talán a falaknál is, amik a hideg északi tengert tartják távol. Kettőben mezítelen

alakok homályos formája lebeg smaragdszínű ragyogásban, mintha lüktetne. Szíjak és láncok, csövek vezetnek testükbe, melyek lassan öregszenek a mágikus tartályokban. Hajuk szabadon vonaglik a sűrű folyadékban, szemük lehunyva, testüket, mintha örök láz kínozná.

- Egykoron ezek a fekhelyek az óceánon átkelő kyrek álmának nyugalmát vigyázták, hogy frissen és készen szálljanak partra az előttük álló hosszú invázióra. Hősök fekhelyei ... s most - szeretettel simít végig az egyik zöld kristályfedélen a foglárok - latrok álmának őrzői. S egyiket most, tisztelettel, elfoglalhatod - ünnepélyesen pördül meg az új rab felé - Készítsétek elő a nyughelyét!

A két ór elmozdul a rab mellől, akik fürkészsze pillant a másik két rab kicsiny cellájára. Érzelmek nem olvashatók le arcáról. Vonásai sem rezdülnek s ez egyre inkább idegesíti a foglárt. Hát ki ez, hogy nem retenti a kegyes végtelen álm ígérete? Miféle szörnyeteget küldtek hozzá, hogy majd önnön rémálmai megtörjék a lelkét? Szótlanul pillant Kyel papjára, de az csak kérdően vonja meg a vállát. egykedvű garabonciás, nem látja át a pillanat nagyszerűségét és súlyát. Rá hárul a feladat, hogy hangulatba hozza új vendégüket a beilleszkedéshez.

- Hát nem érted miféle sors és jövőndő áll előtted Marco, az Acélvihar? Testedet elevenen emészti fel az idő, elfelednek és húsodat lehántja rólad a kérlelhetetlen valóság! Ez az utolsó pillanat, hogy eleven emberekkel állsz szembe, mielőtt saját magaddal leszel összezárva Kyel ítélete előtt. Szólj, halljam mi az utolsó szavad, hogy bejegyezzem kódexembe híresen éles elméd utolsó lobbanását!

- Azt hiszem, hogy köszönettel tartozom neked - kezdi rekedten a fogoly, de a foglár csak azért hőköl meg, mert az ajkak nem mozdulnak a szavaknak megfelelően - hiszen két kardot és egy buzogányt is hoztál nekem, hogy munkámat elvégezhessem. Neked azonban, húzza le arcáról az alak a mágiával felbűvölt húsmaszkot - nem veszem hasznodat.

A smaragd fények egyszerre lobbannak fel és azután ki. Lüktetésük, mintha visszhangja lenne annak a vérengzésnek, ami elszabadul a szűk teremben. A foglár hörögve kushad a sarokba ... s nézi, ahogy az idegen, ki most már bizonyosan nem Marco, az Acélvihar, embertelen fürgeséggel szökell előre a két strázsa után. Egyik fejét hátulról zúzza neki a súlyos szarkofágnak, s miközben kihúzza a roncs test hüvelyéből annak kardját már védi is vele a másik csapását.

A Kyel pap varázslatot mormol, de egy rúgás a falig taszítja. A strázsa veszetten harcol és állja is a démoni ügyességű gyilkos két csapását. Azonban az ő ereiben nem túlvilági lények képességei keringenek és egy harmadik és negyedik vágás már csontjáig hatol. Kyelnek ajánlott élete befejeződhet szolgálat közben. A görnyedő papot újabb rúgás alázza egy szarkofág tövébe nyögve, csak hogy egy kardhegy csapódjon a nyakszirtjébe és végleg elhallgattassa. Kezei védekezés helyett a kyr szerkezet oldalát simítják végig és kenik be vérével. Buzogánya érintetlenül hever teste mellett.

A foglár halkán nyüszít fel, ahogy a természetellenes mozgású alak kiegyenesedik előtte. Nyurga, szálkás alak, aki mostanra teljesen megszabadult a testét övező illúziótól. Testre feszülő fejevadászvértet visel, mozdulatai nélkülöznek minden emberi vonást. Mintha egy sáska vonaglana a sarok felé befejezni a művét. Tekintete sötét rovarszem, arcán elnagyolt vonások, haja rövidre nyírt sűrű tüske erdő.

- Most pedig, jöjjön olyasmi, ami még nem volt ...

***

A flottatiszt megszokott fegyelemmel nézi a távolodó bárkát. Havonta hoznak egy-két foglyot. Semmi rendkívüli nincs ebben. Oldalra sandít a siopa pszi-mesterrel, aki folyamatos mentális kapcsolatban van a Szövetség távoli központjával. Tar fejének vonásai kiismerhetetlenek így józanul, de nem bánja. Azt már jobban, amikor az admirálist elaggott oroszlának nevezte egy évekkkel ezelőtti bálon, s ennek köszönhetette következő megbízatását meg nem határozott időre itt ... a fagyos semmi közepén, ahol soha nem történt semmi ezer év óta a feljegyzések szerint.

Fújt egyet és megszokásból jelentést kért a Hullámsír túlsó felén hajózó flotta parancsnokától. A válaszra percekig várni kell ugyan, de legalább addig is van mire várni itt azon túl, hogy a sör kifagyjon a hordókból. Végigjárja a hajót ... újra és nem is figyel már a tisztelgésekre. Mindenkit szagról ismer már. Haonwell beltengerén persze biztos most is süt a nap és kétszemélyes vitorlásokon kacagnak a nemes hölgyek ... más, szerencsésebb tengeri medvékkel. Gebedjenek meg!

- Hajó a láthatáron! - kiáltás az árbócosárból, mint a fejfájás első tompa lüktetése a flottatiszt agyában.

- Persze, hogy hajó! Hetek óta az egyetlen volt - kiáltja fel bosszúsan.

- Nem - érkezik a süvítő szélén túlról a válasz - ez másmilyen ... ez valamiféle dzsunka.

- Mi az ördög az a dzsunka? Két heti rum adagodat megvonom, hogyha nem beszélsz érthetően!

- Ez ... valamiféle keleti hajó ... és egyre több! Enoszukei vitorlálakkal!

- Mit beszélsz? - a flottatiszt a tatra rohan fel és messzelátójával idegesen babrál, lerázza róla a jeget - Soha többet nem iszol rumot az én hajómon, hogyha képzelődsz!

- Nem képzelődöm uram, három enoszukei dzsunka és most még három másik ... azt hiszem gorvikiai!

- Antoh hínáros fanszörére! - hördül fel a flottatiszt, ahogy saját szemével is látja már miről kajabált az árbóc - A világ teljesen megbolondult?!

Senki sem vonja kétségbe szavait, s valóban: a távolban három favitorlás száguld feléjük ferde árbócokkal, s mellette három kétárbócos hajó, melyeket a déli, melegebb tengerekre terveztek. Zászlajukon a bukott Enoszukei Császárság és a megszűnt Gorvik Birodalom színei csattognak a szélben. Rajtuk megannyi tengerész nyüzsög és készülődnek a harchoz. A flottatiszt borostáján megfagy a dér a látványtól.

- Ranagol fattyaira ...

- Uram - bátortalan kiáltás a kosárból - Azt hiszem, hogy hajó a láthatáron ...

- Nem kell elhinned, most már én is látom őket - morogja vissza a tiszt - látom őket!

- De ez a másik oldalon van és ... - a szél elnyeli a hangját a matrónak - ez a víz alól jön.

A flottatiszt mereven fordul meg és erősen támaszkodik a kormány mellett. Nem hisz a szemének, egyre értetlenebbül szedi a lélegzetet. Mondaná, hogy korbács jár a kosárban gubbasztónak, de nem jön hang a torkára. A Hullámsír mólója mellett ugyanis valóban forni látszik a tenger és a mélyből egy hajó emelkedik ki ... orral. Élőhalott matrónok húzzák a köteleket függőlegesen, vitorláit egy másik világ szelei dagasztják, hogy átérjen a mágikus átjárón. Hajóteste megfeszül a két világ között, majd komótosan vízre esik a Mer Daray tenger oldalán.

- Parancs, kapitány? - lép mellé az első tiszt, miközben a megszólított ép elméje maradékaért küzd - Most mit tegyünk?

- Most? MOST MINDENKI DÖGÖLJÖN MEG!

***

Az álom smaragd színekkel ölelte körbe a testét és a lelkét. Neveket formált a csendben és dalokat idézett a fülébe. Gyerekkórus énekelt a távolban, de minden elborított a fűszálak között süvítő langyos szél érintése. Lenézett a karjára, ami fiatal volt és erőtől duzzadó, egy Tharnak tetsző élet ígéretével teli. Képzeltbeli ellenségeket űzött el magától bottal egyre távolodva a daloktól. A mező szélén megállt, mintha a fák között egy külön jelenést látna ... egy fájdalmas jövő képeit, ami talán sohasem lesz az övé.

„Ayala szembefordult Axellel és lenézett a halálán lévő férfira. Az újabb véres köpetet adott ki magából oldalra fordulva, de a sebek, a hátából kiálló elf vesszők vagy a mérge hatására nem volt képes szavakat formálni sem. Karjai erőtlenül heverték az oldalán, de zavaros tekintete még így is a lányét keresték. Nem bírta ezt a nézést, nem bírta elviselni néma üzenetét, vádjait és csalódottságát. Lehunyta a szemét és magasra húzta oldala mellett a kecses sirenari kardot, hogy megadja a gladiátornak a végtisztséget. Nem volt képes ránézni, amikor elindult a végső dőfés a férfi szíve felé.”

Ijedtségében messzire hajított a botot és visszafordult. Azt hitte, hogy menedéket talál a gyerekkor unalomig ismert színfalai mögött. Csalódnia kellett. Mint egy körkép, úgy vonult köré egy távoli emlék és minden pillanattal egyre öregedett álombéli teste. Pillanatok alatt éveket, haja nőni kezdett, körmével kaparta az arcát, de már borostát érzett puha bőre helyén. Üvöltött, lehunyta szemét, hogy ne lássa a képeket, de ez sem hozott megnyugvást neki: szemhéján belül is élesen és színesen látta.

„A kard akadálytalanul szaladt végig Axel Ragen testén, ami megrándult. A férfi úgy érezte felrobban valami benne mélyen, valami elpattan. Láthatatlan rajzolat izzott fel a mellkasában majd hullott darabokra és halványult el. Ayala határozottan tartotta benne a pengét, majd keze remegni kezdett és félig a férfi fölé hajolt és úgy suttozta, hogy eltakarta őket a többi elf elől a lány gyönyörű fehér haja: „Sajnálom”. Nem is vette észre amikor lehunyt pillái közül egy könnycsepp zuhant a penge vércsatornájába és végigrohanva eltűnt a férfi mellkasán lévő sebben. A következő pillanatban a lány kitépte a kardot Axel Ragaen testéből, ami eldőlt a csillagporban és a fehér szilánkokat lassan festette át saját vérével.”

Kívülről látta magát, de érezte az üvegtörmelék tapintását és az ürességet a mellkasában. Lerogyott a fűbe és zokogott ... zokogott tehetetlenül. Mint egy korán megvénült gyerek. A dal ismét közeledett ... egyre hangosabban és érthetőbben, ostoba, bugyuta, Tharnak tetsző dal volt. Egy asszony három fiáról, akik közül egy feleséget talál, a második hősi halált és a harmadik hitetlensége révén a vértengerre száll. Ziháló lélegzete előbb a halálos sebet kapott gladiátoré volt ... majd száját kitöltötte valami kocsonyás nyálka.

Öklendezett, de csak fuldokolni bírt és felült valami hideg helyen meztelenül. Arcába hullott fehér haja zöld takonyszerű anyaggal mocskosan. A szagokból csak egyféléét ismert fel ezen az idegen helyen ... a frissen kiontott vérét. Értetlenül nézett körbe, pislogott, hogy kitörölje a füves mező hazugságát maga körül. Önkéntelenül oldalra vetődött egy szúrás elől, ami a homályból érkezett és tövig szaladt a helyét kitöltő kocsonyás zöld anyagba.

Sokkal tovább zuhant, mintha egy ágyból tenné, ezt érezte. Régen használt tagjai remegve ellenkeztek a megterhelés ellen, de tudta, hogyha nem cselekszik nem lesz idejük később fájdalommal meghálálni a használatukat. Riadtan nézett körül és valami ismerős formát, valami használhatót keresett a padlón maga körül. Egy üveges tekintetű halottat talált, aki féloldalasan vele szembe feküdt és nyakában kettős kör jelével.

- Hát itt vagy te átokfajzat! Hát miattad kellett erre a pokoli helyre jönnöm! - ismeretlen hang. de a tónus ismerős: fenyegető és fölényes. Az jó, akkor még nyerhet néhány szívdobbanásnyi időt - Mert az úrnőnek egy magad fajta vénember kellhet ... baromság! Elviszem neki a fejedet, hogy megértse végre, senki sem alkalmasabb nálam a küldetésre!

Lecsapó penge hangja, cselekedni kell. Az ösztönök gyorsabbak az észnél. Az ujjak valami keménnyel tapintanak ki a vértócsában és védekezően a test elé rántják. Talán elég lesz. A fémes hangból ítélve igen, mert nem érkezik hideg acél a fáradt húsbá. De nem lehet örökké a földön pihengetni, s ezt az izmoknak is érteniük kell. A bal kar megtámaszkodik valami kiálló rúdban és felhúzza a testet. A jobb lendülve roncsol, hogyha talál, de csak levegőt hasít.

A meztelen férfi bizonytalan lábakon áll. Fehér szakállá testéhez tapad, hajának loboncái a háta közepét verik. Fehérségük csak bőre sápadtságához fogható. Bár sejtí, hogy nyomorult látványt nyújthat, ez nem az a pillanat, hogy tetteit befolyásolja. Valami rovarszerű alak ugrándozik előtte, hosszú kardokkal démoni harcművészetet mímél. Felvágós, ez előny. Vagy örült, az kevésbé jó. Lenéz a fegyverforgató kezére és egy pillanatnyi ünneplést enged, ahogy elégedetten sóhajt: egy tuskés buzogányt markol.

Nem minden világos a számára, de a helyzet nem ismeretlen. Előrelép és próbaképpen sújt egyet, a kölyöknek nem kell tudnia, hogy csak a buzogány képességeit próbálgatja. Kiegyenesedik teljesen, szégyen érzet nélkül és valamivel a másik fölé tornyosul. Ellép egy támadás elől, a kölyök ügyesnek bizonyul. Bár arénában nem állná meg a helyét mert a pofon, amit kap eltéríti eredeti szándékától és a táncikálástól.

- Bánom már, hogy nem álmodban végeztem veled! - köpi a szót fogak kíséretében a gyilkos - Tudni akartam, hogy miféle vén csont az, ami Dorothea úrnő szemében értékes annyira, hogy ennyit kockára tegyen érte. Látom, nem kell csalódnom a képességeidben!

- Fáraszt a beszéd - a buzogány két helyen bordarepesztő erővel csapódik a gyilkos testébe, de csontok híján nem okoz akkora sérülést, mint kellene - Dorothea pedig bolond, ha azt hiszi bármivel is tartozom neki ebben az életben.

- Engem azért küldött, hogy kiszabadítsalak és majd az oldaladon harcoljak amikor eljön az idő. De nem azért verekedtem el magam a boszorkány ágyáig, hogy egy kivénhedt kyr kutya csahosa legyek aztán. - két pontos szúrás lábra és ágyékre, de a gladiátor élénkülő mozdulatai képtelenné teszik a találatra, ez egyre jobban dühíti.

- Megértem - terem a gyilkos mellett a hóhajú férfi és bal kezével torkon ragadja, az vonaglik, mint egy bogár kardjaival fuldokolva kaszál - legyél jó ágyas és töltsd ki a helyet. Édes álmokat!

Belenyomja ellenfelét a szabadon álló szarkofágba és a buzogánnyal nagyot sóz a fejére. Ez sem öli meg, de annyi időre felszabadítja a gladiátort, hogy lecsaphassa a kristálytetőt. A rovarszerű gyilkos férfi teli szájjal üvölt a koporsószerű fekhely mélyén, de hangját elnyeli a súlyos, évezredek kiállt fedél. A férfi egykedvűen figyel, ahogyan a zöld masszában elsüllyed a démonikus lény és a szerkezet smaragd ragyogással belekezd feladatába: örök álmokat sugározni lakója felé.

A kyr férfi csak ezután veszi szemügyre a környezetet tüzetesebben. Egy kinyomott szemű halott a sarokban, egy Kyel pap a másik szarkofág tövében. A harmadik fedél alatt egy hozzá hasonló rab alussza örök álmát. Haja krákencsáppokként kibontva öregszik ólmos lassúsággal a mélyben. A gladiátor nem ismeri fel az arcát, nem tudja kicsoda vagy miért került ide. Azt tudja, hogy ő mit élt át ebben a pokolban és bárki is az, aki ott fekszik nem érdemelhet hasonlót.

Lesújt a buzogánnyal egyszer, másodszor és harmadszor is. Karjaiba visszatér az élet, ereiben forni kezd a vér. Addig nem nyugszik, ameddig a rabtársa láncait el nem csapkodja és vérvörös dühében arcokat idéz maga elé: eretnek törpéket lángoló háttérrel, hegymélyi démonokat fúvós hangszer kísérettel, gyerekkori barátot vérszívó szörnyeteggé alázva, kyr nemeshölgyet a haza család ígéreteivel, rárontó ellenséges elfeket, akik mindent fanatikus hittel gyűlöltek.

S legvégül a lány arcát látja maga előtt. Ébenfa színnel keretezett finom arcot, egzotikusan hegyes füleket ... azt az utolsó fényt a szemeiben, amivel markolatig tolt a mellkasába a kardot. Már régen

nem üvölt, amikor ráébred, hogy az előtte fekvő rab húsmasszává zúzott fejét csapkodja. Lihegve kiejti kezéből az eldeformálódott buzogányt és fálnak veti hátát- Tekintete a földön fekvő strázsák öltözetére siklik.

- Szép kabát ...

***

- A második flotta mozgósít uram, de még egy óra, mire ideérhetnek.

- Az sok! Addig ki kell tartanunk. Ördögös mindenségit, tűzköpőket készíts!

A szövetségi flotta tíz hajója egyszerre fordul az érkezők felé. Fedélzetükön elgémberedett matrózok készülnek a halálig tartó harcra, parancsuk szerint senki és soha nem érhet el a Hullámsírhoz illetéktelenül. A közeledő hajók teljes vitorlázattal haladnak, mintha csak öklelni akarnák a sokkal nagyobb és erősebb felépítésű hadigályákat, melyek ezekre a vizekre készültek.

Az enoszukei dzsunkák ezzel szemben alkalmatlanok harcra, lassabbak és sérülékenyebbek is, arról nem beszélve, hogy nem ilyen éghajlatra készültek. Nem lehet céljuk a csáklázás sem, hiszen sokkal kevesebb ember fér el a fedélzetükön. A flottatiszt idegei pattanásig feszülnek és inkább a nagyobb, valós veszélyt jelenthető gorvikiak felé fordul a messzelátóval. Sokat hallott már a déli tengerek farkasairól, s nem akarta alábecsülni őket.

Az ő hajóik még bírhatják is a próbát idefent, de fegyverzetük elmaradottabb. Ehhez képest, még csak az alapvető készülékeket sem teszik meg, amivel egy tengeri csatára készülnének. Látszólag a hajók hátsó traktusában mozognak és pakolnak valamit. Annyit ki tud venni, hogy hordókat dobnak a vízbe. Talán a súlyvesztés miatt ... gondolja hümmögve ... bár ahhoz is elég késő van már ... de mindegy. Biztos bolondok ezek a gorvikiak, hogy eljöttek meghalni ide északra.

- Katapultokat tölts, hogyha hatótávon belülre érnek azonnal sorozzák meg őket minden hajóról. Ballisztás, látja a kapitányukat?

- Azt hiszem igen uram - a hatalmas nyílvető mögött álló matróz pásztázva figyel a szerkezeten lévő nagyító lencsén túl - de nem biztos, hogy jól látok.

- Ez egy ilyen nap - morogja a flottatiszt - mert mégis mit látsz matróz?

- Hát, van ott egy vörös ruhás nő a másikon, de a középső hajón egy idősebb gorviki parancsol.

- Az lesz az - határozza el a kapitány - mutasd!

A balliszta lövész mellé áll és átkémlél a célkeresztben. Egy messzelátóval pont öt figyelő alakot vesz észre, hosszú sötét hajjal és körszakállal, aki prémes köpenybe csavarva vidáman integet neki. Önkéntelenül viszonozza a távoli köszöntést, szabad szemmel és a gorviki hajó felé néz, majd megint a lencsén keresztül veszi szemügyre. Tanácstalanul a lövészre néz, de az csak a vállát vonja meg. Ez egyszerre kedvező és egyszerre érthetetlen fordulat: a tengerek legkeresettebb kalózvezére tart feléjük felkészületlenül.

- Mégis mit keres itt északon Marac II Tenebresse Con Corde?

- Talán fel akarja adni magát, uram?

- Hülye! - vág végig a lövészen a flottatiszt a messzelátóval - Ez itt valami ördögös dolog.

***

Detonációk rázták meg a móló oldalán álló tornyokat. Az élőhalott matrózok egykedvűen folytatták dolgukat. A hajó mélyéről egy sötét ruhás nő lépett ki, megviselten, fázva húzva össze magán a köpönyeget. Lélegzete fehér felhőt képzett előtte, egyedülként a fedélzeten dolgozók közül. Tekintetével a leomló tornyokat figyelte, majd amikor beleunt a távolba kibontakozó tengeri csatát vette szemügyre. A gorkvikiak ekkor csaptak neki a szövetségiek kordonjának.

Három hajóval veszedelmes vállalkozás volt, de nem is ez volt a céljuk. Hirtelen fordultak a flotta előtt és végig vitorláztak előttük, mintha csak heccelnék őket. Nyomukban katapultgolyók és ballisztalövedékek csapódtak a vízbe ártalmatlanul. Mindegyik hajójuk azonban több hordót engedett a vízbe, mire végeztek a manőverrel. Az enoszukei dzsunkák biztos távolságból figyelték a csatát.

A móló megremegett és a leomló tornyok tövében egy magas alak bontakozott ki a füstből. Felhajtott gallérú viharkabátot viselt, hosszú fehér haja sörényként örvénylett mögötte és szakálla a mellkasáig ért, de ez sem orozta el tőle azt a méltóságot, amit az arénában és kalandozóként eltöltött évek alatt szerzett. Igaz, a boszorkányok ágyában ellustult valamelyest, de ez a hajón álló nő szemében inkább volt erénye a férfinak. Döngő léptekkel közeledett felé és csak akkor torpant meg két lépés között, amikor felismerte.

- Hű szolgálmat hol hagyta, uram? - kérdezte kíváncsian, amikor látta, hogy senki sem követi a gladiátort.

- Hű szolgáltnak megtetszett a hely és úgy döntött elheverészik itt egy örökkévalóságig - válaszolt a férfi, ahogy a csontvázmatrózok közé lépett a hajóra, látszólag nem zavarta a közeg.

- Igazán abba hagyhatnád a szeretőim leöldösését! - dorgálta meg tettetett rosszállással a nő és kezeit kihívóan derekára is tette.

- Igazán megválaszthatnád mostmár nagyobb körültekintéssel, hogy kit engedsz az ágyadba és magadhoz.

- Bárcsak valaki figyelmeztetett volna erre még azelőtt, hogy megismertelek ... Axel Ragaen.

A férfi ellépett a nő mellett azután, hogy végigmérte. Látta a távoli hajók táncát a vízen és értetlenül fordult vissza felé.

- Ez mind csupán azért, hogy engem kihozzál?

- Részben, az enoszukeiek önként vállalkoztak.

- S miért gondolod, hogy hálás leszek érte neked, Dorothea?

- Neked Dorothea Úrnő, még mindig Axel Ragaen. A gazdád vagyok, hogyha elfelejtetted volna.

- Hálás vagyok, amiért kimentettél, de ... többé nem tartozom neked semmivel.

- Nem tudom, hogy voltál képes megszabadulni a mágikus bélyegtől, de ez a beszélgetés egy másik alkalomra kell, hogy maradjon. Feladat vár, küldetés és kaland!

- Tehát szolgálat ...

- Fel a fejjel, Axel Ragaen! Mindig is te voltál a kedvenc talpnyalóm, akinek még az engedetlenséget is elnéztem.

- Ez érdekes lesz - markolt rá a hajó korlátjára Axel - Most mi a terv, hetekig hajózunk a flottával a nyakunkban?

- Korántsem, kedvesem.

- Nem vagyok a kedvesed!

***

- Uram, a gorvikiak kitértek előlünk!

- Én is látom, te Krad barma, nem vagyok vak!

A blokádot tartó hajók mozdulatlanul álltak és csak a tűzköppökkel ijesztgették a távolodó tengeri farkasokat, akik miután végeztek a hordók vízbe dobásával csak izléstelen mozdulatokkal hergelték a szövetségieket. A flotta előtt immáron csak a három apró enoszukei dzsunka állt, legalább olyan biztosan lehorgonyozva, mint ők maguk, de a fegyverek hatósugarán kívül. A flottatiszt kezdett aggódni, aznap nem először, és messzelátójával vizslatta a kis hajókat.

Azokon alig két-három kámzsás alak állta a hideg szelek rohamát, de dacoltak velük. Tetovált tar fejük valamiféle szerzetesnek vagy papnak mutatta őket. Mikor a kalózok hajói elvonultak kántálásba kezdtek és közben lelkesen a flotta hajói felé intettek karjaikkal. A kapitány néma szitkára válaszul megdördült az ég és abból, mintha csak eső esne, apró lángnyelvek zuhantak alá az enoszukei hajók felé, de nem érték el őket.

Megsűrűsödtek és összeálltak a dzsunkák felett és lassan alakot öltöttek: egy arany színben szikrázó hosszú bajszerű tekerő sárkány formáját vették föl, amelyek eleven tűzként ragyogtak. Kaoraku, a keletiek sárkány istenének egyik kivételése lehetett vagy valamiféle más jelenés. Hirtelen rohanta meg a flottát és kígyós testével csapkodott a víz felszíne fölött. Nem érintette a hajókat, csak a lassan közéjük sodródó hordókat lobbantotta fel, de az is elég volt.

Nafta, az örök tűzzel égő olthatatlan anyag spriccelve robbant ki a meleg hatására a hordók roncsaiból és terítette be a flotta hajóit és körülöttük a vizet. Akik korábban vízbe ugrottak a sárkány elöl meghaltak, akik a hajón maradtak valamivel jobban jártak ... egy ideig. A tűzsárkány percekig csapkodott a hajók vitorlázata között, ameddig mindet lánggra nem lobbantotta. Az árbócokba vésett jelek túlterhelődtek és eltörték a fát, amibe egykor készültek. A káoszban a flottatiszt panaszos üvöltése hallatszott.

Axel Ragaen felvont szemöldökkel fordult a távoli eseményeket elégedett szemlélő nőre, aki egy intéssel parancsot adott az indulásra és a vitorlákat kibontva megindult a tengerjáró a csata felé. A szélben kibomló zászlón Alidax, a boszorkány városállam Korona és Kehely mintás címere jelölte a hovatarozásukat. A gladiátor nyugat felé tekintve már látta a második flotta szürke sávját közeledni, de tudta, hogy nem érhetnek időben ide.

Elsőként a lángoló szövetségeselek mellett haladtak el tisztas távolságban, majd Dorothea a dzsunkák felé kormányozta őket. Mikor közelebb értek, azok is vitorlát bontva zárkóztak fel a halottak hajtottá alidaxi gályához. A fedélzeten három kopasz tűszerzetes között egy rákpáncélos alak lépkedett, s egy pergamen tekercset hajtogatott elő, majd kiállt a hajó oldalára, hogy szavait értsék a másikon is.

- A nagytiszteletű Onoda Hiroo hadúr, a Három-folyó csatájának győztese, a Shinrawallai-mészáros baráti üdvözlését tudatom a nemes Axel Ragaen úrral. Reméli, hogy szabadulása után lesz alkalma meglátogatni felújított birtokán és személyesen megköszönni kedvességét, hogy kegyeskedett segítő jobbot nyújtani szorult helyzetében. Ha nem tenné vagy esetleg időközben elhalálozott, kérem, akkor is tekintse az adósságot a hadúr részéről megfizetettnek.

- Köszönöm és elfogadom Onoda Hiroo hadúr üdvözetét, s adósságát felém törlesztette.

A rákpáncélos alak meghajolt és az enoszukei hajók elfordultak kelet felé. Dorothea biztatóan Axelre mosolygott a kormány mögül, az még mindig bizalmatlanul méregette a nő minden mozdulatát. Nem felejtette az utolsó találkozásukat. Bár, hogyha belegondolt, kezdett kifejezetten rossz utolsó pillanatokot összegyűjteni. Annyira belemerült gondolataiba, hogy alig vette észre, hogy egy Egyszarvút mintázó hajóorr úszott be melléjük a táj képébe.

- Te vagy az a híres-neves Axel Ragaen? - kérdezte egy vele egykorúnak látszó déli vonású alak a kötélzeten csimpaszkodva.

- Jobb híján igen, de ki akarja tudni? - kiáltott vissza a kyr férfi.

- A nevem Marac Il Tenebresse Con Corde, biztos hallottál már rólam.

- Nem igazán, de köszönöm, hogy most hallhattam. Miért segítettél?

- Ó, jó móka volt ez nekünk, erre még sohasem hajóztunk a fiúkkal. Meg aztán - talányos mosollyal simogatta végig bajszát és szakállát - ez a kis kiruccanás része volt a vejemnek beígért hozománynak.

- Kicsoda a vejed?

- Ó, majd elmondja, hogyha találkoztok. Ranagol áldjon Axel Ragaen és jó szelet!

A gladiátor gyanakodva búcsút intett és mikor már a gorkivi hajók is eltávolodtak tőlük, akkor határozottan Dorothea felé fordult. Az csak somolyogva kormányzott tovább, mintha nem is látná a férfi tekintetét.

- Egyre inkább úgy érzem, hogy valami világraszóló örültségbe készülsz belehajszolni asszony!

- Ne vedd a szívedre édes, de hogyha így volna nálad nagyobb kaliberű hősöket is felhajthattam volna, nemde? Adj hálát Ellenának, hogy ennyire ragaszkodom hozzád.

- Majd igyekszem - fordult a halott tengerészek felé, akik lelkesen eveztek tovább - de mégis miféle küldetésre van rám szükség? Merénylet? Sírablás? Védtelen leányok megmentése?

- Az utóbbi, kedvesem - fordult felé végre Dorothea - Alidaxnak szüksége van rá.

- A virágkapus Alidaxnak, mi? Utoljára mondom, hogy nem vagyok a kedvesed!

- Fel a fejjel, ilyen rossz hangulatban akarod tölteni az egész utat?

- Remélem valami innivalót is hoztál, hogyha már hetekig ezen az étellel teli lélekvesztőn leszünk összezárva.

- Hetekig? Nem, kedvesem. Ez a hajó Alidax Boszorkánykirálynőjéje volt és a mostani „boszorkánykirálylány” adta nekem kölcsön erre az útra.

- Ami azt jelenti, hogy ...?

- Vegyél mély levegőt, kedvesem. Az utazás csak most kezdődik.

Axel Ragaen méltatlankodó üvöltését arról, hogy miként ne szólítsák, hogyan nem szeret utazni és milyen viszonyban áll az úszással elnyelte az a tény, hogy a hajó egy hatalmas örvénybe került, ami olyan formán húzta le a mélybe, ahogyan korábban kirántotta a Hullámsír mólója előtt onnan. Az élőhalott matrózok egykedvűen dolgoztak tovább, a kormánynál álló boszorkány eszelősen kacagott, csak a gladiátor karmolta az árbócot, mintha az élete múlna rajta. Hamarosan az örvény és az alidaxi gálya helyén újra összezárult a tenger és minden elcsendesedett.

***

- Az oltással már majdnem végeztünk, uram. Új parancs, kapitány?
- Valaki magyarázza el nekem, hogy mi történt.
- Sikertelen szöktetési kísérlet a Hullámsírból uram. Néhány ór életét veszttette, de már kijelölték az újakat és a főfoglárral egyetemben elindultak Haonwellből. A hivatalos jelentésnek nem kell tartalmaznia a tengeri csata részleteit. - darálta a siopa pszi-mester érzelemmentesen - Most érkezett a parancs Erigowból.
- Mégis kinek a jóváhagyásával küldenek egy ilyen örült parancsot?
- Alucardo Ront'e Rone gróf nevében érkezett az üzenet, uram.
- Feladom - tette fel a kezeit a flottatiszt - a világ hivatalosan is megbolondult. Fogalmazza meg kérem azonnali lemondásomat a tengerészlet felé.
- Milyen indokkal, uram?
- Ez a poszt túl unalmas szolgálati hely nekem, úgyhogy valami izgalmasabbra vágnék ... a haonwelli beltenger parti őrségéhez például.
- Remek választás, uram.
- Köszönöm. A kabinomban leszek, senki se zavarjon. Sírni fogok ...

A siopa pszi mester magára maradt gondolataival, de őt ez nem zavarta. Sajnálta, hogy egy újabb flottatisztet szolgált ki. Ez a mostani sokkal szórakoztatóbb volt, mint az elődei. Agyának jobb agyféltekéjében már be is helyettesítette a nevét a megszokott „nyomatványba” és továbbküldte Erigowba. Ő sosem tudott betelni ennek a tájnak a békéjével és a csodáival, arról nem is beszélve, hogy a közeli Hullámsír rabjainak elméi csodálatos táplálékot szolgáltattak az ihlethez. A lelke mélyén zenészek képzelte magát, csak sohasem tanult meg játszani semmin sem. Nem baj, mindig lesznek új flottatisztek és az ő pattanásig feszülő idegeik ...

II. Aki senkinek sem hiányzik

*"Lassíts le egy percre ember,
leelőzted magad !
De tudod hogy nem tart örökké,
hiszen volt már annyi jel,
hogy ami egyszer volt, újra nem jön el.*

*Lehetne bársonyos minden éjszaka
de Isten ostoroz, s hajt a vér szaga.*

*Hiába menni kell, a csengő csilingel.
s ami egyszer volt, újra nem jön el. "*

Alidax, a Virágkapuk Városa. Az elnevezése sokkal inkább utal arra a tényre, hogy akiknek kapcsolatba kell lépnie vele szívesebben nevezik így, mint annak, ami: független boszorkányszekták évezredes fészkeinek, amely Észak-Ynev kereskedelmi vonalainak egyik legfontosabbikán kikötőként szórja szét az átkait átvitt és kevésbé átvitt értelemben minden értelmes lény lakta részére a világnak. A rossz nyelvek szerint pedig még máshová is ...

Az igazsághoz azonban hozzátartozik, hogy valóban van egy virágos domborművekkel ékesített kapuja a városnak, ráadásul a legrégebbi mind közül. Persze, még akkor készült egy szerelmes boszorkánykirálynő parancsára, amikor a város még sokkal kisebb kiterjedésű volt. Így mostanra az egyik legnagyobb téren áll, mivel a mellette álló falakat és az azokkal vele összekötetésben álló többi régi kaput már réges régen elhordták építkezéshez.

Kezdetben ezt a hibát igyekeztek orvosolni és ezt a kaput is áthelyezni, majd lerombolni, hogyha nem megy máshogy megszabadulni tőle. Azonban az ezzel megbízott heréknek rendre szembesülniük kellett azzal a ténnyel, hogy ennyi idő elteltével is olyan erős mágia védi ezt a kisebb diadalívet, hogy hagyományos és varázslatos módszerekkel sem tudnak kárt tenni benne. A közhiedelem úgy tartja, hogy ez szimbolizálja egy boszorkány őszinte szerelmének hatalmát ...

... a legnépszerűbb pletyka szerint pedig a királynő később megunt kedvesének a lelke védelmezi körmeszakadtáig a porhüvelyét rejtő követ és sziklát, mert mire a valóban pazar díszítésekkel ékes kapu sok-sok év alatt elkészült végső gesztusként az elhasznált szerető testét is az élettelen anyaghoz kötötték. Akármi is legyen az igazság, az elpusztíthatatlan remekmű mostanra éppúgy része a város identitásának, mint amilyen jól példázza a város hatalmi rendszerének és úrnőinek természetét.

Nem férfiaknak való vidék ... és mégis.

Egészen a kikötő kaotikus mólórengetegétől, a látványosan szabad piacsorokon át a látszólag a magasban is egymásra fenekedő girbe-gurba tornyú szekta-palotákig, Alidax a Quiron-tenger sötét ékköve, legszabadabb városa, a hűsevő növény élettelen márványból felépíthető megfelelője. Kevés északi közösségben fogadnák el ennyire nyíltan a boszorkányságot, mint itt, ahol a mindennapi élet és halál sokszor valóban szerves képezi ez fajta hagyomány.

A Zászlóháborúk során rendre Toron oldalán léptek be a háborúba, de csak a legkritkább esetben valódi katonai segítségként. A mindenkori Boszorkánykirálynő által birtokolt Fekete Lobogó hívására orgyilkosok és szeretőnek álcázott banyák százai rajzottak ki a kikötőből, hogy Vörös Lobogók, az

Északi Szövetség országait belülről, technikailag alulról felülről és hátulról, meggyengítsék mire a soron következő világgégés otthonaikat eléri.

Nem csak Alidaxon múlt, hogy ezeddig ezek a háborúk sorra a Fekete Lobogók vereségével vagy kényszerű békével értek véget. Nem ok nélkül rettegek, félek és tisztelik a Korona és Kehely mintájú címet minden kikötőben északon, még a szövetséges országokban is. A Virágkapuk Városa olyan tünemény az ynevi politika színpadán, amit kevesen értenek és mindenki kényszeresen létezőnek fogad el. Státusza ezért alapvetően kettős: mindenki számít rá ellenségként vagy szövetségesként, de ő alapvetően senkire sem számíthat.

Valószínűleg ennek köszönhető az is, hogy a városon kívüli dombok fövénye feldúltnak és kipusztultnak látszik. Hatalmas kráterek és lyukak a földben, hevenyészett sáncok védekezéshez vagy éppen támadáshoz, temetetlen holtak százai fölött elmaradhatatlan dögevők rajai portyáznak friss és kevésbé friss testeken. Alidax, háborúban áll.

Kikötője előtt, bár a védművektől tisztas távolságra, de hajóblokádj zárja el az utat és az apály utáni vízben jól látható roncsokból és frissen tépett vitorlákból ítélve hatásosan is. Alidax, ostrom alatt áll és nagyon úgy látszik, hogy ... az írott történelem alapján tulajdonképpen először ... vesztesre is.

***

- Axel Ragaen, a férfi, aki senkinek sem hiányzik!

- Alucardo Ront'e Rone gróf, sohasem képzeltem volna, hogy itt látlak viszont.

- A körülmények változnak, az emberek változnak - ölelte keblére az ilanori férfi a nálánál magasabb és szélesebb toroni gladiátort - s így talán maga a világ is változik egy kicsit. Sokszor azt sem képzeltem volna, hogy valaha viszont látlak még életben.

- Életben ... igen - kapott a kifejezésen a hóhajú szökött rab és egy közelben álló kényelmetlen, de legalább koponyás faragásokkal díszített fa karosszékekben foglalt helyet - Erigowban találkoztunk utoljára ...

- Emlékszel még arra, hogy mi történt a Hullámsírba kerülésed előtt?

... sötét hajzuhatagból kicsapódó fájdalmasan egyenes acélpenge, robbanó fájdalom a mellkasban, hallani a saját bordáinak roppanását egymás utána, hogy az elf kard a szívedbe kaparhasson ...

- Igen, mindenre emlékszem - masszírozta meg önkéntelenül a mellkasát.

- Egy halálos fegyvermérget juttattak a szervezetedbe, ami talán sohasem ürül ki belőled. Időnként ... talán ... hevesebben emlékszel majd a történetekre, mint máskor. Hasonló a ti ... akarom mondani, a toroniak kínmérgeire.

- Hazai ízek ... - próbált elmosolyodni Axel, de a grófnak igaza volt és az emlék sokkal eleveőbb maradt, mint más sérüléseie, amik csak rossz idő és rossz társaság idején kínozták.

- Az a ... „koktél” pedig, amit a Hullámsírban adagoltak majdnem egy egész évig beléd elvileg idővel el kell, hogy múljon pótlás nélkül. Az előbbivel együtt el nem tudom képzelni, hogy milyen kompakt kis elegyet alkothatnak benned, de azért még számíthatsz néhány rémálmmal teli nehéz éjszakára.

- Másmit nem is nagyon ismerek egy ideje - dobolt türelmetlenül a köztük álló faasztalon a toroni, majd elvesztve türelmét és érdeklődését saját állapotával kapcsolatban más irányba terelte a beszélgetést - El fogja még valaki árulni nekem ebben az életben, hogy mi a Tharr poklát keresünk mi

itt? Főleg te, ahogy tudom te a Szövetség Titkosszolgálatát vezeted és ez egy ... Fekete Lobogós városállam.

- Ahogy mondtam ... a körülmények változnak ... minden változik ... és már nem vezetem a Titkosszolgálatát. Visszaadtam a megbízást.

- Nem egy nyugdíjas foglalkozásnak képzeltem az ilyet - vontam fel a szemöldököt Axel Ragaen - azt hittem, aki már nem tudja ellátni a feladatát és többet tud, mint amennyit a teste és az elméje elbírt általában megszabadítják mindkettőtől ... meglepően nagy földrajzi távolságra helyezve a kettőt egymástól.

- Ne a hazád szokásaiból indulj ki feltétlenül, gladiátor. De igaz, ennek nem feltétlenül ez volna a módja és az eljárása. Viszont, még élek. - derült fel a gróf arca - és ismét sehonnai kalandozóként tengethetem a napjaimat, mint te. Mert a világnak olykor szüksége van azokra, akik senkinek sem hiányoznak ...

- Ezt megjegyzem magamnak - fészkelődött Axel Ragaen, amikor kinyílt a terem ajtaja és könnyedebb, szinte otthonos viseletben, mert teste meglepően nagy részét takarta valami, Dorothea úrnő lépett be két mogorva, láthatóan démonikus vagy kaotikus behatásuktól szenvedő, de amúgy engedelmes harcossal. Szőke haját most rövidre nyírta és szemei mégis jégként vágtak végig a két kényelmesen beszélgető férfi auráján. Csak a gróf emelkedett fel, hogy ezzel a gesztussal köszöntse az érkezőt.

Alucard Ront'e Rone halványzöld ujjast és szürke pantallót viselt, megszokott fegyverzete közül csupán lantja feküdt keresztbe közte és a boszorkány között, de híres bárd lévén ez elgondónekv volt mondható a nővel szemben, hogyha elfajulna a beszélgetés. Elmaradhatatlanul ódivatú fekete toroni kalapja hetykén a széke hegyére volt dobva. Hosszú, hullámos mogyoróbarna haja a válláig keretezte vékony ilanori arcát, melyből „étsötét” ragyogással sugárzott ki tekintete bajvívokhoz hasonlóan nyírt bajsza és szakálla fölött.

Axel Ragaen mostanra megszabadult az eltelt hónapok alatt növesztett fölöslegtől és fizimiskája valamennyire emlékeztetett arra, aki a legutóbbi balul sikerült küldetést elvállalta a gróftól. Egyedül az arcán hagyott meg annyi szőrt, hogy sebei egy részét és újabb ráncait elrejtsek mások, de legfőképp őelölle. Alidaxi divat szerint öltözködött fel, így jobban hasonlított a helyi örökhöz feszes fekete ingében és a képzeletnek kevés teret engedő nadrágjában, mint a két káosz szektás, akik az úrnőt bekísérték. Derekán két szegecselt öv keresztelte egymást, de csak egy csatban futottak össze. A Hullámsír őreitől zsákmányolt kabát, mint trófea feküdt mellett kiterítve egy üres szék karfáján.

- Uraim, hogyha kiszórakozták magukat egymás felemelő társaságában, akkor végre a lényegre is térnék. A gróf úr már viszonylag tisztában van a helyzettel, így elsősorban hozzád szólok most, Axel Ragaen. - intésére a két harcos egy nagyobb térképet helyezett az asztalra közéjük, amely részletesen mutatta Quiron-tenger déli partvonalát Abaszisztól egészen a Keleti Barbárok hegyvidékéig. Dorothea az eddig kezében melengedett sakkfigurákat elhelyezte néhány fontosabb pontra, hogy magyarázatát szemléltesse. Egy csuklyás asszonyt ábrázoló darab Alidax helyére került.

- Évekkel ezelőtt Alidaxtól nyugatra létezett egy nagyobb és komolyabb városállam-szövetség, az úgynevezett Pentád. Ennek központja Yankar volt, amit azt hiszem neked nem kell bemutatnom, Ragaen.

Axel bólintott. Felnőve elég esetet, történetet hallott becsületüket vesztett családokról, nemkívánatos érvonalokról, elmebajos rokonokról, akiket kényelmes megoldáskén száz és ezer évekig rakosgattak kellő távolságba egy tengerentúli városba. Ez általában egyirányú útnak bizonyult, de később ezek a távoli rokonok elég sok gondot okoztak diplomáciai és erkölcsi értelemben is, mikor függetlenségüket kezdték el emlegetni a térségben.

Toron rokoni és vallási okokból sohasem tehetett nyíltan semmit ellene, de csatlósa, Abaszis több alkalommal is megkísérelte földbe tiporni a rakoncátlan kis városállamot. Idővel azonban ezek a

próbálkozások megedzették a nemkívánatos elemekkel teli vidéket és véd- és dacszövetségbe rendezkedve együttesen léptek fel a Császár szándékával szemben ... hiszen akaratát ki nem nyilvánította és az ellen nem tehettek volna úgysem semmit.

- Az elmúlt években azonban már inkább mint Szabad Városokként emlegetik magukat és ennek megfelelően egymásra utaltságuk és összetartásuk is megtört valamelyest a Yankarban történt események hatására.

- Miféle események pontosan? - kérdezte a gróf.

- Ezt inkább ne firtassuk ... a lényeg, hogy a főváros uralma elvesztése után a többi település fölött kalózttestvériségek vették át a hatalmat, melyek egyre inkább terjeszkedni kezdtek a partvidéken. Az az üszök, mely korábban legalább csak a saját háza táján szedett áldozatokat, most vízbe merülve messzebbre érhetett el ... - a sakkfigurák egy részét eltolta keletebb felé a partvonalon és a tengert szimbolizáló jeleken - pár éve már átvették a térség tengeri uralmát és védelmi pénzzel sarcolva a semleges városállamokat gyengítik a kereskedelmet. Az év elején viszont a Virágkapuk előtt is megjelentek.

- Tudnod kell Axel, hogy Alidax uralkodónője most nem egy olyan bővérű ... nőszemély, mint korábban volt. A Panteon különös akaratából úgy alakult, hogy a Boszorkánykirálynő jelenleg ... egy lány ... aki ráadásul Arel hitében nevelkedett fel - szólt közbe Alucardo és mintha csak magának is igazolná a jelenlétét a teremben megmarkolta a sólyomszívet formázó szent szimbólumát - a fiatal uralkodó pedig természetesen hallani sem akart a zsarolás elfogadásáról.

- A Boszorkánykirálynő naív és tapasztalatlan - bólintott Dorothea - de pontosan tudta, hogy ez a döntése fontos lehet a város összetartásához. Sosem jutott még Panteon béli istent imádó boszorkány ekkora hatalomhoz, s mint tudod, én magam a város kevés Ellena hitű úrnőjének egyike vagyok. Fontos nekem a lány hatalmon tartása.

- Azt képzelem mennyire hathat meg téged egy lány sorsa ebben a kuplerájban - horkantott Axel - de még mindig nem tudom elképzelni, hogyan jutott egy szüzike ekkora hatalomhoz...

- Ez egy hosszú történet - legyintett Dorothea - kiválasztotta a Fekete Lobogó is, előkerült valamelyik régi királynő mágikus bíborgyöngy nyakéke ... az aminek a darabjaiért utoljára elküldtelek. A lényeg, hogy a lány elhajtotta a kalózok adószedőjét, akik erre elzárták a kikötőt.

- Nem úgy emlékszem, hogy a képességeitek alkalmatlanok volnának néhány kitéhezett tengerész legyőzésére ... - méltatlankodott Axel - vagy csak ti is éppúgy öregedtek mint én.

- Nagyon viccesnek gondolod magad igaz? - mosolyodott el keserűen a banya, amikor látta, hogy a két férfi vidáman összecsapja a tenyerét a magasban - Azonban valami megmagyarázhatatlan okból nem vagyunk képesek mágiával befolyásolni a kalózttestvériség tagjait ... mintha egyszerűen nem kívánnák a nőket. Sosem találkoztunk még ilyesmivel.

- Túl sokat ülsz a tornyodban Dorothea ... - legyintett Axel Ragaen.

- Dorothea ÚRNŐ! - utasította rendre a gladiátort - nagyhatalmú ügynökök és boszorkányok estek már áldozatul annak, amikor azt hitték, hogy majd egymagukban elhárítják a várost fenyegető veszélyt vagy a maguk hasznára fordíthatják a szorult helyzetét.

- Azért vigasztalj meg, hogy te is éppen erre készülsz ... - nevetett őszintén Axel.

- Persze, de a város és a királynő érdekeinek figyelembe vételével.

- Az az áldott jó szíved ...

- Talán azt hitted, hogy nincsen olyanom, szerelmem?

- Nem, csak emlékszem, hogy melyik szobában tartod ... s nem vagyok a szerelmed.

- Bocsánat, zavarok? - kérdezte a gróf gyanakodva, mikor látta, hogy a két régi ismerős acsarogva közeledik egymás felé az asztal két oldalán. Mikor észbe kaptak visszatértek a helyükre, de tekintetük továbbra is vadul villogott egymás felé.

- Tehát, ahogy mondtam - túrt rövid hajába zavartan Dorothea - hamarosan megjelentek a yankari kalózok szárazföldi csapatai is, hogy teljesen körülzárják a várost. Alidaxnak még sohasem kellett ostromot kiállnia ... legalábbis nem ilyet. A boszorkányúrnők együttműködése pedig ... a látszat ellenére ... nem olyan zökkenőmentes, mint ahogy azt képzelitek. De ezt inkább nem részletezném. Lényegében mindegyik azon ügyködik, hogy a saját erőforrásaival találjon megoldást a problémára. Ekkor jutottál az eszembe, Axel Ragaen.

Dorothea újabb figurákat tett a térképre, vad, szörnyetegeket, sokkarú démonokét és sárkányfejes alakzatokat. Mindet egy helyre, a Keleti barbárok hegységei közé. Axel Ragaen tekintete elkomorult már attól, hogy a vonulatok szénnel rajzolt bérceit vizslatta. Elég mély emlékei voltak azokról a helyekről ... a magasságokról ... a mélységekről ... a forráságról ... a hidegről ... a veszteségről ...

- Te jártál ott Axel Ragaen. Jártál ott korábban és vissza is tértél onnan. Nem számít, hogy akkor nem teljesítetted azt, amiért küldtelek és nem számít mit tettél azután. Most nem bíborgyöngyöt keresni küldelek oda, hanem, hogy Alidax követeként hívd harcba a törzseket és klánokat, vagy bárkit akit a hegyek között találsz és minél hamarabb hozz segítséget.

- Ez ... ez volna a Nagy Terv? - hüledezett Axel Ragaen - fogytán vannak a vérbajos ágyasaitok és nekem kellene felmentő sereget hoznom, akik a Zászlóháború alkalmával is csak a Toroni Császár Szigorú Parancsa miatt kerültek el a falaitokat és mert van egy kis jó ízlésük? Ha csak amiatt rángattál ki a spenót pakolásos gyógyfürdőből, mert már egyszer túléltem azt a vidéket, akkor jobb ha most visszaviszel ...

- Már megpróbálkoztunk minden mással korábban! A hivatalos úton nem érkezett válasz, akiket pedig személyesen választottak ki azok soha nem tértek vissza. A kiszabadításod előkészítése hónapokat vett igénybe és rengeteg olyan szívességet kellett behajtanom, amiket nem tettem szívesen. Mindent egy lapra tettem fel, Axel Ragaen. Mindent rád tettem fel, mert hogyha te is csődöt mondasz, akkor nincs többé Alidax és a Virágkapuk örökre bezárulnak ...

Axel Ragaen sosem volt egy kőszívű férfi és ezen sem az erigowi események, sem a Hullámsír nem változtatott. Amikor látta, hogy Dorotheát sírás kezdi rázni és öklével tehetetlenül a földabroszra támaszkodik, hogy könnyeivel mossa el a szénjeleket védelmezőn mellé lépett és átölelte. A gróf szabadkozva fogta kalapját és lantját és a két ór között kilépett a folyosóra. A szőke lány zöldes szemével a középkorú gladiátorra nézett, akivel ebben a pillanatban nem választotta el az a sok külön töltött év, a kulturális különbségek és problémák, amik egykor más irányba taszították őket egymástól.

Alucardo már-már elbóbiskolt a folyosón, mikor Axel végre követte. Gyorsan álló helyzetbe tornázta magát és felzárkózott a különös energiákkal telítődött kyr mellé, egészen a kapuig vezető lépcsőkig nem beszéltek. Csak a kikötőbe érve, a kalózok távoli blokádját kémelve kérdezte meg Axel az ilanorit, hogy most tulajdonképpen mit is fognak csinálni. Az ilanori vállat vont, mint aki nemrég dobott le minden felelősséget az életben és nem kívánja visszavenni.

- Gondolom szerzünk egy ütőképes csapatot, amivel eljuthatunk a Keleti Barbárok vezetőjéhez. Van egy két érdemes művész ismerősöm, akik alkalmasak lehetnek a feladatra mellénk.

- Ismerem őket?

- Névről biztosan, Cloud Boohent biztosan. Jó véleménnyel volt rólad a legutóbbi kaland után.
- Nincs kifogásom az aszisz jelenléte ellen. Jó ember.
- Vagy az volt valaha – komorult el a gróf – a többieket egyenként szedjük össze, a hajóm alkalmas rá, hogy egy kis trükkel bárhová elvihet és még a kikötőből sem kell kifutni hozzá.
- Melyik a hajód, gróf?
- Az ott, amelyiknek szárnyatlan pegazus ven az orrán egy szarvval a fején.
- Az Unikornisra gondolsz? – kérdezte Axel hitetlenkedve a tengerjáró láttán – elég viharvert.
- Legutóbb Erionban egy kisebb tengeri ütközetbe kerültem vele, de hidd el, állja a tenger próbáját. Ez a kérdezősködés ugye ezt jelenti, hogy elfogadtad Dorothea küldetését?
- Azt – bólintott Axel Ragaen – valóban megmentett a halálnál is rosszabb sors torkából és valaha nagyon szerettem. Egy év pedig még a magamfajta aglegénynek is sok idő...

Az ostromállapotba süllyedt Alidaxban senki sem tudta elképzelni min képes két férfi ilyen jóízűen összenevetni, úgy, hogy ez még ostrom nélkül is szokatlanul számított erre felé. Sikoltozás és fájdalomkiáltások, persze, azok több szölamban is. De nevetés ... a Virágkapuk városában ez egy parányi csoda volt és ahogy az ilanori mondás tartja: a csodához mindig legalább ketten kellenek.

***

Tiadlanba nyílt egy különös ajtó először. Színes köpönyegek és nemesek világába. Axel Ragaent valamelyest Enoszukére emlékeztette, de az arcok másmilyenek voltak, mintha csak mímelnék a keleti kultúrát, de azt olyan régen és olyan alaposan, hogy mostanra a lényük részévé vált és senki sem tudna rajta ösztönösen gúnyolódni akkor sem, ha ismeri az eredetét a ruháknak, hajlongásoknak, üres gesztusoknak. Tulajdonképpen ő is egy ilyen kultúrában nőtt fel, csak éppen abban, amelyik generációk óta ennek az elpusztítására tört.

A gróft követte át az ismeretlen város utcáin, aki viszont szokatlan határozottsággal haladt. Elya, Tiadlan fővárosa volt és így hamarosan feltűnt a két idegen, különösen a személyük bizonyos elemeknek. Azonban még azelőtt célhoz értek, hogy azok eldönthették volna mit volna érdemes kezdeni velük. Axel szinte érezte, hogy a város figyelő szemei más préda után fordulnak a különös ívelt épületek sötét szegleteiből. Nem is olyan más ez a kultúra, mint az övé.

- Ifar cirn Inmettielt keresem – szólta fennhangon a gróf és csak ekkor nézett körül a toroni. Italmérést vagy vendégszállást várt, valami olyan helyet, ami a magukhoz hasonló kalandozók átmeneti hajléka lehet két vihar között. Ez a hely egyik sem volt, különös módon sokkal inkább hasonlított azokhoz a vermekhez, amelyekben gladiátorra képezték, csak a szegecsek és tuskés dolgok hiányoztak ... súly rengeteg féle volt szerteszét a földön.

- Itt ugyan nincsen Ifar, de ha elmondod azt is, hogy KI keresi talán én segíthetek. – egy padon fekvő vékony alaktól jött a hang, aki tekintetével erősen szuggesztív a felette még a tartóban álló, láthatóan képességeit jócskán meghaladó súlyt.

- Alucardo Ront'e Rone gróf vagyok, régen sokan dolgoztunk együtt vele ... úgy emlékeztem ezen a helyen gyakran megtalálni.

- Ez így volt, mindig itt töltötte a napjait az öreg. Jó régen lehetett pedig nálam is fiatalabbnak tűnsz te gróf ... Ifar cirn Inmettiel meghalt. Az apám volt.

- Shenarok, a shenarok tették?

- Ugyan dehogy ... a szíve vitte el és a kor. Engem és az öcsémet gyakran szórakoztatott a történeteivel, arról ahogyan a szivárványt fordítva lovagolták, ahogyan gyíkemberekkel küzdöttek, amikor egy egész ménest hajszoltak Toronban. Furcsa, azokban a történetekben is volt egy gróf ... az meg a te apád lehetett akkor.

- Hát persze! - kapott a lehetőségen Alucardo - Az lesz az! Nem zavarnálak meg, hogyha te így éppen így itt és ő ... szóval ... mennünk kell.

- Hmm, pedig nekem ti olyanoknak tűnnek, akiknek szüksége volna egy kalandozóra. Egész életemben erre készültem, pedig apám a spórolt pénzéből Doranba küldött tanulni, ahol varázslónak akartak képezni.

- Ez nagyon érdekes ... - kezdett bele Alucardo - de mivel tudnál vállalkozásunk sikeréért tenni?

- Ha ugyan varázsló van, akkor hol van a botod? - kérdezte Axel kételkedve a girhes kis alakot.

Az nem zavartatta magát és kezeit feltartva ráfogott a súlyra, pedig úgy tűnt magának a rúdnak a súlya behorpasztaná a tüdejét. Ehelyett azonban teste hihetetlen változáson ment keresztül, izmai virtustáncot jártak, végtagjai megnőttek majd elernyedtek, arca kinyúlt majd felpuffedt. Mikor az átalakulás végbe ment egy csupa izom és természetellenes testfelépítésű alak feküdt a padon, majd iszonyatos gyorsasággal és erővel kezdett el súlyokat emelni. Axel és Alucardo elismerően néztek össze a mutatványon, majd amikor az Inmettel fiú végzett és felült a padon elégedett elmosolyodott.

- Ezt az alakot napokig fent tudom tartani, minden létező fizikai képességem többszörösen meghaladja egy földi halandóét - karvastagságú ujjak teli kezét nyújtotta feléjük - Egyébként pedig csak hívjatok a 'HEGY'nek.

- Jártál valaha Alidaxban? - kérdezte Axel elgondolkodva miközben kezét rázták a tiadlanival.

- Nem, még sohasem. Alidarról már hallottam viszont. - rázta a fejét a fiú.

- Szinte ugyanaz ... szinte - mosolyodott el a gróf és felidézte magában az egykori Ifar szellemi képességeit- Van egy helyünk számodra a csapatunkban.

***

Abaszisz országa, Ifin városa. A város rengetegében kevés a tér és még kevesebb az, amelyiket még a söpredék nem foglalta el és sajátította ki saját céljaira. Az ilyen titkos helyek a város igazi kincsei, ahol az a kevés jóra való ember, aki hajlandó tenni a béke megőrzéséért olykor megpihenhet egy kis időre. Az udvar nem volt néptelen, a három ház és négy lépcső védelmezte kis magaslaton két fa állt és köztük várat mímelő vasjátékok. Körülöttük két-három pad, ahonnan a szülők játszó gyermekeikre ügyelhettek.

Most látszólag egy népesebb kreol bőrű dzsad család utódai élvezték az udvar békéjét és velük szembe, a távolabbi padon ülve egy magányos alak foglalt helyet. Úgy látszott, mint aki egy mozgalmas éjszakán van túl, csak a gyakorló alkoholista szem szűrhatta volna ki az életmóddal járó folyamatos állapotot. Az alak elnyúlt fehér köpenyt viselt, haja kibontva omlott vállára és arcán többnapos borosta rontotta az összképet, aminek egy részét füstüveg szemlencsék takarták.

Axel Ragaen szinte észrevétlenül ült le az önkívületbe süllyedt aszisz mellé és együtt nézték az önfeledten játszó gyermekeket. Ha a fehér ruhás észre is vette a másikat, nem adta a jelét. A toroni végigmérte a férfit és nehezen tudta összehasonlítani azzal a legalább magánál lévő személlyel, akit

egy évvel ezelőtt megismert. Mintha kettejük közül inkább az aszisz került volna rémálom-kamrába ... vagy csak hasonlóak a mindennapjai és neki nem volt egy régi boszorkányszeretője, aki kirángassa az állapotából.

- Bolond ... esti ... szél ... - suttogta az aszisz és feljebb tornázta magát a padon.

- Tudod, nem képzeltem, hogy egy ilyen helyen találak meg. A fajtádhoz jobban illene egy bálterem vagy egy kupleráj ahol könyékig túrhatnál valami könnyű nőcske ruhájába.

- Néha nekem is lehetnek ... jó pillanataim - mosolyodott el az aszisz - Axel Ragaen, a férfi, aki senkinek sem hiányzik. Örülök a viszontlátásnak.

- Volna egy küldetés ...

- Mehetünk - tápázkodott fel Cloud Booheen a padról és végigropogtatta a csontjait - a kardom valahol ... valamelyik házban ... szóval volt egy kardom.

- Nem is érdekel mi az és mennyit fizet? - kérdezte Axel Ragaen, akinek egykor csapatvezetőként a részletes információk élet és halál közötti különbséget jelentettek.

- Áh, dehogy - csuklott egyet Cloud, ahogy tántorogva a padra támaszkodott - legutóbb is remek szórakozást biztosítottál Axel Ragaen, biztos vagyok benne, hogy most sem lesz másképp.

Egy nyilvános kúthoz tántorgott, amit folyamatosan pumpálva vizet fröcskölt magára és több napos ruházatára. Miközben felfrissítette magát levette füstüveg lencséjét is, a sérült, halott szemét is megtisztítja. Axel elszörnyedt a látványtól, pedig egyszer már Erigowban látta egy pillanatra és gladiátorként szörnyűbb sérüléseket is. Azonban a seb olyan idegenül hatott az aszisz egész kisugárzásához képest, hogy Axel úgy érezte hasonló seb lehet, mint amit ő a szíve fölött őriz.

Mikor a dzsad asszony látta, hogy Cloud Booheen távozni készül tapsolt és a gyerekek, mint akik ezt sokszor elpróbálták már, az udvar különböző pontjairól több tárgyat hoztak elő és sorban az aszisz férfihoz járultak vele. Axel Ragaen elégedetten nézte, ahogy előbb egy abbit törkard kerül a költő oldalára, sodronying hasonló anyagból, friss fehér ing vastagabb anyagból, köpeny a vállára, egzotikus formájú korall nyakláncot kötött fel, fehér kalpagot csapott a frissen mosott fejébe és végül helyére tolta a füstüveg okulárét.

- Bolond esti szél ... - mosolygott biztatóan Axelre, amikor mindennel végzett és egyenként megérintette a gyerekek fejét. Mielőtt kilépett volna az udvarról még hálásan biccentett a dzsad fejevadásznőnek, aki tovább folytatta a vizitorok kiképzését. Az ilyen titkos helyek a város igazi kincsei, ahol az a kevés jóra való ember, aki hajlandó tenni a béke megőrzéséért olykor megpihenhet egy kis időre.

***

Miután mindannyian összegyűltek ismét a térképes asztal fölött Dorothea a három új kalandozónak is előadta a helyzet állását és a feladat tervét. Időközben Alucardo gróf egy Vágtatót is hozott Ilanorból, míg Axel Abasziszban járt. Az idősebb íjász férfi azonban láthatóan sok helyen megfordult Yneven, övéről megannyi apró trófea és talizmán csüngött le, melyeket csak a Világgerinctől délre szerezhetett be.

- Ő itt Eglövés Ragor, talán már sokan hallottatok róla - kezdte el bemutatását gróf a honfitársának - Mielőtt ez történt, akkoriban még nem így hívták ...

- Megtiszteltetés, hogy ismét együtt harcolhatunk, Ragor – lépett elé az aszisz költő és karját arca előtt keresztezve a Vágtatók köszöntésébe kezdett. Ragor meglepetten kapta maga elé a karját ösztönből és csuklójukat összeérintve viszonzta a gesztust.

- Mi ... ismerjük egymást? – kérdezte az ilar mély hangon és a tükrös füstüveget fürkészve.

- Még egy másik életből – mosolyodott el Cloud Boohe.

- Az más, értem – hagyta rá a Vágtató, de a grófnak küldött pillantásából ítélve nem volt biztos a dolgában teljesen.

- A lánya Sigranomó Egyetemén tanul és jól jön neki az az összeg, amit Dorothea a sikeres küldetés teljesítéséért ajánl fel neki. Nagyon drága az oktatás mostanság.

- A lányom a szemem fénye – dűnnyögte Ragor – bármit megtennék a boldogságáért.

- Dorothea ÚRNŐ, ha kérhetném – háborgott színpadiasan a boszorkány – de ha már a fizetségért tartunk ... volna itt valami a számodra életem szerelme.

Axel kivételesen nem javította ki, inkább türelmesen figyelt, ahogy az egyik szolgától átvett a nő egy fekete lakkdobozt, amiből egy vastag fém rudat húzott elő ... vigyorogva. A hóhajú férfi felvonta a szemöldökét, ami a boszorkányt elégedettséggel töltötte el. Egy csuklómozdulattal és egy rejtett kapcsoló megnyomásával a rúd megelevenedett és a rejtett szerkezet előreugrasztotta a nyelet, majd abból négy irányba kicsapódott egy-egy kegyetlen hegy, majd végül a csúcson is kilökődött egy rideg fekete szurony.

Mindez kevesebb, mint egy szegmensben belül zajlott le, a körben állók elragadtatott sóhajának kíséretében. Dorothea büszkén hordozta végig a termen a fekete szerkezetet és csak Axel előtt állapodott meg, hogy jelentőségteljesen átadja neki. A gladiátor hálás bólintással átvette és a kezében mérckélve a súlyát suhintott vele egy próbát, majd a gombbal visszaalakította ártalmatlan rúddá, csakhogy ismét kicsapja a kegyetlen eszközt.

- Úgy tudom a régi csatacsillagodat elveszítetted valahol messzire ... tőlem távol. S a bajnokom nem járkalhat fegyvertelenül ebben a veszélyes világban – cirógatta meg a férfi nyakát, de az teljesen a fegyver hatása alá került – kahrei mechanika, valamivel kevésbé megbízhatóbb, mint a régi jelmagiával rejtett fegyverek, de sokkal strapabíróbb és többször is használható. Kifejezetten neked készítettem ...

- Nagyon biztos voltál benne, hogy elvállalom a küldetést.

- Ismerlek, Axel Ragaen ... legalábbis valaha jól ismertelek. – komorodott el egy pillanatra Dorothea szép arca – Ez is, mint a küldetésért ajánlott aranyak is egy névtelen jótevő ajándékai, bizonyos „Vitéz Szabólegényé”, aki Caedon nemesi tanácsának magas rangú tagja. Gyűlöl mindent, ami a Pentáddal kapcsolatos, s bár a városa fizeti az adót, amit kivetettek rá mindent megtenne azért, hogy a yankari kalózok egyszer és mindenkorra eltisztuljanak a partmenti vizekről. Kiterjedt kémhálózata van a Quiron-tengeren toroni és szövetségi körökben is, a gróf révén pedig – Alucardo elismerően biccentett – semlegessége most éppen a mi javunkra válik.

- Nekem volna egy kérdésem – szólt közbe a Hegy, aki még mindig tartotta nem evilági alakját – miért pont ránk volna szükség egy ekkora horderejű feladathoz, miért nem egy nagyobb falkát vagy híresebb kalandozó csapatot bérel fel Alidax egy ilyen ... hirtelen összeválogatott kompánia helyett. Ha még tehetős támogató is áll az ügy mögött biztos meg tudná fizetni ...

- Ez így igaz - bólintott Dorothea - az Örök Város Bajnokai a roxeni lovagi tornán vesznek részt, a Maradék délen Elfendelben vadászik renegát Della-papokra, a Három Kard Szövetsége az Elátkozott Vidéket járja, az Ynávrávizs tagjai megöregedtek ... vagy meghaltak. Isidor de Sedierta a déli pusztákon jár, a Filozófusok falkája pedig sokkal inkább kötődik a Liviniai Gyülekezethez, minthogy Alidaxon segítsen.

- Tehát akit pénzért fel lehetett bérelni már elküldték és nem tértek vissza, értem. - ült vissza a helyére a Hegy.

- Úgy tudom Cloud legutóbb sietve kellett elhagynod Eriont. Csak nem valami nő miatt? - kérdezte Dorothea leterelve a témát.

- Valóban, néhány nő miatt ... s az egyikük meghalt a magas körökből - válaszolt szárazon az aszisz.

- Úgy tudom ez a névjegyed is - értette félre a helyzet komolyságát a Hegy - halott nőket hagysz magad után.

- Egen ... elsősorban boszorkányokat - a rideg füstüvegen keresztül nem látszott a bajvívó szeme - Mikor indulunk pontosan?

- Az Unikornis kifutásra készen áll. Sajnos a barbárokhoz nem vezet a hajómról mágikus rejtek ajtó, így a hagyományos módszerrel kell eljutnunk hozzájuk.

- Remek lesz - sóhajtott Axel Ragaen.

- Kívánjátok, hogy sorsot vessek nektek utazásotok előtt? - kérdezte Dorothea és az övéről apró erszényt oldott le, majd a sakfigurák közül ötöt sorba állított ma előtt.

- Nem szükséges - berzenkedett Alucardo - sosem szerettem, hogyha elveszik a meglepetést.

- Ha már úgyis egy csapat lettünk - folytatta a Hegy - nem kellene valami név, valami ami kifejezi kis társulásunk célját és minden tagját.

A kalandozók összenéztek, Alucardo csak a fejét ingatta az Inmettial vér változatlanságán. Látszott, hogy Cloud valami fennkölt verssoron gondolkodik, Ragor érdektelenül forgatta ujjai között egy fiatal nő arcának karcmását. Axel Ragaen végignézett a többiekén és Dorotheán állapotodott meg a tekintete.

- Dönts te, hiszen neked köszönhetően vagyunk most itt és indulunk együtt tovább a nevedben otthonodért harcolni.

- Ti vagytok, akik senkinek sem hiányoznak - kacagott fel a boszorkányúrnő - azt hiszem ennél találóbb elnevezésre nincs is szükségetek.

Ebben maradtak. A férfiak sorra kimentek a teremből, s a harcosok is, hogy Axel és a nő érdemben elbúcsúzhassanak. Hosszú búcsúzás volt. A kapu előtt állva Cloud egy frissen tekert cigarettát nyújtott a kiérkező gladiátornak és együtt gyújtottak rá a kikötőig. Több szó nem esett közöttük ameddig el nem kezdték a kifutás előkészületeit az Unikornis fedélzetén.

***

Dorothea magára maradt a teremben. Kitekintett a széles ablakon a kikötő felé és a távolban hónapok óta sűrű sávként koszló hajóblokádra tekintett. Egy hirtelen gondolattal mégis megbontotta az erszény kötését és nézte, ahogy a mágikus por könnyű felhője kiemelkedik belőle. Igézve nézte az

mágiától vörösre színezett őrlött csontszemeket kavarogni a levegőben majd nőietlen torokhangon litániába kezdett nekik.

A vörös szemcsék, mintha hallották volna vagy csak lélegzete szerint rendeződtek széjjel és újra össze ... engedelmeskedtek a várossal egyidős boszorkánymágia parancsának. A varázslat tetőpontján gyengéden rájuk fújt és azok komótos vándorlásba kezdtek az öt asztalon álló figura alakja felé. Pár pillanatig kavarogtak csak közöttük, mikor, miután mindegyik párt választott a por erőtlenül zuhant le és terült szét a földabroszon is.

Az ötből három figura alakját teljesen beborította a vörös csontpor, kettő pedig makulátlanul fehér maradt. Dorothea felvonta a szemöldökét az eredmény láttán és elismerően simította végig mind az öt bábút. Az ablakhoz lépett és figyelte, ahogy az ostrom alatt álló város kikötőjéből egyetlen magányos hajó indult neki a távoli blokádzárnak. A Vörös Halál jelét ötből hárman viselték magukon az Unikornis fedélzetén.

- Érdekes - mondta maga elé - szerencsére valóban ők azok, akik senkinek sem hiányoznak majd.

***

- Lehet rosszkor kérdezem - kezdett bele Cloud Boothen - de egészen pontosan, hogy hajóznunk ki ott ahol senkinek sem sikerült még? Persze az ott nem egy Abbitflotta ... de azért akkoris gondoltam, hogy megkérdezem.

- A grófnak biztosan van valami terve - lépett mellé Axel és új csatacsillagja mechanikáját próbálgatta - még ha rossz is, általában beválik.

- De most komolyan ... tudja valaki, hogy miért hívják Eglyövés Ragornak az ilanorit?

- Majd elmondja, hogyha szükségesnek érzi, Hegy - csitította az aszisz - Axel, egészen pontosan hogyan jutottál ki annak idején a barbároktól. Úgy emlékszem vendégmarasztaló népség.

- Megmentettem a vezérük lányát ... - morogta a toroni - ... magamtól.

- Tudtam, hogy ez is egy kihagyhatatlan utazás lesz az oldaladon - mosolyodott el a bajvívó - még a végére kiderül, hogy nagyobb hóhányó voltál a magad idejében, mint én.

- Mindenki felkészült? - rikkantotta el magát a kormánynál Alucardo Ront'e Rone - hamarosan elérjük a blokádot.

- Miért nem hat a boszorkányok mágiája ezekre a kalózokra? - kérdezte őszintén a Hegy nevű varázsló.

- Ha valaki istent ismer, akkor a kedvemért ne árulja el neki - lépett melléjük a palánkhoz Ragor felhúzott visszacsapó íjjal.

- Gróf! Mostmár azért elárulhatnád a tervedet, akármilyen rossz is. - vizslatta Axel a közeledő hajókat.

- Tervem? - kacagott fel Alucardo - Ez a kaland a legénybúcsúm, toroni. Minden lehetséges!

- Hogy mi van? - kérdezte Axel Ragaen, miközben Cloud mosolyogva húzta ki mellette a tőr kardját. Ragor az íját feszítette és a Hegy is mormolni kezdett. Alidax kikötőjének katapultjai ekkor kezdtek el forró áldást zúdítani ameddig csak erejükből telt.

A yankari kalózok hajóin általános készülődés kezdődött, amikor a naftaviharból kitört előttük az Unikornis orrdísze. Hetek óta senki sem merte megtörni a blokádot és ezért némi időbe telt,

ameddig mindenki a helyére került. Az egymáshoz hú tengeri férfiak összeszokott módon reagáltak és a kosárból felhangzó kiáltások több hajó közeledését jelezték. Az Unikornis mögött derengve tűntek fel a korábban elsüllyesztett tengerjárók képei fedélzetükön Holtak Seregével a naftalángok mögött.

A blokádból több gyors vitorlás is kiúszott, hogy a szokásos módon megcsákyázzák és elsüllyesszék a merész ellenségüket. Később döbbsentek csak rá, hogy anyagtalan képeken ugranak keresztül és a vízbe, vagy ami rosszabb a lángoló naftába estek. Az Unikornis két kalózhajó közé kormányzott és teljes vitorlával készült elsuhanni a nyílt víz felé. Két oldalról több tucat izmos matróz és gyilkos ugrott a fedélzetre, ahol valódi öldöklő küzdelem bontakozott ki.

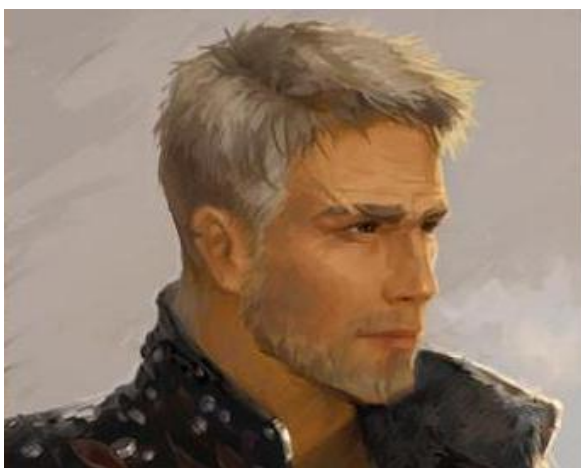
Miközben a blokádnagyja a szellemhajókkal volt elfoglalva az Unikornis sikeresen kitört a túloldalon és sértetlen maradt. Fedélzetén Akik senkinek sem hiányoznak egyre inkább szorították össze a megmaradt kalózokat. Ragor nyilai pusztító erővel találtak célba, Axel újult erővel és lelkesedéssel forgatta új fegyverét, az aszisz minden halálos szúrását újabb kacajjal tetézt és a Hegy nevéhez méltóan sérthetetlenül pörgött és forgott az ellenségek között.

Hamarosan az utolsó kalózt is átdobták a palánkon és veszteség nélkül folytathatták az útjukat, az utánuk küldött hajónaszádok is visszafordultak, eltűnt mögöttük a blokádnagy árnyéka és lassan Alidax karcosú girbe-gurba tornyai is. Kelet felé fordították az egyszarvút mintázó orrdíszet és rummal ünnepelték az első közös győzelmüket. Ez a nap a kalandozók győzelmével zárult. Ebben az életformában is vannak jó pillanatok ...

III. Közjátékok

*"Megyünk de mégsem közeledünk
Tombol a türelem
Odakinn kutyák csaholnak
De minket elrejt a szerelem*

*A szótlán vágyak hegedűjét
pengetve terelem
Az álmos embert oda ahol
Semmi sem idegen"*

Észak-Ynev, Sinemos-tenger, Sinemosi Liga avagy Sinemossa, Szerelem és Becsület. A tenger kegyes arcát mutatta a győzteseknek és az éjszakát már biztos távolságban tölthették el lehorgonyozva. A víz sem látszott moccani a Vörös Hold fényének fakulásakor, a multság emléke távoli visszhangokká váltak csupán. Az Unikornis halkán nyögdecsejt csak, ahogyan az ilyen régi hajóknak egy tengeri csata után

kijár. Őrfény sem égett a fedélzeten, hogy ne vonzzák oda a mélység és a felszín ragadozóit az éjszaka során. Antoh tengeristennő áldása érződött a levegőben sós pára gyanánt.

Valamerre északabbra Toronban talán éppen most készülnek Weila hónapjai közül a Jéggyémánt havának szokásos köszöntéseire. Axel Ragaen megborzongott, ahogyan próbálta elhessegetni az érzést, hogy honvágya legyen. Az árbócnak támaszkodva figyelte inkább az irányt, ahol távoli partnak még csak sötét sávja sem látszott. Emlékei közül azonban rendre feltűntek a behavazott Vesche falujának képei évekkkel ezelőttről.

Összébb húzta magán a Hullámsírból elhozott viharkabát anyagát, de érezte, hogy az ellen a hideg ellen, amit odabent érez kevés lesz a sokat próbált fekete szövet. Úgy érezte, hogy ezen az éjszakán újból alulmarad az álmok, érzések és a fájdalom seregei ellen vívott csatájában. Csalódottságát egy felszakadó sóhajjal próbálta palástolni maga előtt és valamennyire elvonta figyelmét a hidegben kavargó lélegzetének illékony forrósága.

- Te sem tudsz aludni? - maroksárkány fénye lobbant a bal oldalán és az árbóc északi oldalán támaszkodó alakban az asziszra ismert rá, aki ezúttal nem viselte füstüveg okulárját, csak egy fekete selyemmel takarta el hiányosságát.

- Nem az első ilyen estém lesz ... - Axel Ragaen magának sem vallotta be mennyire örül a váratlan társaságának - Számomra is maradt még dohányod?

- Persze - mosolyodott el ádázul Cloud Boohen és a magának gyújtott papírtekercset társa felé nyújtotta - Tudod, akárhány éjszakát virrasztasz majd át, sohasem fogod tudni megszokni.

- Tégedis valamiféle Morgena átok súlyt talán? - kérdezte Axel miután hálásan átvette a cigarettát.

- Az a toroni álomistennő, ugye? - kérdezett vissza Cloud miközben újabb papírt vett elő, hogy most már magának is sodorhasson a dohányból - Nem, azt hiszem az istenekhez ennek vajmi kevés köze van.

Hallgattak. A fedélzet búsan recsegett alattuk tovább, az aszisz is szájába vette végül a tekercs végét és magának is meggyújtotta. Nem néztek egymásra, de együtt figyelték a Vörös Hold vízhalálát a távolban. A vitorlacsigák nyikorgása egyszerre maradt abba azzal a kevés széllel, ami korábban okozta. Valahol a mélyben a többiek önfeledten horkoltak, a gróf pedig visszavonult a kabinja mágikus ajtaja mögé, amiről sohasem tudhatták biztosan, hogy hová is vezet.

Az Éjkközép torokszorító némaságát végül ismét az aszisz költő törte meg:

- Azt hiszem a rémálmainkért egyedül saját magunkat okulhatjuk.

- Mindig helyesen cselekedtem - dörögte szinte maga elé lehajtott fejjel a gladiátor.

- Nem kétlem - bólintott Cloud - de szerintem pontosan tudod, hogy mi az ára a helyes cselekedeteknek. A legtöbb ember boldog öntudatlanságban éli le a mindennapjait: engedelmeskednek az isteneknek, a lobogóknak, az uralkodóknak és családjuknak. Nekik nincs szükségük rá, hogy higgyenek valamiben azon kívül amit előttük vallottak már nemzedékek során át. Az ilyenek szinte készen kapják az életet ... és a halált is.

- Arra gondolsz, hogy mi nem ilyenek vagyunk - fordította fejét a középkorú toroni - hogy mi magunknak keressük meg mindazt, amiben érdemesnek tartjuk, hogy higgyünk ... hogy aztán saját magunknak választhassuk ki az életet és a halált. Talán igazad is van. - szívott egy újabb mélyet a dohányból.

- Ezért pedig rengeteg áldozatot hozunk amíg élünk ... minél tovább ... annál többet - folytatta a gondolatot a költő.

- Amikor még tartott a gladiátor kiképzésem volt egy dottore, egy 'verem mester', aki a harcon kívül sokminden más is belénk nevelt arról, hogyan viselkedjünk a halál színe előtt a porondon - Axel Ragaen tekintete elfelhősödött ahogy az idő is egyre hidegebbre fordult körülöttük a szélcsendben - Úgy mondta, hogy minden viador egyszer az életében eljut egy helyre, ahol bemutathatja majd a legnagyobb áldozatot és számot adhat majd mindarról, amit addig megtanult és elért, ám mindezek kevesek lesznek a győzelemhez, de ez nem baj. Bárhol is lesz ez a hely, akár lesznek falai, akár nem, akár csontok borítják a padlót akár homok, minden küzdelmünk és erőfeszítésünk ide vezet majd el minket. Ahol szemből és teljes erőnkkel fogadhatjuk majd el a jól megérdemelt halált. A Becsület Arénája, így nevezte.

- Becsület ... szép gondolat. Valaha én is hittem benne. - harapott rá keményen a lassan égő szátra az aszisz.

- Mi történt? - kérdezte Axel, aki próbálta kitalálni merről kel majd fel a Kék Hold.

- A becsületben vetett hitemet Gorvikban veszítettem el ... talán hallottál is az esetről a gróftól vagy bárki mástól. - hangjából érződött, hogy nem szívesen beszél az esetről, de az is, hogy nagyon kikívánczolja a mondanivalója.

- Csak annyit, hogy jártál ott ... és hogy sokan nem is hiszik, hogy túlélted - elhallgatta azt a pletykát, miszerint három század falanxharcos és Boohen kedvese is elpusztult az aszisszal Gorvikban az eset folyamán.

- Mindig is két dologban hittem ... a Szerelemben és a Becsületben. Soha semmi más nem számított nekem. Az előbbi akkor értettem meg igazán, amikor Erionban megismertem azt, aki miatt végül az utóbbit elveszítettem ott Gorvikban. Ez tíz éve történt, akkoriban a Városok Városa egy egészen más hely volt még. Tele csodával és egzotikus titokkal, mint maga az élet, mely gyömbérrillatú volt, s a világ csupán díszlet a szerelemhez. Legalábbis azt hittem. Kezdetben városi legendának hittük mindannyian, de ... egyik este kedvesemmel az utcákat jártuk összefonódva, mint egy hétköznapi randevún. Egyszer csak azt hittük zuhogni kezd az eső ... de nem eső esett ... hanem vér. Később hallottam csak a teljes történetet más kalandozóktól, hogy aznap éjjel a tetők labirintusában egy amund járta halálos táncát egy ember nő megmentéséért. Képtelen dolog, magam sem hittem el könnyedén. Akkoriban fiatal voltam és bohó, azt hittem bármire képes vagyok. De az ... az az este megmutatta a legszentebb végső áldozatot, amit valaki másért hozhatunk azzal a félelemmel együtt, hogy talán a látványa is eltaszítja őt tőlünk annak, hogy milyenek is vagyunk valójában. Az amund meghalt, mert hitt a szerelemben az utolsó lélegzetvételig. Számomra ez az örök mérce.

- És a lány, akiről beszéltél? Gorviki volt ugye? - kérdezte Axel. Magában az aszisz történetének tanulságát bontogatta még csak ki.

- Igen, Naima ab Nevernek hívták ... egy gorviki nemes hölgy volt. Utána mentem délre, a Szent Földre, ahogyan a kosfej imádói nevezik hazájukat. Ott veszítettem el őt végleg és ott ... - messzire lökte magától az elhamvadó csikket - ... ott veszítettem el hitemet a Becsületben is.

- Tudod - kezdett bele Axel, hogy ne hagyja társát mélyen az emlékeibe süllyedni - azt hiszem mi ketten sokban hasonlítottunk ... régen. Tíz éve még Alidax volt az otthonom, Dorothea a gazdám és csak álmodtam a szabadságról. Az utazás, amire egy bíborgyöngyért indultam a barbár földekre viszont végleg megváltoztatott. Máshogy tekintettem utána a helyre, ahonnan jöttem. Olykor szükséges, hogy az ember vagy kyr, még ha toroni is, hátralépjön kettőt a saját életétől, hogy képes legyen ... más szemmel tekinteni rá. Miután eljöttem onnan ... üres kézzel ... én is csak két dologban voltam képes hinni már: a Szerelemben és a Becsületben. Mert az ég alatt többé semmi másnak nem találtam értelmét. Veled ellentétben azonban én az előbbiben veszítettem el a hitemet ... de azt nem kell

részleteznek neked azt hiszem ... hiszen jelen voltál. Azóta nincsen nyugtom, azóta nem hoz enyhülést az álom, s ahogy előtte sohasem, úgy most sem lelek békét ... a különbség talán ... hogy nem is remélek többé. Ébren is, érzem azt a sajgó hideg ürességet magamban és két kézzel, tíz körömmel kapaszkodom abba az egyetlen dologba, amiben még maradt némi hitem, a Becsületembe.

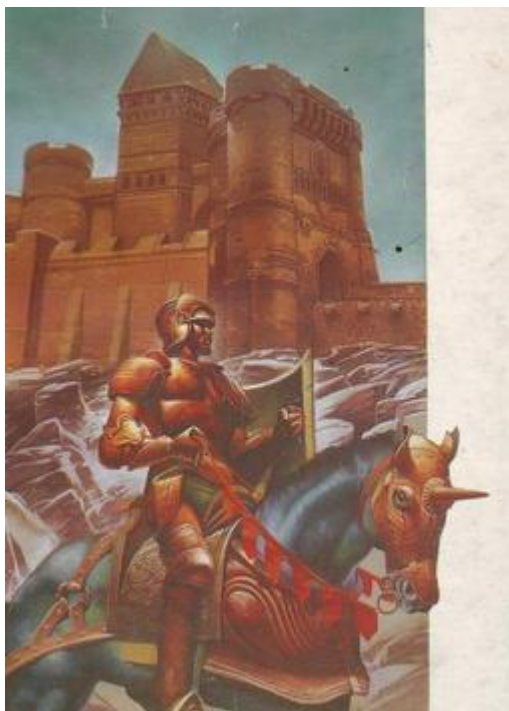
- Olykor ami üresen áll bennünk hamar válik gyűlölet és harag templomává. De talán ez nem is akkora baj, az életünk küzdelem és harc, ha akarjuk, ha nem. Olykor pedig elkél egy kevés indulat ahhoz, amit tennünk kell. Ne felejtse el Axel Ragaen, a hitet, amit valaki elvett tőled azt már sohasem lesz képes ő visszaadni. A hasonló pedig - keserű mosoly lobban a maroksárcány fényével - nem ugyanaz.

- Szerinted mi az a szerelem, Cloud Boohe? - a toroni gladiátor vágyakozó tekintettel nézett a felkelő Kék Hold irányába - Ha te még hiszel benne, akkor biztosan meg tudod mondani nekem.

- A Szerelem az, ami a legrosszabb verseimnek is értelmet ad. Ami legyőzi az időt, a halált és talán a távolságot is. Az egyetlen amiért érdemes élni és meghalni is. Csek ez a szent és ez az anyag, amiből a lélek áll bennünk. Ez az az erő, ami vénséggé fonnyaszt, hogyha mással látod vagy tudod azt, aki iránt érzed. Ez alkotja a leggyengébb részedet, hogyha a tested törhetetlen is. Hiszem pedig, hogy rám is ez vár majd egyszer a Kárpiton túl ... mindannak dacára, amit itt és azóta tettem. Ha ennél katedraibb igazságra vagy kíváncsi keresd meg Isidor de Sedierta barátomat, úgy hiszem találkoztatok Erigowban ...

- Mi történt Gorvikban? - kérdezte Axel Ragaen, de látta, hogy kérdése rosszul érte a másikat, mert elindult a hajó belseje felé vezető lépcsőhöz. - Igaz, hogy megölted a nőt, akit szerettél? - Nem hallottad még a történeteket? Meghaltam - morogta vissza az aszisz világtalan szemét fedő kendőjét visszafordítva a toroninak. Dühösen köpte csak a szót. - Nem hallottad még talán, hogy az élet csak egy álom, amelyik soha nem ér véget? Szép rémálmokat!

***

Dél-Ynev, Pyarroni Államközösség, Larmaron hegység, Közjáték. Isidor de Sedierta messzire járt a katedrától, Erigowtól, de még kalandozótársaitól és barátaitól is. Hetekkel ezelőtt hagyta maga mögött Eriont, a Városok Városát, ahol a Torozon Tavernájába és a Háromfejű Oroszlánhoz címzett Fogadóban még mindig talált veteránokat régi Légiójából, akikkel egykor a sivatagi isten hordái ellen indult rohamra. Itt azonban, a Larmaron bércei közötti úttalan utak ösvényein nagyon távolinak tűntek azok a forró napok.

Már egy ideje gyalogosan kellett haladnia és hátságát kantáron vezette maga után. Vértje, bár hozzászokott súlyához és természetfeletti életerejére is segítette, mégis egyre nehezebbnek tűnt, ahogy egyre magasabbra jutott és egyre ritkábbá vált a levegő ... és egyre hidegebbé is. Arel Kvartjának Harmadik, a Súlyomszárny Havában járt már az év. Jól tudta, hogy ez itt délen is legalább olyan zord lehet, mint a Szövetség területein északon.

Mégsem torpant meg és mégsem hátrált. Pontosan tudta, hogy mit keres ... csak azt nem tudta, hogy hol és egy kicsit bizonytalan volt abban, hogy miért. Egész életében Krad útmutatásait követte és megérzéseit, amelyeket az Örök Bölcs sugallatainak tartott. Rendtársai közül azonban sokan tartották ezeket öncélú

kalandozásoknak kétes hírű elemekkel és istenük szempontjait nélkülöző céltalan utazásoknak. Isidor azonban sohasem érdekelte mások véleménye vagy legalábbis úgy tett.

Azonban a legbéketűrőbb lélek számára is eljön az a pillanat, amikor olyannyira eltelítődik az öt körülvevő negatív energiáktól, hogy előbb a könyveiben keres megnyugvást a szíve, majdaniak igazságait fürkészve majd olyasmit talál, készakarva, a poros sorok között, amelyek messzi, távoli útra úzhatik látszólag büntetlenül, hogy igazolást keressen frissen felfedezett összefüggésekre. „Mert a tudáshoz vezető út mindig tapasztaláson keresztül vezet.”

Istene és lovagrendje bölcsességének igazáról ő sem soha üres szavakkal bizonyosodott meg. Vértjén megkopott a felfestett aranykör ugyan, de nem az idő és a rozsdá marta ki, hanem csaták és veszedelmekkel való szembe fordulás edzette azzá, akivé mostanra vált. Legendás hős, rettegett lovag, hírneves kalandozó és megbízható barát. A magyarázat a képtelen helyzetre, hogy ezt az útját mégis egymaga kellett, hogy bejárja nem is benne, hanem az elmúlt évek zavaros eseményeiben voltak keresendőek.

Egyesek szerint megváltozott a világ, mert megbékéltek a régi ellenségek. Szerinte azonban csak megbolondult és megőrült minden és mindenki. Kalandozókat ítélték el hőstettekért, közönséged gyilkosokat emeltek magasba a kezek éljenezve ... valami elromlott. A bárdok elfelejtették a régi dalokat és az újak hamisan csengtek az ő fülének, aki megélte és végigélte a legtöbb világformáló eseményt az elmúlt két évtizedben.

A Larmaron bércei között valaha rengeteg kisebb nagyobb Krad erődítmény állt, a Dúlás előtt és után is. Idővel azonban elnéptelenedtek vagy áttelepültek, közelebb az új civilizációs központhoz, Új-Pyarronhoz. Mostanra már három elhagyatott romot járt végig az ősi tekercek és térképek alapján, hogy a felszedegesse az ott elhullajtott és felejtett Tudást, ami istene hatalmának forrása. Immár a negyedik, legtávolabbi cél felé tartott, aminek jelölése mellett a térképen értelmezhetetlen kriksz-krakszok voltak hagyva idegen kezek által.

A lován lévő nyeregtáskában azonban csak pár égett szélű tekercs csonk és néhány elveszített aranykört mintázó Szent Szimbólum lapult. Öröm az örömben, hogy egykori hittársai jó munkát végeztek a váraik elhagyásakor és szinte semmi pótolhatatlan vagy veszedelmes dolgot nem hagytak őrizetlenül maguk után. Elmosolyodott arra a gondolatra, hogyha feletteseitől kapja ezt a feladatot korábban, akkor bizonyosan penitenciának élte volna meg.

Nem szakrális hatalma, hanem kalandozóként kiélesedett ösztönei készítették megállásra és, hogy körbe kémleljen. Pár pillanattalig mozdulatlanul állt és elméjét igyekezett kiterjeszteni környezetére, eredménytelenül. Hogyha valaki tényleg les rá a sűrű erdőben, vagy nyomait koslatja, akkor elég ügyes és jól képzett, hogy leplezze a jelenlétét ... azonban, hogyha kárára akarna tenni korábban is megtehetette volna de legkésőbb most, hogy álló célpontot nyújt neki.

Ilyen mélyen az államközösség szívében és különösen a Larmaron rengetegeiben amúgy sem számíthat az utazó hagyományos rablótámadásra. Isidor de Sedierta elméjének megmaradt hatalmát a menetelés tovább folytatására használta fel inkább és zordan elgondolkodott hogyan és miként állítson majd csapdát a nyomában járó ismeretlennek. Prémek köpenyét látszólag jobban maga köré csavarta, hogy a láncai összecsendültek, de valójában másfélkezes kardját lazította meg a takarásban.

A lassan távolodó lovag látványára az idegen bátorsága is visszatért valamelyest. Hideg ellen is védő bőrruhája tökéletes álcázást biztosított neki az erdő fái között legalább három évszak árnyalatai során. Lassan és hangtalanul visszaeresztette az íját megfeszült állapotából és a nyílveeszt is a karcsú tegezbe döfte. Szőke haját gondosan csomózott kacsok tartották, mégis végigsimított rajtuk feszültsége enyhítésére. Szemei kéken villantak a parancsa gondolataira, amiket feljebbvalóitól kapott: Krad nevében, Isidor de Sedierta nem hagyhatja el élve a Larmaront...

***

Észak-Ynev, Keleti Barbárok, J'Hapinia hegység északi partoidéke, Tengeri Kígyó Barlangja. A zátonyokon túljutva az Unikornis már akadálytalanul juthatott közelebb a természetes védművekként velük szemben magasodó zord parthoz. Az óceáni áramlatok által évek százai és ezrei során koptatott hegy közeteiből az ősbek dárdákként meredtek az érkezők felé, akik teljes fegyverzetben és felkészülve gyűltek össze a fedélzeten a kikötéshez ... mert tudták, hogy bármi más cselekedet vagy kimenetel küldetésük és életük végét jelentette volna.

A Tengeri Kígyó Barlangja volt a Keleti Barbárok mindenkori uralkodójának a közkeletű szálláshelye. Jelenleg azonban nem volt olyan erős férfiú, aki képes lett volna egyesíteni az örökkön marakodó vad törzseket. Így most a csapat a leghírhedtebb és a legnagyobb hatalmú kánhoz készült vendégségbe, hivatalosan és bejelentkezés nélkül. Nem értettek egyet a gróf elképzelésével, de nekik sem volt jobb ötletük hosszas tanakodás után sem, így ráálltak a tervre.

Nem kellett csalódnium a fogadóbizottságban sem, hamarosan mint a nagy hal körül zsongó kisebb ragadozók lepték el a vizet a gyors kis evezős csónakok és zsákmányolt vitorlások a zátonyok és a barlang szája közötti területet a sziklák mögül előúszva. Értetlenül álltak a háromárbocos védtelenségén és békés viselkedése előtt, de azért biztos, ami biztos megcsákyázták és hamarosan ellepték az Unikornis fedélzetét a tengeri állatok bőréből varrt gúnyás csupa-izom férfiak hátuk közepéig érő vagy félig leborotvált hajjal.

Testfelépítésük komolyan felülmúlta a csapat tagjait, még Axel Ragaenen is túltett egy-egy szikárabb példány. Inmettielnek korábban egyértelműen az értésére adták, kétszer is, hogy eszébe se jusson a babonás természeti nép között mágikus hatalmával kérkedni, így most pontosan úgy festett, ahogyan Tiadlan fővárosában, Elyaban, amikor a gróf és a toroni ráakadtak. A barbárok felindultan rohantak és ugráltak körbe őket, de annál messzebb nem merészkedtek, hogy míves fegyvereiket lengették a foglyaik előtt.

A gróf terve bevált. Fél óra múlva már a szárazdokkba vontatott hajójukról fegyvertelenül és rabláncon vezették őket egymás után a J'Hapinia szikláinak szíve felé őket felfoghatatlanul bonyolult földalatti útvesztőn keresztül. Voltak folyosók és termek, amiken áthaladtak, amik magukon viselték az itt élők keze munkáját és az építkezésben való járatlanságát. Máshol viszont az emberi kultúráknál is ősb romcsarnokokon keresztül vezették őket végig, amelyek nem lehettek a barbárok alkotásai.

Az egyik ilyen hatalmas belmagasságú veremben ért véget az útjuk, amit jól láthatóan belaktak a helyi kalóz-barbárok és egyszerre használták az ősi mélyben fekvő palota romjait szállásnak, kincstárnak és trónteremnek. A láncra vert rabokat egyenként térdre rugdosták miután kiegyenesítették sorukat és mikor a szemük hozzá szokott az itteni félhomályhoz lassan kirajzolódott előttük a Tengeri Kígyó Barlangjának a szíve.

A csarnok háttérében egy tó felszíne csillogott tompán a valahonnan magasból beszűrődő kevés természetes fényben. Előterében mindennek sokkal világibb hívságok ragyogtak halmokban arany – és más színesfémből vert pénzek, fegyverek, ékszerek és értékes bútordarabok hevenyészetten elhajigálva. A láthatóan zsákmányolt javak olyan módon telítették el a tópartot, hogy sok helyen a pénzhalom el is nyelte a víz a barbárok pedig zavartalanul trappoltak mezítláb a kincseken.

Az egyik közelebbi, már jócskán letaposott kincshalmon az aranydíszekből kicsit ferdén állt ki egy hatalmas fehér márványból faragott trónus, amelyek egy valaha hatalmas testi erővel rendelkező aggastyán foglalt helyet, mostanra láthatóan megereszkedett és a hirtelen jómódba belefeledkezett testü idősebb barbárnak tűnt. Szakállába már több ősz szálfolyam vegyült, mint hollófelete, sörénye megkopott, helyenként fakó és hiányos, amit akár korábbi ádáz küzdelmek is okozhattak.

Ruházata magán viselte népe és maga mesterségének címereit olyan formán, hogy szinte az összes Quiron – és Sinemos – tenger menti kultúra képviseltette magát rajta egyszerre. Bó tiadlani selyemruháját széles és többsoros aszisz övvel igazította magára, csuklóján toroni famorok ékszerei csillogtak, de korona gyanánt egy enoszukei uralkodó acél fejfedője díszelgett. Csupán a helyzet és a

körülmények, illetve a férfi valóban rettenetes testi erejének az árnyéka nem engedte nevetségessé válni.

- Axel Ragaen ... az alidaxi kurvárium csahos kutyája ... hát ismét találkozunk!

- Armaggon kán, a Sinemossa Démoncápája ... Üdvözöllek.

- Pofádat befogod, Szürke Másom! - az öreg korát meghazudtoló fürgeséggel ugrott fel a márványtrónról és csúszott le csilingelve a kincseken, hogy azok közül egy arany pengéjű handzsárt kirántva érkezzen a térdelő gladiátor elé veszedelmesen lengetve - Mikor legutóbb találkoztunk esküvel fogadtad, hogy soha, de SOHA nem térsz ide vissza! Mindig is tudtam, hogy olyan esküszegű féreg vagy, mint a hasonszörű hóhajú kyrek!

- Nem én rendelkezem a sorsommal, kán. Szabadságomért fizetek ezzel az úttal olyasvalakinek, akinek már nem tartozom ezután semmivel.

- Szabadságodért ... mi? - vigyorodott el a kán és egy másik halomra dobta a görbe kardot - Azt mindig is sokra tartottad ... a lányom szerint is. Még mindig többre tartod az életednél, igaz? Megmondtam neked, Szürke Más, ha újra találkozunk, akkor elveszem tőled mindkettőt!

- Méltóságos Armaggon kán, fontos küldetésben érkeztünk hozzád ... - kezdett bele a gróf, de a barbár vezér gyűrűs tenyerének pofonja jobb belátásra térítette.

- Pofa sutba, nyiszlett csinos fiú! Majd akkor tátsd ki, amikor már a kis kedvenceim harapdálják le a csontodról a húst! - a kalandozók ekkorra fedezték fel a trón mögötti medencében úszkáló sötét háromszögletű uszonyokat - A megszólításom pedig mindenki mástól csak Démoncápa lehet.

- És én még azt hittem, hogy én vagyok a legrosszabb a kedveseim családjával való találkozásnál - dűnnyögte ádáz mosollyal a bajvívó.

- Mit mondtam nektek a beszédről, te félsz ... te félsze ... - a kán lendülő karja félúton hanyatlott az oldala mellé - a Világok Úrnőjének kiszáradt picsájára ... miért vagy te nekem ilyen átkozottul ismerős?

Az aszisz sóhajtván állt fel görnyedt testtartásából, de senki sem akadályozta meg ebben valamiért. Csak akkor mozdultak közelebb a fegyveres barbárok, amikor bilincseinek zárját a tenyerébe rejtett dobótörével egy hangos kattanással kinyitotta, de a kán intésére, ekkor sem teperték le. Cloud Boohen szembefordult az idős vezérrel és tiszteletteljesen meghajolt, amennyire csak két azonos rangú személy között az csak az udvari etikettben elvárható.

- A nevem Cloud Boohen, de atyámat csak mint az V. Ottlokirként ismerhetted, magam pedig egy ideig a hatodik voltam ugyanazon névvel Abaszisz abbit trónusán. Tudom, hogy az oldalán küzdöttél fél emberöltővel ezelőtt a XIV. Zászlóháborúban észak Vörös Lobogóinak erejével szemben és a lázadó Szigetbirtok seregeivel. Fiatal koromban egy alkalommal magam is jártam csarnokaid között a kíséretében, de ... az emlékeimben valahogy máshogy festenek ... rád viszont jól emlékszem Démoncápa, akkor még egy másik kán törzsében voltál rettegett és híres tengeri farkas.

- Megáll az eszem - kerekedett el Armaggon kán szeme - a 'zötödik-ottlokirály pujálya. Keblemre te savanyú szőlő imádó kis vasgyúró! - öblös karjaival körül ölelte az asziszt, aki amennyire kedélye engedte megveregette a hatalmas férfi vállait, az pedig még mindig a bajvívót szorongatva ordított teli torokból a többi barbárokra - Fényt és zabát! Egy királyi sarjat látunk ma vendégül, fiúk. De kár, hogy nem szóltál előbb a jöveteledről kölyök! Emlékszem ám rád.

A többi kalandozó értetlenül nézte végig a közbjátékot és még akkor sem teljesen fogták fel, hogy mi történt, amikor a barbárok egyenként eloldották béklyóikat és felsegítették őket. Akkor hitték csak el, hogy Axel Ragaent nem végzi ki a kán és, hogy nem dobják őket a cápáktól hemzsegő földalatti tóba, amikor a romok között mindenhol fények gyúltak és női-gyermeki kiáltozás kapcsolódott a zsivalyhoz. Egyikük sem kommentálta Inmettiel megszólalását mindezek után.

- Akkor most megkeressük a barbárok vezérét, ugye? - kérdezte a Hegy - Srácok? SRÁCOK?!

***

Dél-Ynev, Pyarroni Államközösség, Larmaron hegység, Közbjáték 2. Isidor de Sedierta megtalálta az ösvényt, amit keresett. Szűk hágón vezetett keresztül, ahol a növényzet gyéresebb volt. Bár tudta, hogy ezzel magasságot veszít, de hogyha bárki követi, akkor a hágó kijáratában már szabad szemmel is látnia kell majd és akkor leleplezheti. Nem kellett csalódnia, az ösvény felénél sem járt, amikor kibukkant mögötte a sűrűből egy erdőjáró ruházatot viselő attraktív szőke nő, mikor lopva hátralesett.

Visszacsapó íját leajzva jobb kezében tartva, a békés szándék jeleként közeledett és a lovag úgy döntött, hogy bevárja a váratlan vendéget. Prémes köpenyét lobogtatta a szél, de úgy döntött, hogy vaskesztyűs kezeit biztos távolságban tartja kardja markolatától. Jobb a békesség. Ahogy a különös személy közeledett felé a Tudás paplovagja egyre több apró jelből egyre pontosabban olvashatta ki, hogy kiféle-miféle.

Arcvonásai alapján tisztavérű pyar, járása ruganyosságából arra következtetett, hogy nem csupán erdőjárásban jeleskedik a nő, öltözetének kisebb módosításai szerint inkább fejeadásznak tűnt neki. Látható talizmánt vagy szimbólumot nem viselt, így nem tudta meghatározni milyen istenben hisz és mit tisztel, ami ebben a helyzetben egyaránt lehetett rossz ómen, mint rossz jel is. Az íjon és a hátán feszülő tegezen kívül nem volt nála más fegyver, de könnyedén el tudta képzelni, hogy a gyalogló csizmában lapul egy, vagy több, éles kés vagy dobópenge is.

A lány végigmérte a férfit amikor közelebb ért hozzá, de amennyire tehette elkerülte és úgy tetszett a helyzet egyértelműsége ellenére úgy tesz majd, mint aki elkerüli a szűk ösvényen. Isidor azonban száz meg száz csata mellett legalább annyi győzelmi bálon csiszolta társalgási stílusát tökéletesre, így

amikor az erdőjáró ellépett volna mellette merészen elé állt és köhintéssel jelezte jelenlétét a másiknak vaskesztyűs kezét az ajkai elé tartva.

- Bocsásson meg, kisasszony - kezdte a tőle telhető legkevesebb északi akcentussal - nem tudna ajánlani egy jó fogadót itt a városban?

- ... - a fejedászlányt megakasztotta ez a váratlan és értelmetlen kérdés - Ez egy erdő.

- Akkor igazán beláthatja, hogy alaposan eltévedtem - tárta szét a karjait a lovag bocsánatkérő mosollyal, ezzel is szűkítve a másik továbbjutási lehetőségeit - jócskán rám férne egy tapasztalt és megbízható vezető a legközelebbi helyre, ahol eltölthetem az éjszakát és ... ha Krad megbocsát ... még valamiféle kellemes italt is mérnek a magam fajta kóborlovagnak.

- Nos - mosolyodott el a szőke lány eldöntve, hogy belemegy a játékba - tudomásom szerint a Kíváncsi Csókák kolostorerődje nincsen messze innen, valamivel fentebb a meredekebb sziklafalon.

- Ha már ilyen zord körülmények között találkoztunk és mégis ilyen jó szívvel volt sorsom és irántam is - toldotta meg Isidor gesztusait azzal, hogy a lány mellé lépve prémes köpenye melegét kiterjesztette a vállaira - igazán nem venném a szívemre, hogy egy ilyen jólelkű teremtés egyedül töltsen idekint az éjszakát. Engedje meg, hogy egy forralt borral pótoljam testének melegét majd, amit az odaút fáradalmai jelentenek majd.

- Végülis ... - a szőke fejedászlány magán is meglepődött, hogy a lovag szemtelen és gáláns közeledése nem borzongatta meg úgy, ahogyan máskor szokott reagálni férfiakra - ... egy forralt borba még soha senki sem halt bele.

A furcsa pár elindult az ösvényen és Isidor fellelkesült a tudattól, hogy nem csak az értetlen hatásával beszélgethet a hátralévő úton. Önkéntelenül beszélni és mesélni kezdett az idevezető útról, amit senkivel sem osztott meg eddig. Teljesen bele is feledkezett a Hat Városban eltöltött napok ecseteléséről, a Déli Városállamok béli kóborlásról, ahol szinte minden fűről és fáról egy régi kalandja jutott az eszébe.

A szőke fejedászlány egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatta. A látszólag fiatal és tapasztalatlan lovag tekintete és fegyverzete egészen másról árulkodott, mint örökifjú mosolya, de történetei nyomán úgy tűnt egy sokkal öregebb és bölcsebb lélekkel hozta össze a sors. Ha pedig kicsit szabadabban értelmezi a megbízatását, akkor tulajdonképpen védelmeznie kell ezt a különös északit a Larmaron területén belül, ameddig el nem hagyja azt ... addig viszont ez a köpeny kifejezetten melegnek és ez a társaság kifejezetten kellemesnek ígérkezik.

Felettük a Larmaron hegyei között pedig ott állt távolban a Kíváncsi Csókák kolostorerődje. Ősereg sziklaóriás, mely többször cserélt gazdát az írott történelemben, mint annak ellőtte. Vízköpői szárnyas lényeket formáznak, tornyai között szüntelenül süvölt a szél, fény árad az ablakaiból. Különös szerzetek lakják, akik Krad, az Örök Bölcs tanait a legfurcsábban értelmezik mind közül Yneven. Örökké víg, lelkes vándorok mindig teli hassal egy hatalmas könyvtárban ... ahol sohasem hallgat el a zene. Phaethón Moonspell otthona, aki Ynev legboldogabb amundjának hírében áll és úgy nevezik ...

... a Holdfivér.

***

Észak-Ynev, Keleti Barbárok, J'Hapinia hegység északi partvidéke, Tengeri Kígyó Barlangja. A terem valaha egészen más célra szolgálhatott, de mivel az sem volt felismerhető, hogy kik vagy mik építették így

talán nem is volt ez annyira fontos. A kőemlévényeken különféle ételek voltak kikészítve, s mégis a csonka szobrok ölében is tálak és kosarak roskadoztak frissen sült hússal és péksüteményekkel. Az asztalokon egzotikus gyümölcsök sorakoztak, vérrel szerzett jó ízű zsákmány, de savanyú szőlő is volt Cloud Boohen legnagyobb öröme.

- Most már azért elköphetnéd te jóképű aszisz ficsúr, hogy mi járatban vagytok az én udvaromban - csapott a kán a mellett ülő bajvívó hátára egy zsíros cupákkal, de ezt leszámítva a stílusa sokat csiszolódott vendégeivel szemben mióta megtudta, hogy kinek a kíséretében érkeztek.

- Ahogyan említetted is korábban, Démoncápa, Alidaxból érkeztünk, mert az ottani boszorkányok bajba kerültek és úgy megszorogatták őket tengeren és vízen, hogy a baldachinok közé szorított tudományuk kevés ahhoz, hogy kivágják magukat. Ezért kellettünk mi ...

- ... merthogy mi kellünk a szukáknak - hörgött Armaggon kán - Tudom mi baja a vérbajos némbereknek 'zottlokir, már több idegbeteg követet küldtek hozzám, de csak kevésnek volt annyi esze, hogy szemből érkezzon a tenger felől. Amelyik elért egyáltalán idáig a kis kedvenceimmel való találkozás előtt azért elsikoltotta, hogy a yankari kalózok kinézték maguknak banyák öblét és öleit maguknak. Miért kellene nekem bármit is tennem értük? Miért érne az meg nekem meg a fiúknak, mi?

- Úgy hiszem, hogy a Fekete Lobogó szövetségeseiként ... - kezdett bele a gróf, de bátorságát ezúttal egy csontos falat érkezése akasztotta meg, amit a kán tiszta erővel vágott az arcába.

- Már mondtam, hogy ez a lóimádó kussoljon, hogyha nem tud beszélni - fordult vissza az asziszhoz - értem én, hogy ugyanabban a rongyos csapatban játszunk Alidaxal, de most nincsen Zászlóháború fiam és a törzsek sem egységesek, ha akarnék sem tudnék elegendő emberrel odahajózni, hogy felmentsem a várost. Ehh, ráadásul Alidax még rohadt messze is van! Békeidőben a lobogókkal segget is lehetne törölni. Egyél kölyök!

- Azt hiszem eltört az orrom ... - szipogta Alucardo Ront'e Rone panaszosan, de csak Hegy Inmettel bölintott rá együtt érzően.

- Úgy tudom, hogy egyetlen kán is össze tudná kovácsolni a törzseitek nagy részét Armaggon - hajolt meg ültében Egylovás Ragor - népeink legendái rokonok egymással, ha mi magunk nem is. Elveszett ereklyékről és nagyhatalmú varázstárgyakról regélnek, amelyeket az idő elkobzott a Keleti Barbárok földjéről és atyáitól.

- Igaz lehet - kopogott ujaival elgondolkodva a vénember az asztalon - de még egyik szent tárgyunkat sem találtuk meg soha. Pedig elhíheted, hogy elég baromerős korg szaladgál a világban azzal az álommal, hogy egyesíti az istenek hatalmát és visszacsalogatja Ymdollt. De ez csak mese azt hiszem, fiatalon én is álmodoztam arról, hogy egy portyázás során valamelyik hajón meglelem. Ramkir óriás gránitvadkanját, Tomatis üllőjét vagy éppen a Gaddult, a nap és csillagok fényét összegyűjtő gyémántot ... de ehh, felnőttem, túl sok asszonyt erőszakoltam és túl sok férfit öltem meg, hogy hinni tudjak ilyesmiben.

- Hogyha elhozzuk neked valamelyiket, Démoncápa - emelkedett szólásra Axel Ragaen, aki eddig inkább a teremben forgolódo barbár asszonyokat figyelte - megesküszöl, hogy mindent megteszel a törzsek egyesítésére és Alidax felmentésére vonulsz hajókkal és harcosokkal?

- Szürke Más - szűkült össze a szeme Armaggon kánnak - hogyha ezt megtennéd, akkor magam adnám lelkemet az isteneknek, hogy ezzel is ünnepelem visszatérésüket ebbe az elbaszódott világba! - Cloud Boohen felé fordult ültében és megfogta a vállát hústól zsíros kezével - Hatodik 'zottlokir, hogyha elhozod nekem isteneink elveszett ajándékai közül akár csak az egyiket is, akkor bármit megteszek, amit csak kérsz tőlem. Erre a szavamat adom!

- Én pedig megesküszöm, hogy mindent megteszek az őseid kincsei visszaszerzéséért, ameddig csak hús van a csontomon, Démoncápa.

- Jó fiú vagy te, kicsi 'zottlokir. - üvegesedett el az öreg tekintete - Sajnálom azt, ami atyáddal történt.

- Én is - suttogta Cloud Boothen és megbontott egy üveg aranyszínű égetett szeszt - Igyunk.

- Igyunk hát, így van jól vagy lesz - kurjantott fel Armaggon és a termet elfoglalta a tivornyázás, a hangos zene és a lenge öltözetű barbár asszonyok törzsi táncának árnyjátéka a tábortüzek fényében.

Axel Ragaen hamar elunta a vigasságot. Dühödten pattant fel a helyéről és a tömegben elvegyülve igyekezett minél előbb friss levegőt szívni. Még végigfutott az agyán, hogy magával rángassa az asziszt, legalább a dohányzacskója miatt, de végül inkább letett róla, mert a Démoncápa láthatóan nehezen szabadult meg régi-új kedvencétől, akivel végre egyenrangúnak érezhette magát romos hajlékában.

Némi kóválygás után, a friss légmozgást követve kijutott egy sziklaerkélyre, amely párszáz lábnyival a vízszint fölött volt és a benti érzések után a sós íz szinte mellbe vágta jó értelemben. Hátát a hús falnak vetette és próbált nem arra gondolni, hogy mi történt volna, hogyha Cloud Boothen végül nem tart velük. Erigowban egyetlen hibájából annak idején majdnem meghalt ő is a csapatával együtt ... kivétel az, aki elárulta.

- Szürke Más, mindenhol kerestelek már - kedves hang az emlékek falán túlról, bárcsak ne jönne közelebb.

- Itt vagyok, csak egy kis ... levegőre volt szükségem - próbált nem a lányra nézni, próbálta nem felismerni, próbálta távol tartani a rémálmaitól, próbálta nem szeretni.

- Amikor hallottam, hogy visszatértél alig akartam elhinni. - gyöngyöző homlokáról puha kéz simítja ki a fehér hajszálakat - Nem változtál ...

- De igen, nagyon sokat - fáradtan néz a gyönyörű szemekbe - öregedtem.

- Milyen távol voltál - karok ölelik gyengédebben, mint megérdemelné - milyen messzire.

- Amilyen messzire csak el tudtam jutni - elveszett az ölelésben és a lány hajának illatában.

- Engedd meg, hogy ma éjszakára hordozzam a gondjaidat. Meséld el és oszd meg velem ...

- Ami ilyen sokat jelent ... - suttogta Axel és a magunknak teremtett rémálmokra gondolt, amiről az aszisz költő beszélt. Ebben a pillanatban mindennél jobban szégyellte és gyűlölte magát a múltja miatt.

*„Maradok tollpihe a szélviharban,
maradok suttogás az örült zajban.”*

IV. „... és kitölti a gyűlölet”

"Lobog a hús a csontokon:
széllel szemben a képzelet.
Csak akkor lennék boldogabb,
ha ránk olvadna a mennyezet,

és tudnám, hogy te is élvezed.
gyertek szerelmesek, na rajta, rajta!
Játsszuk el, hogy van pokol!
Nem én vagyok az ördög ..."

Hajnal előtt az Unikornis már vízen volt, de a fedélzetén csak egyvalaki állt várva az indulást. Egylovás Ragor korábban maga mögött hagyta az ünneplés szilaj hangjait és visszavonult inkább a hajó palánkjai mögé. Látszólag egykedvűen méricskélte a Tengeri Kígyó Barlangjának partján álló barbárok tántorgását, akik sorra tértek vissza illuminált állapotban megpihenni csónakjaikba és zsákmányolt vitorlásaikra. Ki egymagában, ki párosával ... állapotától és kedvétől függően.

Világosbarna félhosszú haját a tenger ígéreteként borzolta végig egy sós fuvallat, ami utat talált a barlang száján át magányos alakjához, de nem törődött vele. Olykor megnyugtató bizonyoságot keresett a lába mellé támasztott leajzott íj, tegeze és leoldott fegyveröve látványában. Olykor elképzelte, hogy nem is az övé ez a halálosztó gyűjtemény. Olykor elfelejtette, hogy miért is ölti fel minden alkalommal és nem gondolt magára ilanori Vágtatóként.

Elmosolyodott, a békés gondolatok talán a korrallal járnak, amivel a felelőssége is. Mélyebb sóhajjal, mint amivel a szél ostromolta a lassan himbálózó hajót egymás után magára csatolta előbb az övét, karcsú kardjával és vadászkesével, könnyű bőrvértjét előbb végigsimította a lovas jelképek mentén, csak aztán fűzte magát vele össze. A tegez már sokkal ismerősebb súlyt jelentett szorosan a hátához simulva és mikor lehajolt biztatóan zörögtek össze a nyílvevesszők.

Kezébe vette az íjat, könnyű ujjakkal futott végig a rovasokon mielőtt keményen megmarkolta a gerincet. Nem is vette észre, hogy már nem mosolyog. Mert már Vágtató volt, Ilanor, Szépmező szülőtte, aki harcnak él és nincs más dolga a világon, csak kötelességét teljesítenie. Tekintete zordan vonult végig a parton fetrengő barbárok tömegén és mivel be nem vallhatta, hogy irigyli őket ezért inkább megvetette. Tekintetében jégvirágok nyíltak ...

... és olvadtak el, amikor Axel Ragaen alakját látta meg közeledni a barlang mélye felől. Tudta, hogy ő is korábban hagyta el a vigasságot és feltűnt neki, hogy valaki követte. Korábban csak hallott a toroni

gladiátor viselt dolgairól, de az isteneknek hála sohasem kellett szembekerülnie vele. Azok a történetek amiket hallott azonban ... tiszteletet ébresztettek benne még hazája ősi ellenségének szülöttjével szemben is.

- Kipihentnek tűnsz, Axel Ragaen. Nem vetted ki a részedet a vad mulatozásból, de mégsem úgy nézel ki, mint az a csödör, amelyik örömét töltötte ki az őrizetlenül hagyott istállóban - fogadta biccentéssel amikor a másik a fedélzetre lépett.

- Valóban nem, könnyű és békés alvást választottam inkább. Ezeken a partokon ... van ami képes rá, hogy ne gondoljak arra ami előttem és mögöttem tátong. - válaszolt tettetett zordsággal, de tekintete szokatlan élenkségről árulkodott.

- Találtál egy két lábon járó álmofogót talán ... hmm, a népemnek van egy kifejezése arra, hogyha valaki képes erre azokért, akik egyik háborúból a másikba vonulnak csak.

- Éspedig? - vonta fel a szemöldökét Axel ilanori bölcselkedést gyanítva Ragor szavai mögött.

- Enyim - nevetett fel a Vágtató és kedélyesen kardmarkolatára csapott. Axel Ragaen is csak egy pillanatig nézett még gyanakvóan mielőtt csatlakozott a másik kedvéhez és harsogva kacagtak. A csónakok közül egy értetlen barbár lány kócos feje emelkedett fel a hangra, de egy erős kar visszahúzta.

- Na és a többiek? - kérdezte Axel Ragaen, miután kitörölte szeméből az éjszaka maradékát is.

- A gróf a kabinjának ki tudja hová vezető ajtajában tűnt el nem sokkal éjfélt követően. A Hegy és az aszisz még nem jöttek vissza ... furcsa szerzet. Úgy viselkedik, mint aki régóta ismer, de ... én nem emlékszem rá. Bár igaz, a Városok Városában töltött éveimből nem sok maradt meg.

- Miért? - kérdezte Ragaen és az ilanori mellé ereszkedett a palánkot támasztani, nem látta értelmét egyedül visszatérni a szállására.

- Akkoriban ... - nézett félre Egylovás Ragor - ... igencsak elveszett életet éltem. Hetekre és hónapokra hagytam, hogy a Jégvirág nevezetű kábítószer elvarácsoljon. Csak annyi időre józanodtam ki, hogy képességeimmel pénzt keressek és újabb messzire repítő anyagot vehessek. Ezért mondom, hogy sokminden kimaradt. A Manifesztációs Háború után voltunk ... és kellett valami, elfelejteti velem azt a forró poklot ott abban a sivatagban.

- Nem voltam ott a háborúban, de sokat hallottam róla ... a túlélőktől.

- A teljes igazat csak a halottak tudják róla ... én is majdnem közéjük tartoztam. De megmentett ... a feleségem. Rám talált Erionban és hazavezetett. Pedig nem voltam rá méltó. Értelmet és célt adott az életemnek, amikor én már nem kerestem többé. Életem szerelme, utolsó lehelletével pedig életet adott új céloknak és küldetésemnek: a lányunknak.

- Akinek a taníttatását fedezed majd a küldetésünk fizetségéből. - gondolta végig Axel Ragaen - Jó ember vagy, Egylovás Ragor.

- Ő azt hitte - simított végig fegyverövén az ilanori - én pedig minden nap próbálok rászorgálni hitére.

- Sokféle magyarázatot hallottam már rá, de ... miért hívnak téged így? - kérdezte a gladiátor.

- Egylovásnak? - mosolyodott el a Vágtató - Elég egyszerű oka és rövid története van, de elmondhatom. Mielőtt ez történt még nem így hívtak ...

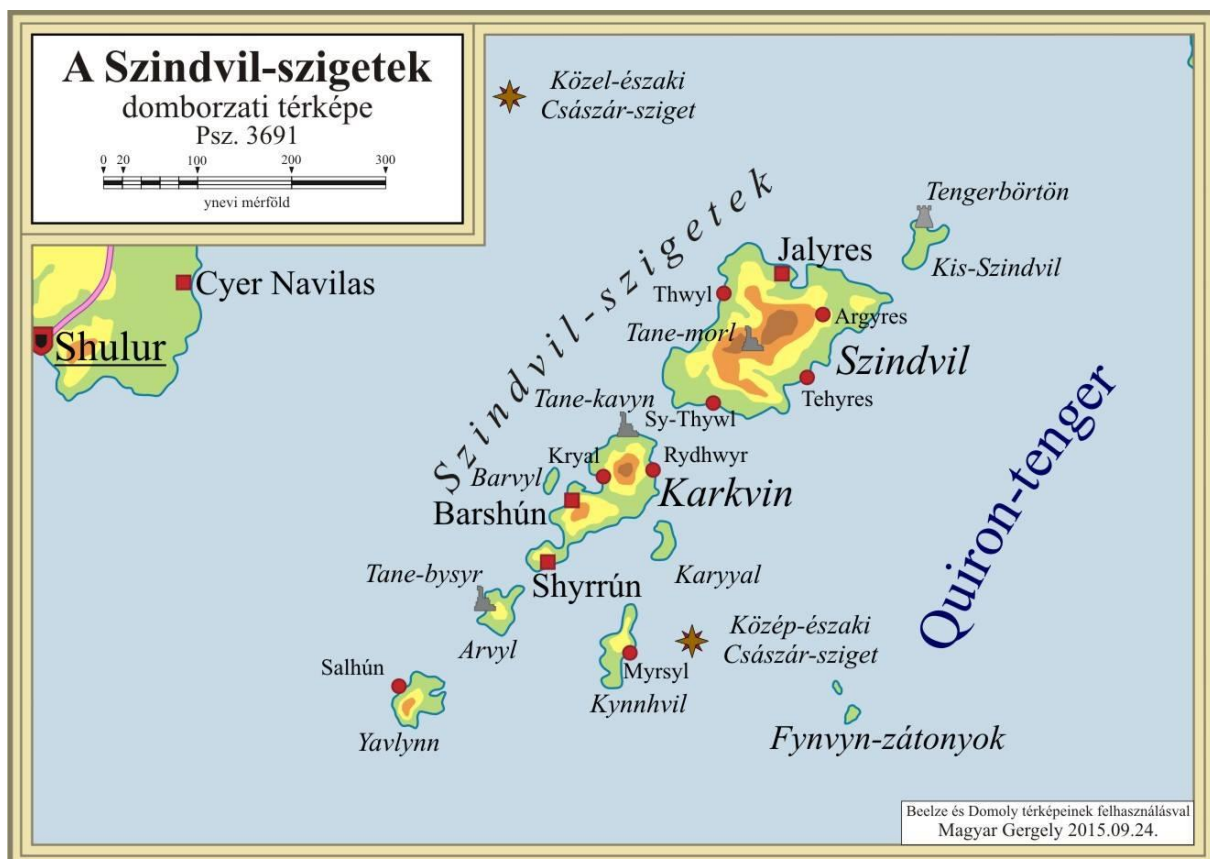
- Jó reggelt bús képű vitézek! Ahogy látom ti nem használtátok ki az éjszakát arra az egy dologra, amire az istenek teremtették – kiáltott fel Cloud Boohen, amikor meglátta a hajón álldogáló két társát. A mólón lépkedett egyenetlenül, pedig mindkét oldalról támogatta egy-egy illuminált, aznapos barbár lány is, akik öltözetük hiányosságai okán az aszisz költő testének melegét keresték kezükkel és bőrükkel. Mögöttük Inmettiel, a „Hegy” lépkedett eredeti alakjában, láthatóan inkább az itallal közösködött az éjjel, s csak távolról figyelte most is a bajvívó sikertörténetét.

- Jó reggelt, Boohen. – kiáltott vissza Egylovás Ragor – Csak nem új harcostársakat toboroztál magunk mellé?

- Ugyan, ők majd itt maradnak hűségesen, ameddig mi odavagyunk – vigyorgott a zilált fehér öltözetű Cloud – Ő itt a balomon Vad Erdőség, jobbomon pedig Szűz Hó ... köszönjétek szépen. Bár szerintem időszerű lesz egy újabb Névadó szertartás az utóbbinak...

- Ha már így összejöttünk – jelent meg Alucardo Ront'e Rone gróf szinte a semmiből az ilanori és a toroni között – akkor talán elmondanám, hogy én mivel töltöttem az éjszakát és az alapján mi lesz a következő lépésünk.

- Átkozott szépmezei szélhámós, sejtettem, hogy sántikálsz valamiben. Este hamar eltűntél – kacagott az aszisz és elhessegette a lányokat, akik már alig várták, hogy valami vízszintes felületre jussanak az éjszaka után a bajvívó nélkül – Menjétek csak civilizálatlan virágszálak, a fiúknak meg kell beszélniük a játék folytatását ...

- Tehát – vette vissza a szót a gróf – ha kérhetem az urak figyelmét: felvettem a kapcsolatot támogatónkkal, a „Vitéz Szabólegénnyel”, aki valóban kiterjedt hálózattal bír a Quiron-tenger térségében. Pár óra alatt kiderítette nekünk az egyik barbár ereklye feltételezett helyét, név szerint

Tomatis üllőjéről szerzett releváns információkat. Ezek alapján az ősi varázstárgy a Szindvil-szigeteken lehet, a Hiwith boszorkányok egy helyi szektájának lakkozott karmai között.

- Az elég közel van Toron partjaihoz ... sőt, az már az ő ellenőrzésük alá is tartozik és a tengeri flottájuk védi - vonta fel a szemöldökét Axel Ragaen. Hogyan volt képes ilyen közel férközni ez a boszorkányszekta a császár vizein eddig feltűnés nélkül?

- Elég ... ügyesen fedik el tevékenységük valódi természetét - fogalmazott Alucardo kitérően - a részleteket majd megbeszéljük az úton. Ideje vitorlát bontani, uraim! Mi olyan nevetséges, Boohen?

- Csak az, hogyha Axel azzal kezdi nekem, mikor Ifinben erre az útra hívott, hogy boszorkányok kedvéért fogunk boszorkányokat ölni, akkor ingyen is elvállalom a küldetést - zord mosolyt küldött Ragaen felé - Sohasem kell csalódnom a szórakozásban, amit biztosítasz gazdátlan nemes gyilkos, barátom.

Az Unikornis előbb eresztette le a vitorlákat, mielőtt a szél megerősödhetett volna. A barlang rejtett kürtőit záró hatalmas rézlapokat másféltucat izmos barbár görgette félre, hogy a titkos járatokon az óceán felől a falat ostromló szelet befogva visszafordítsák a kijárat felé, hogyha egy hajó távozik. Az árbócos teljes vitorlázattal suhant ki a Tengeri Kígyó Barlangjának védett kikötőjéből a veszedelmes zátonyok közé és a távoli kaland felé azokkal, „akik senkinek sem hiányoznak”.

A parton többen is kívántak a maguk nyelvén jó szelet a távozóknak és a két barbár lány is újult erővel kurjongatott az aszisz és társai után abban a reményben, hogy amikor visszatérnek ott folytatják a hajnaltalan éjszakát, ahol félbehagyták. Miután eltűnt a hajó a barlang kijáratánál mindannyian a következő portya előtti pihenőre tértek, hiszen a tenger martalócainak minden nap újabb küzdelem az életben maradásért.

Az Unikornis ellavírozott a zátonyok között a gróf iránymutatása szerint és a kisebb kísérőhajók tanácsai alapján. Szorosan a sziklatüskés fal mentén haladtak el vissza, nyugat felé. Egylövés Ragor és Axel Ragaen vastag köteleket csomóztak ki és feszítettek az árbócok között, amikor a toroni egy pillanatra megállt. Ösztönösen felnézett a komor sziklafalra, de nem találta a különös érzés forrását. Egy magas teraszon azonban valaki egészen addig követte a hajó korai távolodását ameddig el nem vezett a láthatáron ... és talán egy kicsit tovább is.

***

Quiron-tenger, Szindvil-szigetek, Karyyal, Toron fennhatóságának vizein. A Közép-északi Császár-szigettől alig pár tengeri mérföldre siklott az Unikorni teljes vitorlázattal. A sziget neve Karyyal volt és ebben a különös időszakban, amikor az esküvel és vérrel szerzett hűbéresei felett a toroni császár szokatlan türelemmel uralkodott még békés helynek is volt mondható. Talán a szigetcsoport legkisebb tagja volt, dél felé félhold alakban fordította öblét a számos hajónak, ami kikötőjéből a világ majd minden pontjával összeköttetésben állt.

Különös tevékenységet folytattak a helyiek, hogyha Yneven nem is egyedülálló módon és éppen talán nem is elsőként. Zászlajuk alatt hajózó semleges vitorlások rajzották be a Quiron-tengert sértetlenül évtizedek óta. Szolgálatukat mindenki számára felajánlották és azok éltek is vele, mert tudták, hogy a Karyyal színeit több ország és nemzet flottája védelmezi vagy torolja meg adott esetben Paktumok, nyílt és kevésbé nyílt szövetségek által. Tengeri futárok voltak, csomagszállítók és kézbesítők.

Szervezettségük magasan az átlagos küldöncök hatékonysága fölé helyezte őket, még a Szövetség is gyakran vette igénybe őket súlyos pénzekért a maguk partjainál. Kirendeltségeik és klánházaik a Riegoy-öböltől Tiadlanig egyet jelentettek a megbízhatósággal, a türelmet próbáló papírmunkával és a gyorsasággal. Módszereik kifinomultságát mindig a körülmények határozták meg. Tengeri ösvényeik mellett több szárazföldi útjuk is volt, s mágikus praktikák bevetésétől sem idegenkedtek.

Központjuk talán pontosan Észak-Ynev középpontjában helyezkedett el, itt a Karyyal szigeten. Innen irányították a hatalmas hálózatot papírral és lúdtollal, szorgalommal és ádáz hatékonysággal. A „Vitéz Szabólegény” értesülései szerint pedig ez adott menedéket a hiwith boszorkányok egy szektájának is, ami feltételezte, hogy a hagyományos postai módszereken felül ármánnyal, csalárdsággal, törrel és méreggel is egyengették a küldemények célba érésének útját ... a mágiájuk mellett természetesen.

Hiwith Boszorkányrend, főleg mágikus tárgyakkal kereskedik. A rend javarészt a színfalak mögött tevékenykedett, és alig néhány emberöltőnyi múltja során kitűnően képzett mágiával, mérgezett törrel, asszonyi praktikával egyaránt mesterien bánó nővérekkel befolyásolt több sorsfordító történet. Számos hatalom igyekezett a maga oldalán tudni őket – és csak a maguk, mivel a boszorkányok praktikái gyakran mindkét vetélkedő fél soraiban jelentős pusztulást hoztak.

A Hiwithek pedig tort ültek a kivérzett tetemek fölött. A rend tagjai mindig a győztes oldalon álltak, hogy valóban ennyire veszélyesek lettek volna, vagy csupán a jövőbe láttak, arról mai napig vitáznak a hozzáértők. Számos varázstárgyra, ősi titokra és rejtett feljegyzésekre százaira tettek szert, melyek zömén jelentős haszonnal adtak túl – mindig az erősebbnek adva el azt. Az Unikornis az ő fészükbe tartott fedélzetén a kalandozókkal.

Álcájuk legalább annyira volt egyszerű, mint amennyire szükségtelen: Karyyal kikötőjében a tengerek megannyi nációja fordult meg kéretlenül és vegyült zavartalanul. Csak a távolban jó idő esetén szabad szemmel is látható Császár-sziget komor vonulata emlékeztetett rá, hogy Toron fennhatósága alatt járnak, de az öbölben elnyújtózó városban csak annyira érződött a jelenlét, hogy két Tharr-templom határolta a települést keletről és nyugatról. A kettő között mindenki szabadon hitt a kisebb hatalmú hekkákban.

Akadálytalanul soroltak be a mólók tengerébe több más veszélytelennek látszó vitorlással. A partra már mindannyian ünnepi díszben léptek, hiszen az év végi ünnepség sorozat tetőpontjára, a Rusenor éjszakájának helyi megfelelőjére mindannyian meghívóval rendelkező vendégek voltak a „Vitéz Szabólegénynek” és kiterjedt házi kémhálózatának köszönhetően. Szorosan összetartva és vigyázva a környezetükre vonultak végig a kikötőn, elől az aszisz szalagdíszes ruhát viselő bajvivó, oldalán a pietor gúnyában feszítő Axel Ragaen.

Mögöttük egy grófi ruhát öltött fekete toroni kalapot viselő lantos, majd két szolgájuk, egy bárgyú tiadlani porondmester széles gallérral és egy ilanori hordár, aki erre az alkalomra nem felejtett el illő arcfestést felrakni toroni szokás szerint. Csomagjuk kevés volt, az is inkább két nagyobb szőnyeget tett ki és egy kisebb ládát, hogy bárhol is érje őket az éjszaka ne hiányolhassák szerepükben a megszokott és nekik kijáró kényelmet. Fegyverzetük egy részét így is magukon viselték, hiszen az előjük volt.

A megbeszéltek szerint nappal csak felméri a terepet, a várost, s a majdani ünnepség helyszínét, amit a Hiwith fészeknek reméltek. Tervük az volt, hogyha megtalálják, meglátják vagy legalább a közelébe jutnak Tomatis üllőjének a gróf misztikus képességeivel azonosítja majd és módjuk lesz kimódoltabb tervvel bejutni érte az éjszaka folyamán, kihasználva az ünnepség forgatagát. Addig pedig jó vendégek módján elvegyülhetnek és Axel Ragaen külön kérésére nem hívják fel magukra a figyelmet.

A kikötő után egy hatalmas piactér következett ahonnan beláthatták a sziget egyetlen városának nagyobb részét. Bonyolult és szűk lépcsős utcák kanyarogtak felfelé a domboldalon, amin már a tengerről is látható üveg és fém palotának is beillő erődítmény állt a legmagasabb ponton. Kikötői védműnek túl védtelen, rejtekhelynek túl harsány, világítótoronynak túl vaskos, de magamutogatásnak és bálozásnak ... tökéletes.

– Soha nem láttam még ekkora és ilyen csicsás ... hogyan is fogalmazott a kán .... megvan ... szajháriumot. – jegyezte meg Cloud Boothen, mikor a toronivel közelebb sodorta őket egymáshoz a tömeg.

- Na igen, ránézésre is tudhatod, hogy bárki lakik, él vagy dolgozik ilyen helyen nem lehet egyetlen tisztességes gondolata és érzése sem.

- Te csak tudod – mosolyodott el a költő gonoszul – hiszen tulajdonképpen itthon vagy.

- Ragor és Boohen, ti menjetek fel a várba. Inmettiel, kövesd őket, de hogyha valami mágikus akadályt találsz ne kockáztass és gyere vissza. Lemaradva én is követlek majd titeket. – rendelkezett a gróf és figyelmét inkább az egyre izgatottabbnak látszó Axel felé fordította. – Ha elértétek a pozíciót jelezzetek és akkor mind találkozunk odafent. Csak semmi hősködés és egyéni akció – kezét a gladiátor vállára helyezte nyugtatólag – Ellenséges területen járunk.

Miután mindhárom társuk elhaladt magukra maradtak ketten a piacon félezer zsebongó áruval. Axel Ragaen egy fegyverkészítő portékáit méricskélte és különösen szemezett egy művesen faragott számszeríjjal. Tenger motívumok futották végig a tust és a vájat mentén cápák rajzolták körbe a lövedék majdani útját. Akármilyen jelentést hordozott is ez a szimbólum a számára, nem tudta levenni róla a tekintetét ... vagy talán csak a grófét kerülte.

- A múltkori esetre gondolsz. Arra, ahogyan legutóbb zárult számodra Rusenor éjszakája.

- Arra gondolok, hogy rémálmaim ezúttal tényleg megelevenednek. A Tengeri Kígyó Barlangja óta nem tértek vissza ... de tudom, hogy ez nem tart örökké ... és most ...

- Most arra gondolsz, hogy mindannyian meghalhatunk odafent az éjszaka.

- Egy napon mind meghalunk, Alucardo Ront'e Rone gróf – simított végig a számszeríj fáján ami lelógott az árus bódéjáról – csak azt nem tudom ez lesz e az a nap.

- Igaz, de egy dolgot ne felejts el, Axel Ragaen – a bárd-pap egészen közel vonta magához az emlékei rémálmaiba feledkező gladiátort – Ha egy napon meg is halunk, az összes többi napon viszont nem.

- Azt mondtad, hogy ez a küldetés a te legénybúcsúd. Nem kérdeztem és te nem mondtad, de miféle nászra készülsz gróf? Ki kötné össze sorsát egy magunkfajta szerencsevadászzal? Ha jól értettem, akkor Marac il'Tenebresse con Corde az apja ... aki egy rettegett kalóz. Csak azért álltál rá, hogy engem kiszabadíts?

- Az anyja pedig egy tüzes gorviki fejevadásznő volt – helyeselt Ront'e Rone – de ne félts engem Axel. Annál több eszem van, hogy csak a két szép kyr szemedért vállaljam a házassággal járó életet. Tudod, a fajtámnak sólyomszíve van – mosolyodott el – még sohasem léptem olyan ösvényre, amiről tudtam, hogy hová vezet. Most sem tudom. De tudnom kell és éreznem, hogy álmaim nem csálnak meg. Neked talán nem tűnik soknak, de nekem ez elég, ez kell, ahhoz, hogy valóban új életet kezdhessenek.

- Akkor hát ez az utolsó közös kalandunk?

- Így vagy úgy – csapott a hátára az ilanori gróf és kacsintott – egy legutolsó küldetés.

Elindult a többiek után a költő által csak „szajháriumnak” nevezett épület felé magára hagyta a gladiátort gondolataival és a cápamintás számszeríjjal. Az még tett egy kört a piacon mert így tanulta nagyapjától és csak akkor tett ajánlatot rá, amikor léptei visszavezették az áruhoz. Féláron kapta meg és tucatnyi acélhegyes lövedékkel. Párszor a vállához próbálta, majd miután beállította a szíjat átvette a mellkasán leajzva és nekivágott a gróf után, hogy bevégezzék utolsó közös küldetésüket.

Még csak nem is sóhajtott előtte.

***

Cloud Booheen eltévedt, nem először életében. Vagy csak úgy látszott. Külön-külön indultak az épületóriás felderítésére és ő nem tartozott azok közé, akik mágikus hagyománya révén felfedezhette az elrejtett ereklyét, Tomatis üllőjét. Nem is különösebben izgatta a dolog. A Hegy ment Axellel, Ragor pedig a gróffal tűnt el a posta rettentő erődrendszerében. Nem volt kétsége afelől, hogyha bármelyikük bajba kerül azt időben észreveszi majd a helyiek megváltozott viselkedésén.

Mindenki nagyon rendezetten és szakszerűen sürgölődött körülötte a folyosókon, papírokkal rohagáltak és felelősségtudatos képpel vonult. Ő maga a pökhendi lenézéssel szemlélte a dolgozó parányokat, amit még az udvarban tanítottak neki annak idején. Álcája bevált, mindenki valamiféle nemesnek nézte vagy feljebbvalónak, az oldalán lógó törkard pedig az alulfegyverezett örök tiszteletteljes főhajtását vonta maga után. Egy működő rendszer ... és ő undorodott tőle.

Egyre mélyebbre jutott, kanyargós lépcsőkön ereszkedett lejjebb és bár kalandozó ösztönei azt súgták keresse meg a kijáratot vagy a többieket, ő valami egészen más iránymutatásnak engedelmeskedett. Mikor egy fordulóban végre magára maradt levette füstüveg okulárját és megdörzsölte hiányzó szemét. Hátát a falnak vetette és megszokásból dohányt kapart elő az iszákjából, zsebéből pedig gyűrött papírt. Kezdődő légszomj kínozza, hamis fények játéka csalták meg a falon.

- Itt nem lehet rágyújtani - inkább volt megállapítás mint rendreutasítás, s csak a félig kész cigarettából felnézve látta egyetlen ép szemével, hogy a forrás sem olyan, amilyenre ilyen helyen számíthatott volna. El is felejtette kidugott nyelvét behúzni egy pillanatra.

- Elnézést, még nem vezettek rendesen körbe engem - vágta zsebre a dohányt úgy ahogy volt. Elfeledkezve hiányosságáról szabad szemmel mérte végig az előtte álló fiatal lányt.

Hullámos mogyoróbarna haj, gondosan a vállig érve. Szolgálóruhánál csak egy hajtással feszesebb öltözet, szoknyája a lépcsőt sűrölja, tekintete frissen és ártatlanul csillan a hamis fényben. Egy kosár burgonyát cipelt éppen, de megállt a forduló előtt és állta az aszisz félig halott pillantását. Egy szívdobbanásnál tovább álltak így, mint amit az etika megengedett volna, majd a költő magára eszmélve visszavette a tükrös szemlencséket és elnéző mosollyal vette át a lány terhét.

Ekkor többen jöttek felfelé a lépcsőn és valaki más lefelé, de csak egy az ünnepséget megelőző megannyi életkép egyikét láthatták a jelenésben: egy segítőkész őrt, amint egy feltűnően csinos és fiatal szolgálólánynak segítkeznek. A folytatás is eképpen alakult és nemsokára együtt léptek be a mélyebben fekvő konyha díszletei közé, ahol már sokan a Rusenor estélyének előkészítésével foglalatoskodtak.

Cloud Booheen ismerte jól ezt a színjátékot és kiválóan játszotta a szerepét. Felszabadultan társalgott és nyugözött le más költöket idézve vagy sajátjaival dúsitva fel a beszédét. A lány elragadtatva hallgatta, jól szórakozott a láthatóan világlátott harcos társaságában, aki feldobta a konyhai munka monotonitását. Több más szolgálólány is sürgölődött körülöttük és az aszisz nem volt rest alkalmanként őket is bevonni a csábítás egyes fejezeteibe a látszólagos féltékenység eléréséért.

A mogyoróbarna hajú lány pedig úgy vette a lépcsőfokokat ahogyan azt kellett neki. Olykor ugyan a magasabb rangú szakácsnő, aki furcsa mód maga is szemrevaló nőszemély volt, inkább az aszisz korabeli, ugyan tett néhány megjegyzést és küldött pár feddő pillantást, de a végeredményen mit sem változtatott. Látszólag az ünnepi hangulatba feledkezett bimbózó kapcsolat páros táncát járták életlen krumplihámozókkal és félig vízzel telt edényekkel. Hétköznapi idill, egy boszorkányfészekben.

S mert Clouf Booheen legalább annyira élvezte ezeket az ismerős lépéseket, mint amennyire járatos volt benne alig fogta fel, hogyan szaladt el az idő. Elméjében zendült csak Hegy Inmettiel figyelmeztető üzenete, hogy már fertályórája várnak rá az épület előtt ő pedig még feltűrt ingujjal könyékig az edényben volt a lánnyal egyetemben. Összenevettek, s ő elnézően kimentette magát, hiszen mégsem ez volt a dolga. Mogyoróbarna villanás adott engedélyt a távozásra, azzal a néma üzenettel, hogy vágyja a viszontlátást.

Búcsúzól apró semmiség, a krumplihámozót kegyesen a költő tenyerébe zárta, s elhaló hangon, szinte pihegve kötötte a lelkére, hogy hozza majd vissza az este folyamán. Egy nemes ember tartja a szavát és így Cloud Boohen is teljes őszinteséggel vallotta, hogy visszatér. Mosolya csak akkor hervadt le amikor behúzta maga mögött a nehéz konyhaajtót. Elindult felfelé a lépcsőn és a krumplihámozót a dobótőrei mellé szúrta a rejtett tokba. Őszinte lelkesedéssel nézett az este elé ...

***

- Tomatis üllője nincsen az Üvegpalatóban - jelentette ki Alucardo Ront'e Rone.

- Vagy csak nagyon ügyesen leplezik - toldotta meg az észrevételt Inmettiel.

- Az nem elképzelhető, hogy tényleg nincsen náluk és téves volt a füles? - kérdezte Eglyövés Ragor, aki nagyon örült, hogy kijöhetett onnan.

- A „Vitéz Szabólegény” értesülése szerint póstán adták fel párszáz évvel ezelőtt egy toroni nemesnek a Sinemosi Szövetségből, de az iratok szerint soha nem érkezett meg és az ellenértékét a Karyyal klán kifizette a feladónak - dűnnyögte Axel Ragaen - ez az eljárás hasonló esetben és erről találtunk bizonyítékot is az irattárban.

- Ugyan mennyire lehet megbízni egy ilyen szervezet hitelességében? - vetette fel Cloud Boohen - ha valaha itt is volt vagy náluk is volt az Üllő, akkor is mi a garancia rá, hogy hiwith boszorkányai nem vitték tovább magukkal, hiszen ők ilyenekre fenekednek.

- Az értesülésünk biztos - szögezte le a gróf - a szekta rátette a kezét, de mivel ez nem kapcsolódott közvetlenül ahhoz a hatalomhoz, amit ők szolgálnak nem lett volna okuk továbbszállítani. Bízunk és hinnünk kell abban, hogy az Üllő itt van valahol.

- A remény az első lépés ... - kezdett bele a Hegy, de Axel Ragaen letorkolta.

- Kuss. Ha itt van az Üllő meg fogjuk találni és ha nincsen, akkor arról fogunk bizonyítékot szerezni. - túl rossz emlékei voltak az Inmettiel által felidézett mondsárról - Armaggon nem fogja beérni a fejünkkel kevesebbel és ne higgyétek, hogy Dorothea ne nyúlna utánunk, hogyha üres kézzel próbálnánk kihúzni magunkat vállalt küldetés alól. Lehet, hogy Alidax szorongatott helyzetben van, de ... - valahol a mellkasa mélyén egy izzó fehér fájdalom emlékeztette szavai igazára - megvannak a módszereik arra, hogy emlékeztessenek a feladatunkra.

- Ragaennek igaza van, nem volna érdemes még egy boszorkányszektát magunkra ugrasztani, hogyha már eldöntöttük, hogy egyiknek a fészket megpiszáljuk - bólintott Alucardo - Valahogy be kellene épülnünk ... valahogy ki kellene ugrasztanunk a banyákat a biztonságérzetükből, hogy felfedjék a lapjaikat ...

- Amit meg lehet vásárolni, azt nem érdemes megtartani - Cloud Boohen titkon végigsimított a dobótőrös tokján a fehér köpenye alatt - úgy hiszem, hogyha elég hathatós csapást mérünk elég mélyre a hierarchiájukba, akkor kénytelen lesznek bevetni az ereklyéiket is ellenünk.

- Mégis, hogyan képezed ezt el anélkül, hogy idő előtt felfedezzenek minket és a hajóig üldözzenek, ha egyáltalán eljutunk addig? - kérdezte Eglyövés Ragor - Az alapján amit odabent láttunk elég jól fel vannak rá készülve, hogy valaki erővel tegyen szert bármilyen előnyre is velük szemben. Mi pedig nem vagyunk éppen túlerőben, hogyha nem vetted volna észre.

- Ugyan, forrófejű szépmezei barátom - mosolyodott el a költő - majd szólok neked, hogyha szükség lesz az újad erejére ... egészen másfajta módszerre gondoltam - szavait immáron az egész csapathoz címezte - A boszorkányok dölőfősek, hisznek a varázshatalmukban és biztonságukban. A legöregebb

és legveszedelmesebbet kell előcsalni és lenyakazni, anélkül csupán fejetlen csirkékként rohangásznak majd. Az erőnk az egységben rejlik és, hogy ők nem tudják miért jöttünk ide. Azt javaslom, hogy térjünk vissza az Üvegpalotába, vegyünk részt az estélyen és amikor eljön a pillanat külön-külön, de egyszerre okozunk akkora kárt a kurváknak, amilyenre legrosszabb rémálmukban sem gondolhattak volna.

- Hogyan képzeled ezt el? - kérdezte Axel.

- Legyünk kivételesen ... kreatívak. Hagyjuk, hogy az este hangulata elragadjon minket és folyjunk bele üzelmeikbe olyan mélyen - önkéntelenül megváltozott a hangja - és olyan ártatlanul, hogy ne legyen más lehetőségük, mint kinézni minket maguknak ... áldozatként kell viselkednünk, hogyha ragadozóra vadászunk a fészkekben. Ezek csak nők, keltetők és táplálékok ... cápaeledel. Csak nem tudnak róla.

- Minden rendben? - kérdezte a gróf. Cloud Boohen egy pillanatra visszanyerte önuralmát bólintott. A többiek úgy tettek, mintha nem vették volna észre megingását az általában fennkölt társuknak. Megegyeztek, hogy este visszatérnek az Üvegpalotába, addig pedig, mindenki visszatért a szállására.

Axel Ragaen és Hegy Inmettiel együtt ereszkedtek le az Unikornis gyomrába. A varázsló zavartan lépkedett a gladiátor mellett, látszott, hogy valami nagyon furdalja az oldalát. Ismerve sérült szociális képességeit, a toroni előzékenyen hallgatott mellette, hátha előbb vagy utóbb elmondja, hogy mi bántja ennyire. Mindketten tudták, hogy a terv hogy maga után némi kívánnivalót, de eddig beváltak a gróf félkész ötletei. Eddig szerencsájük volt. A meglepetés ereje pedig valóban az övék ...

- Van egy ősi tiadlani tanmese ... amit még Doranban is tanítanak az asztrális mágia tanszéken, de sohasem értettem meg teljesen, hogy miért - kezdett bele Inmettiel - úgy szól, hogy az emberi élet csupán egy ösvény, ami minden halandó számára egyfelé vezet el ... a majdani halálba. Ezen sem erővel, sem becsülettel, sem furfanggal nem lehet változtatni. Az életünk, tehát az ösvényen járásunk célja pedig, minden megszerzett tudásunkkal és képességünkkel az, hogy az út mellett nyíló virágok közül egyet ... egyetlen egyet leszakítsunk és azzal együtt járjuk be az ösvényt. Mert csak egyetlen tökéletes van a számunkra ... egyetlen egy. Amit, hogyha nem vesszük észre, amit hogyha értékelünk a megfelelő pillanatban, akkor ... egyedül leszünk az út végén és utána is ... örökre. Minden félelmünk táptalaja pedig csupán az lehet, hogy nem vesszük észre a jeleket, ami ezen az egyenes úton a megfelelő pillanatban figyelmeztethet a tökéletes virágra.

- Ha jól értem szavaidat, akkor attól tartasz, hogy este folyamán úgy éred el az ösvény végét, hogy nem volt módod megtalálni a tökéletes virágot.

- Igen ... azt hiszem ... ez a félelmem csupán. - nézett félre a tiadlani varázsló - Te is érezted azt a különös változást az aszisz aurájában Axel Ragaen? Mégis mi baja lehet?

- Igen, én is észrevettem - bólintott a gladiátor - Régebb óta ismerem, de nem úgy, ahogyan a gróf. Azt hiszem ... talán csak túl régóta józan - azt nem merte hozzátenni, hogy reméli is csak ennyi volt a viselkedése megváltozása mögött.

- Talán igazad van - hagyta ennyiben Inmettiel - Atyám, Ifar szellemét követve tartottam veletek és bízom benne, hogy nem csalnak meg ősom tanácsai. Elvégre a gróf apjával jóban voltak ... közeli barátságban.

Axel nem akarta megosztani kételyeit Alucardo kilétével kapcsolatban a Heggyel. Jómaga régóta sejtette, hogy sokkal hosszabb ideje járja már a kalandozóknak rendelt ösvényeket, mint a csapatukból bárki más. Jól tudta, hogy Isidor de Sedierta oldalán harcolt már a XIV. Zászlóháború előtt ... amikor Axel Ragaen még csak meg sem született. Annyi bizonyos, hogy az ördögös ilanorinak van valami módszere rá, hogy kijátsza a halált, ami mesterségük elválaszthatatlan része.

Elköszönt a tiadlanitól és saját kabinjába visszavonulva jó pár pillanatig tanácstalanul állt. Próbált erőt meríteni a hajó ingadozásából, a szűk ablakon keresztül vizsgálta az öblöt és az ott álló hajókat. Leheveredett az ágyra és próbaképpen kicsapta maga előtt a Dorotheától kapott fekete mechanikus csatacsillagot. Nem mert álomba merülni, napok óta nem. Tudta, hogyha egyszer rászánja magát keserűen megfizet a pihenéssel töltött pillanatokért. Igyekezett hát addig elodáznai, ameddig tehetette.

A lányra gondolt, aki messze volt tőle ... a Tengeri Kígyó Barlangjában. Körülvéve az izmos és fiatal barbárokkal és a rengeteg cápával. Tövig ütötte a csatacsillagot a falba. Az évekkal ezelőtti eseményekre gondolt ... amiről senkinek sem beszélt, amikről senkinek sem beszélhetett ... az esküjére, ami üresen kongott benne mióta visszatért a Keleti Barbárok földjére. Az aszisz szavaira gondolt mindent kitöltő gyűlöletről és a magunknak teremtett rémálmokról. Nem aludhatott el.

... nem akart többé cápa lenni ...

... a lánynak nincs szüksége még egy cápára ...

... egy kiüresedett öreg cápa szürke másának érezte magát ...

Elaludt ... és ami az álmai mélyén várta ...

rosszabb volt a halálnál ... mert igaz volt

... a saját üvöltésére ébredt fel

... megint.

„SZÜRKE MÁS”

***

Alkonyat. Akik senkinek sem hiányoznak a megbeszélte álcával közeledtek az Üvegpalota felé. Alakjuk idővel összemosódott a hasonlóan a fellegrvárba igyekvők tömegébe. Valóban szinte észrevétlenül sodródtak be az épületbe, ahol megerősített őrség fogadta a Rusenor éjszakáját toroni hagyomány szerint megünnepelni szándékozó tömeget. Az itteni szokás alapjaiban eltért attól, ahogyan északon, a Szövetségben viszonyulnak az eseményhez. Axel Ragaen pontosan ismerte ezt.

Dwellyn Adaynna. Szó szerint “vérnász”. A famor kasztúak kedvelt szórakozási formája, mely íratlan szabályok alapján zajlik a birodalom legnagyobb báljain és estélyein, jobbára a nemesurak és hölgyeik, véresebb változataiban akár azonos neműek között is. Szokásos rendje szerint gáláns széptevők fonnak koszorúba néhány kiválasztott hölgyet, sima beszédükkel megkísérlik őket sarokba szorítani. A pattogó ritmusú kérdezz-felelek játék mindig az egyik fél vereségével végződik.

A hölgyeknek azonban lehetőségük van arra is, hogy – amennyiben szavukat vesztenék, vagy túlságosan belebonyolódnának a ravasz logikai csapdákkal hurkolt udvarlási kelepcebe – egyetlen mozdulattal kivághassák magukat. Ha nem sikerül első próbálkozásra halálos (vagy legalábbis súlyos) sebet ejteniük a tolakodón, abban az esetben kénytelenek a kedvére tenni, a szép számú közönség nagy örömeire. A nézősereg azonban akkor sem csalódhat, ha a bájoló nemesúr marad hoppon.

Az így szerzett hegek a csaták forradásaival ellentétben inkább szégyenbélyegek, semmint viselőjük dicsőségét hirdető fegyvernyomok. A hölgyek leggyakrabban törlegyezőket és kontysulymokat használnak, bár vannak olyan estélyek is, ahol komolyabb fegyverek is megengedettek. Megjegyzendő azonban, hogy az ügyesebb kezű dámák ezekkel a báli fegyverekkel is tévedhetetlen biztonsággal ölnek.

Axel Ragaen nem egy ilyen alkalmon vett részt hazájában és a quironeia más országaiban, főleg Alidaxban. Ahogy elnézte a körülöttük örvénylő vendégseregletet azok pont olyan lelkesedéssel igyekeztek végcéljukhoz, mintha csak egy aréna gladiátorviadalára mennének. Igazuk volt, nem kevésbé nyújt majd látványos szórakozást, ami odabent várt rájuk. Társai közül inkább csak a bajvívón látszott, hogy tisztában van bele mi lesz ez.

Nem kételkedett, hogy asziszként maga is több vérnászon fordult meg. Cloud észrevette, hogy a toroni figyelő és bátorító mosolyt küldött felé. Igen, pontosan tudta, hogy mire számíthatnak. A csapat élén haladt egészen a bejáratig a lépcsők tetején aztán mindannyian néma jelzésekkel egymás tudtára adva, hogy elkezdik a maguk kreatív akcióját szétváltak. Boohen azonban csak egyetlen pillantást vetett a csarnok tömegére és céltudatosan a lépcsők felé indult. Mert az ígélet ... fontos egy nemesnek.

Minden lépést jól ismert, ami a mélybe húzta. Talán mosolygott is, amikor odafent rákezdte a zenekar. Szinte látta maga előtt az egymással szemben felálló sorát. Olyan sokszor látta már. Villanó mosolyok, csillogó ruhadíszek. Az érintés ígéletétől megrészegült olajozott bőr fényei. Lassú taktusok, Fenevadak közeledésének aláfestései. Közeledő lépcsőforduló, tompán lüktetett az épület léptei alatt, ahogy az üvegfalak elsodorták hozzá az ütemet.

Mint távoli partot ostromló hullámverés.

A konyha ajtaja előtt állva megállt. Rendbe szedte ruházatát és haját is, megigazította füstüveg okulárját. Homlokát az ajtó fájának támasztotta, ahogy kezével eltakarta arcát, ameddig felülthette mosolyát. Két szívdobbanás, egy lélegzetvétel. Képek mosódtak össze élő és holt szemei előtt. A gorkiki főveny felett köröző hollóké, Axel Ragaen arca, amikor egy éve visszaperelték a haláltól. Holttestek között csúszkáló kígyók neszezése a szenttelen ég alatt ..

... és ahogyan megérintette a korall nyaklánc mellett rejtett szimbólumot úgy érezte, hogy kézzel ki tudja tapintani azt a hideg ürességet, ami a lelkében tátongott. Azt a helyet, amit a hazugságokkal elrejtett, de a legendák olyan szépen és kifejezően tartanak róla. Az oldalán élettelen fém, a szemében hamis csillogás, amit elrejt a tükörszerű füstüveg. Tompán idézte fel saját költeményeit ...

... és érezte a befejezetlen csók keserű ízét az ajkán.

Nyikorogva nyílt ki az üres konyha ajtaja. Az ételek már régen elkészültek és kis híján minden szolga odafent tüsténkedett, hogy a vérnászban kifáradó vagy vesztes feleknek megadják, amivel újra erőre kaphatnak. Kis híján ... de ott volt a lány. Egyedül, egyetlen gyertya lángjával megvilágítva. Ahogy az éjszaka folytatása a nappalnak, tekintetében úgy lobogott ugyanaz a fény, amivel eleresztette a bajvívót. Odafent tombolt a vérnász.

- Be kell vallanom neked valamit - kezdte a lány miután az aszisz lerakta a kardját, fehér köpenyét és kalapját az asztalra és közelebb lépett hozzá - az úrnő tudja, hogy miért jöttetek.

- Valóban? - kérdezte a költő, ahogyan a lány elé térdelt gáláns lovag gyanánt.

- Igen, de nem itt találjátok meg, amiért jöttetek - mosolya nem fölényes volt mégsem - rád és a barátaidra halál vár csak Karyyal szigetén.

- Igazán? - simította végig kezével a lány szoknyáját az aszisz, s másik tenyerével már a bokáját érintette.

- Miután itt jártál az én feladatomban lenne, hogy végezzek veled ... ez volna a beavatási próbám.

- Csakugyan ... ez igazán - a keskeny deréknál megállva alig észlelhető mozdulattal oldotta meg a fűző szálait - érdekes. Te mégsem teszed ...
- Összeköttetésben állok az úrnővel ebben a pillanatban is ... rajtam keresztül érez ... de nem lát és nem hall.
- Sejtettem - sóhajtott elmélázva az aszisz és hagyta hogy a lány levegye szeméről az okulárét, hiszen már tudta mi van alatta. A férfi gyengéden felemelte és az asztalra ültette a lányt és úgy ölelte át, hogy forró lehellete elérje a tarkóját, a mogyoróbarna zuhatag hullámokat vetett.
- Még ... érintetlen vagyok ... miután együtt hálok veled kell bevégeznem a feladatot, de ... - sötét tekintetét a gyertyaláng felé fordította - nem akarom ezt. Veletek akarok menni. Nektek megvan hozzá a hatalmatok, hogy megmentsetek és együtt elmehessünk.
- Együtt ... - visszhangozta a bajvívó bátorító mosollyal - ... hová mehetnénk?
- Bárhová, mindenhová - lehelte a lány és olyan közel kerültek az ajkaik, hogy szinte összeérttek - vigyél el magaddal az útjaidra. Nem akarok becstelenségben élni, kalandozó akarok lenni!
- Nehéz élet volna ez ... még az oldalunkon is talán - dűnnyögte a férfi ahogy eligazgatta a lány haját.
- Te mégsem rettensz meg, pedig tudod, hogy halálos veszedelemben vagy velem. Miért? - kérdezte a lány.
- Tudom, hogy milyen egy démont szolgálni ... és tudom, hogy ti is csupán kényszerből vagytok azok ... akik. - egy mozdulattal kibontotta az ingét és feltárult alatta a kontinens szerte üldözött szekta szimbóluma a rejtett láncon.
- Kígyószív - nyíltak ki a lány szép szemei - a Rettenet Asszonyának híve vagy ... akkor tudod.
- Tudom, de sokféleképpen lehet Orwella kedvére tenni ... sokfélék vagyunk ... akik megízlelték a kígyó mérgét. Látod, nekem is van úrnőm ...
- A Gyűlölet Úrnője - sóhajtott a lány, ahogy engedte, hogy a férfi fogával bontsa ki keblén a ruhát - Akkor hát magaddal viszel? - furcsa érzés vett rajta erőt, a tagjain külön zsibbadás.
- Igen, magammal viszlek ... ahogy a többieket is - nyalta végig a lány nyakát Cloud Boothen és halott szemével feltekintett - de nekem is be kell vallanom valamit ...
- Igazán, micsodát? - mélyült benne a kényelmetlen érzés, a bokáját és a csuklóját, mintha nem tudta volna mozgatni.
- Visszahoztam ... a zálogodat - lehelte a férfi olyan közletről, hogy szinte perzselte a lány bőrét. A gyertyaláng fénye megcsillant a tompa krumplihámozó vason. A lány ijedten vonaglani kezdett, amikor megértette, hogy valóban vékony gúzsok kötik össze végtagjait és meglátta, hogy a férfi mindkét szeme fénytelenül ragyog rá. De azt csak ő tudta, csak ő érezte a benne tátongó ürességet ...

... és azt ahogyan hirtelen kitölti a gyűlölet.

***

Valahol az Üvegpalota mélyén egy biztonságos lakosztály kényelmes ágyában feküdt az öreg matróna, a Karyyal szigeten rejtőzködő Hiwith boszorkány szektájának úrnője. Nem volt rá szüksége, hogy részt vegyen a szolgálival a vérnászon, hiszen érzéseiket láthatatlan csatornákon keresztül fogadta magába. Együtt hált egyszerre félszáz férfival ilyen módon és érezte leányainak kielégülését is, hogyha azok megfelelő partnert választottak az ünnepségen.

Teste nem volt fiatal, de ez sem volt mérhető lelke korhadtságához. A maga idején gyönyörű és kívánatos nő volt, de idejét sem tudta őszinte és saját érzésnek. Így volt ez rendjén. Az a szerveződés, aminek álcájában a szekta működött megkívánta ezt a fajta szenvtelenséget tőle és ő hálásan fizette meg az árat a hataloméért. Figyelmét, alig-alig szentelte a fiatal szolgálólánynak, aki a beavatási szertartása keretében kellett, hogy udvarlóját testestül és lelkestül feláldozza a démonnak, akinek tiszteletére mindannyian az életüket tették föl.

Szinte untatta az az ifjonti körülményesség, amivel a külföldi kalandozó környékezte meg a tapasztalatlan lányt és csak legyintve hagyta, hogy tegye a dolgát. Készen állt rá, hogyha esetleg botor módon valóban elcsábul, akkor másfajta kiképzésben részesült szolgálólányait küldje az aktus után hozzájuk és nem kételkedett a sikerükben. Jó kiképzést kaptak. Arra azonban, ami ezután történt nem számíthatott ... a fájdalomra, az égő gyűlöletre, a kétségbeesésre ... a halálra.

A mogyoróbarna hajú lány sikolyait ugyan elnyomták a konyha vastag falai, de az öregasszonyból felszakadó hörgés hullámokat vetett az asztrális síkon és minden más vele összeköttetésben lévő boszorkányt egyszerre csapott meg a fájdalom érzése. A bálteremben tánc és aktus közben csavarodtak természetellenes pozitúrákba, ezzel partnereiknek földöntúli fájdalmat okozva, hogyha azok éppen bennük voltak.

A vérnász felfoghatatlan káosszá vadult, senki sem tudott többé különbséget tenni a fájdalom és a kéj hangjai között. Egy pillanatra csendbe fulladt minden, ahogy a megterheléstől hirtelen hideg verejtékben úszó testek agóniája a tetőpontra merevedett meg. Majd elernyedtek, de csak hogy utat engedjenek annak, ami dühöngő darázsfészekké változtatta az ünnepség helyszínét : az öldöklő bosszúvágynak.

Az öregasszony fel sem foghatta, hogy mit okozott híveinek ezzel, csak arra tudott gondolni, hogy mielőbb enyhítse a testébe robbant fájdalmat. Lihegve karmolta a díszes ágy támláját és a falnál sorfalat álló rezzenéstelen arcú nőkhöz intézte elhaló szavait:

**- ÖLJÉTEK MEG AZ ASZISZT! MINDET MEGÖLNI! HALJNALRA A KIVÉRZETT TESTÜKET
AKAROM LÁTNI AZ OLTÁR KÖVÉN!**

***

Egylövés Ragor rohant. Két irányból rontottak rá az Üvegpalota őrei, de ő egyiket vadászkésével szúrta májon, a másiknak a torkát metszette el hüvelyéből kirántott kardjával. Átvette magát a lépcsőforduló korlátján, ezzel is időt és távolságot nyert üldözőitől. Az a megelevenedett pokoli kép, amit a bálteremben hagyott maga mögött nem tudott eltűnni a tudatából. Az agónia, a fájdalom, az örület képei ...

Axel Ragaen oroslánhoz hasonló bődülése és parancsa, amivel a bajvívó keresésére küldte józanította ki csak annyira, hogy a vendégek között véres rendet vágva jutott el a kijáratig. Még látta ahogy a gróf meghajlítja ma körül a fényt és egymaga veszi fel a harcot féltucat örrel, majd hallotta, hogy Inmettiel valamelyik varázslata becsapódik valahol és csörömpölve pusztítja a palotát maga körül. Bármi is történt, bármit is csinált a költő, azzal könnyen mindannyiuk vesztét okozhatta ...

A konyháig rohanva hosszabbik pengéjét egy óvatlanul elé lépő szolga testében hagyta, de nem engedhette meg, hogy veszítsen a lendületéből. A szekta központja rázkódott körülötte az alapjaiig vagy talán Axel Ragaen bontotta rettenetes fegyverével a tartóoszlopokat egymás után ... nem tudta ... elképzelni sem. Egylövés Ragor rohant ... a bajvívóért, az életükért és saját magáért.

Berúgta a konyha ajtaját és csak azt észlelte, hogy a félhomályban több alak kergetőzik egy asztal körül, amin egy felborult és kihunyt gyertya hever. Fémen súrlódó fém szikráiból tudta, hogy ez nem játék, hogy élet-halál harc folyik odabent. Nem volt ideje gondolkodni, nem is arról volt híres. Vadászkését az ajtókeretbe csapta és amilyen gyorsan csak tudta felajzotta az íját. Sötétben emelte célra a küzdő alakok felé és csak egy rövid imádságot küldött a Kayisha, a szűz vadász számára.

Pendülve szállt bele a nyíl a sötétségbe, de a lucskos hangból ítélve nem tévesztett célt. Két küzdő alak maradt csupán állva, de a hamarosan következő gurgulázó hangokból ítélve ez sem tartott már sokáig és valóban. Újabb vesszőt helyezett az ínra és a sötétségből közeledő alakra célzott, remélte hamarabb kiderül róla, hogy barát vagy ellenség mielőtt az kárt tehetne benne. Szerencséje volt ...

- Igazán örülök, hogy végül nem vártad meg, amíg szólok, hogy használhatod az íjadat, ilanori - csendült Cloud Boohen győzedelmes hangja és a fehérbe öltözött bajvívó lassan kilépett a beszűrődő gyér fény körébe. Nyakában Ragor ijedten vette észre Orwella, a Rettenet Asszonyának talizmánját.

- Mi a poklot tettél? Az egész szekta a nyakunkba szakadt odafent!

- Csupán ... teljesítettem egy kérést - zord mosollyal toltá helyére füstüveg okulárját és toltá gyengéden hátrébb Ragort a konyhán kívülre - óvatosan lépj bátor szépmezei, ne piszkold össze a csizmád.

Egylövés Ragor ekkor döbönt rá, hogy a konyha padlója vérben ázik és lassan, ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz egyre több részlet bontakozott ki előtte a teremből. A bajvívó válla fölött megpillantotta az eldölt gyertya mellett fekvő testet ... és annak állapotát. A manifesztációs háború veteránja, későbbi kábítószerfüggő és felesége szülésekor megözevgyült sokat tapasztalt kalandozóként sem tudta visszatartani a rátörő hányingert.

- Ki az ördög vagy ... - szakadt ki belőle első indulatként a gyomra tartalma után.

- Olykor csak a hangja – kacagott jó ízűen Cloud Boohen és a lépcsőre lépve véres lábnyomot hagyott
- olykor pedig talán ő maga.

***

Vesszőfutásuk az Unikornisig tartott. Az Üvegpalatában fogant örület áterjedt a városra is, ahogyan a menekülők maguk mögött hagyták a lassan romba dőlő épületet. Az örök alig-alig tudták üldözni őket, csak a boszorkányszekta túlképzett pengeművésznői követték őket a tetőkön, hogy egy-egy sarkon eléjük vágva a vérüket a vérüket vegyék ... nem sok sikerrel. Cloud Boohen dobótőrei halálos pontossággal találták meg az íves pengéjű kardok között a rést és Eglyövés Ragor is vadul döfte a széles kését a bőrpántokból álló vértet viselő nők testébe.

Ketten szokatlanul összehangolt módon harcoltak és Ragor már-már kezdett hinni abban, hogy valaha az aszisszal közösen kalandozhatott, ha ő maga is nem tudott róla. Mikor feltűnt előttük az Unikornis akkor már úgy hitték, hogy lerázták az üldözőiket. Felrohantak a hajóra és a kabin ajtaját nyitották volna ki, de az nem engedett. Káromkodásukra a fedélközből emelkedett ki Inmettiel feje és mikor meglátta, hogy ők azok leszolt Axel Ragaennek is, aki dühödten iramodott neki a költőnek.

- Nem erről volt szó! Mit műveltél te átkozott bolond?

- Miért mindig én vagyok végül a gonosz? Tartottam magamat a tervhez! Ott találtuk el őket, ahol a legjobban fáj. Ez volt a terv, nem? Hol van a gróf?

- Nem ért még vissza – válaszolt a toroni helyett a tiadlani – ami azonban aggasztóbb, hogy nem érzékelem a szigeten. Az Üvegpalatában még ott volt, de ...

- Elkapták – szögezte le Axel – láttam, ahogyan két olyan szemnél is gyorsabb kardművész nő lerántja és elhurcolja egy folyosón. Enoszuke óta nem láttam ilyen gyilkosokat!

- Akkor nyilvánvalóan a rejtkehelyükre viszik és ezzel nekünk is megmutatják, hogy hol van – nyerte vissza hangját Boohen – Nincs más módunk, mint követni és megtalálni. Hegy, képes vagy rá?

- Azt hiszem .... igen .... szimpatikus mágiával – gondolkodott hangosan Inmettiel.

- Csináld! – bődült rá Axel Ragaen majd visszafordult a költőhöz – ha csak egyvalakit is elveszítünk miattad Boohen személyesen én téplek szét, nem más!

- Úúúú, reszketek a félelemtől, nagy fehér toroni famor – nevetett Cloud Boohen és a távolban összedőlő Üvegpalota fényeit nézte – mire várunk még uraim? Induljunk megmenteni a gróft! Azt hiszem ez alkalommal ráfér.

- Rossz hold kelt felt ... – dűnnyögte Eglyövés Ragor, ahogy újabb vesszőt húzott el tegezéből.

(A Szindvil-szigetek térképéért hálás köszönet Magyar Gergelynek)

V. Rossz hold kelt fel

"Szembe' táncol a horizont,
 lövöm a nyilakat.
 Talál, nem talál? Talán
 valahol elakad.
 Ne, ne, ne, ne beszélj!
 Remeg a pillanat."

Észak-Ynev, Quiron tenger, Szindvil-szigetek, Karyyal északi partvidéke. Akik senkinek sem hiányoznak ... megfogyva bár, de kiszálltak a csónakról és a keskeny főnyyre húzták. Az Unikornis a távolban hánykolódott a nyílt vízen, mert a zátonyok miatt nem horgonyozhatták le közelebb. Szó nélkül tették a dolgukat, pontosan értették a helyzetet és érezték a küldetésük súlyát a vállukon. A Hiwith boszorkányok fészkében történtek után elrabolták tőlük a grófit.

Inmettiel, a „Hegy” mágiája révén meg tudták határozni, hogy szerencsájukra nem vitték messzebb a szigettől, annak egy északi részén fekvő barlangrendszerben van és ami fontosabb: életben. Mindannyian szerencsés fickók voltak. A part néptelennek tűnt, de pontosan tudták, hogy a postás banyák és pribékjeik számítanak érkezésükre. Ahogy az is nyilvánvaló volt, hogy az Üvegpalota pusztulását sem fogják megtorlatlanul hagyni.

Akár elmentek volna, akár maradnak harcolniuk kellett volna és így csak egyetlen lehetséges választásuk maradt: megpróbálni megmenteni elveszett társukat és együtt megvetni a lábukat a boszorkányok bosszújával szemben. Valahol felemelő érzés kerítette őket hatalmába, hogyha már ilyen közel liheg nyakukban a halál, legalább megválaszthatják a módját és így, akár, elébe is mehetnek végzetüknek.

Látták a barlang száját, ami kivilágítva hívogatta őket. Akik senkinek sem hiányoznak megigézve közeledtek a mélybe vezető üreghez, ami valóban vonzotta őket ... mint lepkét a láng. Felettük az ég sötétbe borult és a Vörös Hold is az utolsókat pislákolta a távoli horizonton. Axel Ragaen visszafordult a part felé, tekintete a lenyugvó égi jelenést kutatta az Unikornis körvonalai mögött és azon merengett, hogy látja e még viszont ezt a látványt. Cloud Boohen lépett mellé a homokra és a vállára tette a kezét.

- Egy bolond esti szél // elvette a szerelmem // egy bolond esti szél // elüldözött otthonról - hangja mélyről jövően zengett, nyoma sem volt benne a korábbi fölényességnek, de oldalról Ragaen látni vélte a szemében gyűlő érzéseket és lerázta válláról a másik kezét.

- Indulunk! - dühös mozdulattal csapta ki maga mellett a mechanikus csatacsillagot.

Alászálltak a mélybe, egymás után haladtak a sötét járatban, amit csak tizlépésenként világított meg egy-egy magányos fáklya. Axel Ragaen és Eglyövés Ragor haladtak előre, egyikük az új számszerijével pásztázott, másik az íját tartotta a készenlétben. Mögöttük a Hegy Inmettiel morogta a varázslatai előkészítéséhez szükséges szavakat, a sort pedig Cloud Boohen zárta, kivont karddal, megigazította övében a dobótörök mellé aggatott gyógyitalos üvegcséit.

Axelt a barlangjárat egy másik ilyen helyre emlékeztette, az évekkal korábbi orkvadászatokon, még az Északi Városállamokban ... még egy másik kalandozó csapattal. Próbált nem emlékezni annak a

kalandnak a kimenetelére és következményeire, de a válla fölött hátrasandított a füstüveg okulárét viselő asziszra. Azért a győzelemért álmaival és hitével fizetett meg ... s majdnem életével is. Próbált nem arra gondolni, hogy vereségük itt milyen áldozatot követel majd meg tőle.

A járat egyre szűkült és hamarosan elágazáshoz is érték, több kisebb mélyedés volt korábban amit vagy kezek vagy a magasabb vízállás vájtak a kőbe, a hiwithek láthatóan igencsak belakták ezt a helyet. Az oldaljáratokból dühödten csaptak rájuk a Karyyal címeres katonák rövid pengékkel, amivel szabadabban mozoghattak és ölhettek a barlangban. Első rohamukat azonban a kalandozók nyílzáporral fogadták és többen buktak le élettelenül a lábaik előtt, mielőtt társaik a testeken átmászva közelharcba kerülhettek volna ... de abban sem volt köszönet.

Axel Ragaen egy oroszlán üvöltésével préselte a kőhöz egyik ellenfelét, Ragor visszakezes fogásba kapva a vadászkesét belezett ki alattomosan egy közel kerülőt oldalról. A hangokból ítélve hátul a költő törkardja is találkozott más fémjével. A fények panaszosan vándoroltak egyik acélról a másikra, de a csapat eltéríthetetlenül haladt tovább a mélység felé. Előttük egy nagyobb üreg következett, ahol egy boszorkány és szeretői vetették meg lábukat eltökélve, hogy a kalandozók útját állják.

Mágikus tűz lobbant és a fiatal boszorkány testéből egy alakját mímelő láng alak vált el, majd a félreálló férfiak között vágatva a szűk járat felé rohant. Axel Ragaen felhördült, ahogy felismerte a varázslatot ... látta eleget Alidaxban. Vállával taszította félre Ragort a járatban, hogy teljes testtel fogadhassa a Tűzalakot. Lehunyta a szemét.

A lángokból fogant asszony alak egy rohanó ló sebességével taszította mellbe és karjaival körbefolyta mint eleven tűz, csak ezután robbant fel a toroni karjaiban. A detonáció hátralökte őt és ő a társait is, a szűk járatban pedig úgy visszhangzott, mintha csak egy mennydörgés lett volna. Axel Ragaen érezte az izzó fájdalomat, a megperzselt húst, a füstölgő bőrt és szórt, de ugyanakkor azt is, hogy végtagjai még engedelmeskednek neki.

Felölt előbb és csak aztán nyitotta ki a szemét. Maga előtt látta az üreget és ahogyan társai halált megvető bátorsággal törnek előre benne. Ragor két nyílvezzőt is útjára küldött, mielőtt késre kapva folytatta volna véres munkáját. Cloud Boohen rohanás közben háritott és szúrt és csobbant dobótőre egy távolabb álló fegyveres torkába. Kacagott amikor hónaljba szúrta a magatehetetlen boszorkányt, akinek testőrei elfogytával nem maradt elég varázshatalma ilyen heves ellentámadás ellen.

Axel az arca elé tartotta kezét és látta, hogy valami kékes hártya futja be ujjait, amik körbe-körbe folyják a megkormolódott ruháját és sérült testrészeit. Inmettiel bátorítólag nyújtotta felé a kezét és biccentett. Másik kezében még vibrált az elemi víz, amiből védelmező aurát vont a gladiátorra mielőtt a tűzalak teljesen kifejthette volna a hatását és az erejét vele szemben. A terv szerint cselekedett és hatalmát inkább a csapat megvédelmezésére használta fel, minthogy a harcba vesse be.

Ragaen elfogadta a kinyújtott kart és még így is füstölögve feltápáskodott, pár lépés után pedig a hevenyészett vízaura is elmúlt róla. Csatlakoztak társaikhoz, akik az üregben egymásnak vetett háttal méregették a hat továbbvezető út sötéttségét. Nem kételkedett hogy valahol előttük még várnak rájuk a banyák több és más védelmi vonallal, de remélte, hogy nekik sincs annyi erőforrásuk, hogy minden lehetséges útvonalat bebiztosítsanak.

Felhúzta a számszeríjat és lövedéket helyezett a vájatba, majd a célgömbön keresztül vette szemügyre a félhomályos utakat. „Hol lehetsz, gróf?” A sötétség ezalkalommal nem válaszolt neki, de ő mégis határozottan jelzett a többieknek, hogy a bal oldali járaton induljanak el. A többiek követték, Boohen összeszedte a töröket és még utoljára lehajolt a kivérzett boszorkány mellé és mosolyogva lecsukta szemeit kesztyűs kezével, majd társai után indult jókedvűen.

*„egy bolond esti szél
megváltoztatta az életem
egy bolond esti szél
pedig csak fújni tud”*

Több járaton keresztül verekedték magukat irány és tájolás nélkül, mindig a legnagyobb ellenállás irányába, amerre a szekta fészket és így a foglyukat sejtették. Testük láthatatlanságból kirobbanó pengeművésznök vágásaitól sajgott, Egylövés Ragor tegeze vészesen apadt, Axel Ragaen felváltva csépett a csatacsillaggal és a folyton kiürült számszeríjjal. Inmettiel a második sérülése előtt már rászolgált nevére és dühödtt ordítással formázta magán a húst áthatolhatatlan izomköteggé és lett a HEGY.

Boohen megfáradva a mézárulásba támaszkodott a falnak, söpörte ki homlokából a véres hajtincseket és a társai felé emelte gyógyító italát, mielőtt meghúzta volna és sebei látványosan begyógyultak a szétvágott ing és ujjasa alatt. Áthaladtak egy mélységi híd felett, ami kora ellenére masszívabbnak látszott, mint a barlang sziklája maga. A túoldalón két katona igyekezett fejszéssel eloldalni a köteleket, hogy a kalandozók a mélybe zuhanjanak, de Cloud dobótöre és Ragor vesszeje mindkettőt eltérítette szándékától és a további élettől.

A sötétben lobbant fénybogarak csaptak feléjük, hogy húsukba marjanak, ruhájukat felgyújtás és majdan kikezdejk az elettük feszülő híd köteleit, hogyha már a fejszék nem tudták. Inmettiel azonban, mint megelevenedett kőszobor csapta agyon a lebegő lángocskákat és nem engedte őket kárt tenni társaiban vagy a környezetükben. Axel Ragaen utolsó lövedékét küldte a sötétbe és amikor az arany fátyolt viselő női alak kiborult rejtekéből a mélybe elégedetten vágta fegyverét csákány gyanánt az egyik agonizáló katonába a híd tövénél és ott is hagyta a gyomrában.

A következő járatban sem lerték nyugtukat és idejük sem volt lélegzethez jutni. Az Üvegpalatából ismert pengeművészek estek nekik elkeseredetten, hogy valódi belharcot kellett folytatniuk velük vállt-vállnak vetve. A Hegy Inmettiel bőrén is utat találó különlegesen képzett kardokkal szemben Axel csak vadul csapkodott, Ragor minden sikeres találatért két sebbel fizetett meg, Boohen pedig hiába tört bele egyik dobótörét dühödten egy nő szemébe, a jól képzett gyilkos még így végigvágott rajta búcsúzóul.

Végül mégis lehanyatlott az utolsó bőrszíjas vértet viselő szuka is a lábaikhoz élettelenül, ők pedig félig ellenségeik, félig saját vérükben tántorogva gázolhattak tovább. Boohen Inmettielre támaszkodott, miközben Ragor és Axel próbálták felmérni, hogy milyen nehézség várja őket a legközelebbi sarok mögött. A járat lejtett és a lefolyó vérrel együtt ők is lassan csúsztak egyre mélyebbre. Egy nagyobb csarnokba jutottak, melyet oszlopok támasztottak ki és magán kyr kori építészeti vonásait viselte.

Axel Ragaen arra gondolt, ahol ebben a pillanatban a legszívesebben lenne, ahogy végighaladtak az őseire emlékeztető néma építményen. Valahol Tongoria hideg fenyvesei fölött magasodó hegyre, a hideg hó ropogására a csizmája alatt. Megmarkolta a csatacsillagot, mintha helyette fejszét érintene és a vállán nem a csapások okozta seb súlya sajogna, hanem tűzifa nyomná. Egy kétszárnyú kapu felé tartottak, amelyen túlvilági borzalmak dombor képmásai acsarogtak az érkezők felé, Tharnnak, a Káosz istenének tetsző módon ... mint odahaza Toronban sokfelé.

Ő mégis egy kis kunyhó felé lépdelt képzeletben, ahonnan fény pislákol ki az élettelen tájra és közelebb érve előbb a lelkét melengette fel a hazatérés tudata, majd az egyszerű faajtó kitarulása után

arcát melegítette fel az otthon tűzhelye. Kis szobát látott és gondjait, mint terhet ledobva tárta szét a karját a felé rohanó fehér üstökű gyermekek láttán, de közben a társainak intette a valóságban, hogy az ajtó mindkét oldalát tárják ki előtte. Apró rés nyílt a kapun ...

... ahogy a gyermekek között meglátta a hintaszékben ülő kedvesét a kandallóval szemben, neki háttal ülve. Mindennél jobban örült a lányának és fiának, de szíve mégis ugyanolyan hevesen dobbant, amikor meglátta a lángok fényét szikrázva tükröző hajzuhatag lobbanását. Kedves lassan, nagyon lassan fordult felé és ölébe ejtett egy könyvet, félbehagyva, hogy ő, akit megannyi név súlya húzta hazatért hozzá.

Az arc felé fordult és Axel Ragaen vonásai megkeményedtek a látványra. A kapun túli terem szűkebb volt, mint a csarnok, de azt is legalább négy, talán a kyreknél is ősibb oszlop tartotta. Hátsó fala abnormális vésetekkel meggyötört mágiától verejtékező sziklafal, előterében egy éjsötét oltárkő és fölötté egy aszott testű, meztelen vénasszony villás végű áldozótórral. A kövön pedig Alucardo Ront'e Rone kiterített teste hevert eszméletlenül több sebből vérezve.

A tongoriai táj hús hidegét mintha egy kék gyertyalángként oltotta volna ki a lobbanás és helyét ...

- Üdvözöllek Axel Ragaen és azok, akik senkinek sem hiányoznak - szegte fel fejét a banya és rekedt hangon kárált a belépőkre, mintha cseppet sem zavarnó önnön visszataszító pórsége.

- Engedd el a társunkat és talán gyors halálod lesz vénasszony! - üvöltött rá a gladiátor.

- Valóban legyűrtétek tanítványaimat, megöltétek testőreimet és komoly károkat okoztatok a szervezetünknek is - csettintet nyelvével száraz ajkain a matróna - s talán én sem érem meg a hajnalt, de eleget láttam már. Azért, amit tettetek viszont saját kezűleg akartam bosszút állni rajtatok. Soha senki nem okozott még nekem ennyi fájdalmat és bosszúságot hosszú életem során.

- Nem figyelmeztetek még egyszer - emelte fel fenyegetően a csatacsillagot Axel.

- Ne is - rikoltott fel a vénség és mint karvaly csapott le az előtte fekvő alak szívére a törrel - ezen a helyen nem te parancsolsz száműzött toroni! Hanem Arrimen, a Vérrel Éltető Anya!

Az áldozótör akadálytalanul csobbant az ilanori férfi mellkasába és a fájdalomtól megrándult még ebben az állapotában is. Végtagjai megcsavarodtak, haja iszonytató módon felágaskodott a halál lehellejétől és a teste megvonaglott. Mindez pár szívdobbanásig tartott és amikor a banya megforgatta a rituális fegyvert az arel pap - bárdban az egy utolsó sóhajtásra kitérte a száját és szemei fennakadtak, ahogy egy érthetetlen szó hagyta el ajkait. Talán egy női név?

Akik senkinek sem hiányoznak döbbenet figyeltek a jelenést, mozdulni és beszélni sem tudtak a megrökönyödéstől. Azonban a hiwith szekta rangidős matrónája is láthatóan értetlenül és elégedetlenül állt az áldozata fölött. Hogy lehet, hogy nem tűnt el a test? Arrimen nem fogadta volna el az áldozatot? Képtelenség, a szentségtelen oltárkőnek úgy kellene befogadnia az idegen testét és lelkét mint szivacs a vizet, ahogy tette azt már számtalanszor.

A támadóira sandított és döbbenet eszmélt rá, hogyha az áldozat nem működött akkor nagyon hamar és nagyon más megoldást kell találnia ellenük. Ráér később töprengeni a szertartás sikertelenségén ... ha lesz egyáltalán számára később. Cselekednie kellett! Mágikus energiáit némán parancsolta maga köré, hogy a következő pillanatban lesújthasson vele áldozataira. Nem volt kétsége afelől, hogy képes lesz eltörölni őket a föld felszínéről, ha sikerül nyernie egy kis időt. De előbb ...

- Úgy látszik a drágalátos orwellánus barátod megint beleköpött a levesembe – hátrált a megrontott falig a nő.

- Orwellánus, a Gyűlölet Asszonyának a híve? – fájdalmas emlékek tolultak Axel Ragaen tudatába, ahogy legutóbbi hazatérésére gondolt Toronba – Kiról beszélsz te szuka?

- Cloud Boohen ... akit sok néven ismernek északon és délen ... a Kitaszított szolgája ... és ma éjjel másodszer cselekszik a démoni asszony nevében. – mosolyodott el ádázul a matróna, ahogyan tenyerével titkos pecséteket tapogatott ki a falban.

- Azt hiszem nem kellene hagynunk tovább beszélni a boszorkányt – vetette közbe Inmettiel.

- Kussolj, Hegy! Választ akarok, aszisz – a toroni gladiátort elfutotta a méreg – Orwella hívei taszították nemléte legrégebbi barátomat ... egy vérszívó szörnyeteggé alázva testét!

- Nem hazugság amit a banya állít – ingatta a fejét Cloud Boohen – de nem is teljesen igaz. Valóban Orwella híve vagyok, de a gróf meggyilkolásához és az itt történetekhez annyi közöm van, hogy veled érkeztem ... mert te magad invitáltál erre az útra ... hogyha még emlékszel.

- Megígértem, hogyha bárkit elveszítünk miatta KÖLTŐ akkor magam végzek veled! – rivallt rá Axel Ragaen és fenyegetően felé fordult.

- Nocsak – vont a szemöldökét az okuláré mögött Cloud és maga is szembefordult a toronival – ezt vehetem akár ... KIHÍVÁSNAK is? Te sodortad veszélybe a küldetést a folytonos nyavalygásoddal és mert állandóan bíztál a gróf eszement terveiben! Most pont úgy, ahogyan akkor Erigowban. Lásd, hogy hová vezette ez őt és nézz magadra mivé lettél a helyes döntések által: egy ösztöneire hallgató szörnyeteg, aki mégis megtagadja magától az érzéseit!

- Pusztulj, HAZUG MŰVÉSZ!

- Védj magad, te OKTALAN ÁLLAT!

A két férfi egyszerre robbant egymás felé, Axel széles ívben lendítette a csatacsillagot és szemében dühödő tűz lobbant és vicsorogva ugrott. Az aszisz köpenye fehéren lebbent mögé de ő alulról indított alattomos egyenes dőfést a másik hasfala felé vigyorogva. Eglyövés Ragor oltalmazóan lendült közéjük, de túl későn és esélye sem volt elérni bármelyiküket is. Inmettiel pedig még mindig kicsit lemaradva továbbra is elgondolkodva a boszorkányt figyelte. A pillanat megfagyott az időben.

*„egy bolond esti szél
elvette mindenem
egy bolond esti szél
megsúgta ki vagyok”*

A matróna szembefordult a sziklafallal és így már sokkal hatásosabban tudta megtörni az azt tartó pecséteket. Pusztá kézzel esett a kőnek, de a végső jelet a véres áldozótörrel vágta át. Mögötte féme csattanások és kiáltások jelezték a párbaj elmérgesedését. Ádáz elégtétellel gondolt rá, hogy minden egyes arany befektetése megérte, hogy a szigetre lépő kalandozók viselt dolgairól időben

informálódhatott. A híruk és hírhedségük ezeknek a világszerte csavargóknak éppolyan gyengéjük, mint a tömény italok és a könnyű asszonyok. Kiszámíthatóak, gyengék ... tehát csak férfiak.

A sziklafal repedezni kezdett, ahogy egyszerre löktetett és hólyagosodott. A meztelen vénasszony a hideg földre zuhant, az Alucard vérével beterített oltárköv mellé. A Hegy amorf testével elindult feléjük, mire felfogta min ügyködött eddig a banya, de vészjósló kiáltását elnyomta egy másik, sokkal mélyebb és távolibb bömbölés. Axel Ragaen és Cloud Boohen megmerevedett egymással szemben összeölelkezve belharcuk közben, pedig a bajvívó túra már a toroni ágyékába csapott volna, miközben a testéhez préselt csatacsillag tuskéje az ép szemét készült átdöfni.

Ragor elengedte őket, hiszen eddig is hiába cibálta szét és a falból kiemelkedő négykarú fürmedvény útjába állt. Három láb magas, kétlábú, farkasfejű lény lépett át a világokat elválasztó megnyitott résen. Üvöltése egyszerre volt az átkelés préselős fájdalmáé és a ragadozók éhes, prédára leső hangja. Átküzdötte magát a leomló sziklák között és kitérte agyarakkal teli szőrös pofáját. Vörös szemeivel máris ellenséget, eleséget és opponenst keresett ... és talált is.

- Ez egy Sytix, egy Pusztító! - fejezte be végre kiáltását Inmettel, a Hegy - Démon!

- Miféle síkra nyitott kaput kétségbeesésében ez a kurva? - üvöltött Ragor elgyengülve a látványtól.

- Ez a dög nekem valahonnan ismerős ... öltem már ilyet - vakargatta szakállát elgondolkodva az aszisz - azt hiszem Erionban ...

- Mindenki, figyelem! - bődült el Axel Ragaen túlharsogva a mellső lábaira ereszkedő lényt - Inmettiel foglalkozz a banyával, Ragor próbálj meg közel kerülni a grófhhoz, Cloud és én végzünk a döggel.

A sytix hat végtagon vágatott rohamra ellenük, de a az eddig egymással marakodó páros élő pajzsként ugrott elé, hogy társaikat védelmezzék. A terem egy pillanat alatt újra megelevenedett. A banya feltápáskodott az oltár mellől és bal kezével a felé közeledő kalandozókra mutatott. A szikla meglágyult alattuk és a következő pillanatban tűzgejzir csapott ... volna ki, hogyha a Hegy egy gyors ellenvarázslattal nem teremt egy vízszőnyeget a talpuk alá, ami alól csak ártalmatlan gőzként csapott fel az egyébként halálos forráság.

Egylövés Ragor elérte az oltáron fekvő alakot és kisimította homlokából a barna tincseket. Szembenézett az élettelen gróffal és nagyot nyelt. Alucardo Ront'e Rone grófja ... a legenda, a Zászlóháború veteránja, az Északi Szövetség legtapasztaltabb és legkiszámíthatatlanabb ügynöke ... halott volt. A testéből kifolyt vér obszcén ellentétje volt sápadt bőrének és hideg húsának. Ragort egy pillanatra hatalmába kerítette a veszteség érzése ... megint. Összeszorította a fogait és erővel vette rá magát, hogy ne nézzen a holttestre.

Miközben körülötte folytatódott az élethalálharc, halotta amint a boszorkány és a varázsló mágikus párbaja embernyi darabokat tép ki a sziklafalból és a mennyezetből, a démon felváltva üvölt fel a gladiátorral és a költő egyre nyüzottabban kacag fel csengve, megpillantott valamit az oltár vérrel áztatott kövében, amit először nem is tudott értelmezni. A gróf testnedvei ősi rajzolatok és írásjelek véseteibe folytak bele, amik a barbár motívumok mellett egy hatalmas 'T' betűt formáltak.

Elhűlve állt fel az oltárkő ... pontosabban az üllő mellett és a rajta fekvő honfitársára nézett. Az igazi kalandozó holtában is kalandozó marad ... megtalálta nekik Tomatis üllőjét, amit a hiwith boszorkányok oltárkőnek használtak ki tudja milyen régóta és ki tudja milyen sokszor. Alucardo Ront'e Rone bárd volt a javából ... a halálban. Egylövés Ragor egy rövid fohászt küldött Kayssah, a Szűz Vadász felé és zekéjét megtépve a démon felé fordult.

Cloud Boohen nyekkenve csapódott egy oszlopnak, hogy rögtön elvette kedvét a nevetéstől. Szúr fájdalmat és nedvességet érzett, aggódva tapintotta ki oldalét és húzta félre megtépázott köpenyét. Nem tudta eldönteni mennyire jó hír, de csak utolsó gyógyitalos flakája tört el és annak tartalma folyt ki, illetve annak darabjai sértették fel a bőrét. Megkönnyebbülve fordult vissza a csata felé, de a látvány nem bízta sok jóval.

A boszorkány által nyitott véres hasadékból félig kilátszó Inmettiel egy mágikus erejét visszaadó üvegcsét felhajtó meztelen vénasszony előtt állt. Nem jó jel. Axel Ragaen viharkabátját teljesen lehasogatta róla a sytix és csak az inge alól foltokban kilátszó brigantinnak köszönhette, hogy még egyáltalán talpon van, arca sebetől és vérben ázott, de állt és üvöltött ... ahogy szokott. A démon viszont, mintha megunt volna prédája állhatosságát másik célpont felé fordult.

Az oltárkő előtt fedetlen mellkassal álló ilanori a gróf hullája előtt éppen vadászkesével ejtett egy mély metszést saját mellkasán. Cloud Boohen már látott egyszer ilyet, egy másik életben, mintha csak egy álomra emlékezne. Már tátotta a száját és kezével a jelenés felé nyúlt tiltakozóan, amikor a Pusztító rohamra indult. Az íjász azonban évek alatt begyakorolt mozdulattal ejtette el a kést és kapott a felajzott íjára, hogy a tegezéből előhúzza utolsó vesszőjét.

„Egylövés Ragor történetét ismeritek?”

Az aszisz féltérdre emelkedett ... a toroni a démon után vetődött fújtatva ... a Hegy kimászott a mágikus csapdából ... a boszorkány ádáz vicsorral emelte rá bal kezét, hogy egy pusztító varázslattal taszítsa túl a Kárpiton. Az utolsó vessző pendülve szaladt ki az íjból a felé rohamozó többszáz fontnyi gyilkos súly felé. Az ilanori elégedett mosollyal engedte teste mellé fegyverét. Nem is védekezett.

„Mielőtt ez történt ... még nem így hívták.”

A nyílvevő átrobbant a sytix koponyáján és mereven állt meg az egyik oszlopban miután abból is egy öklömnyi darabot tépett le. A holt súly azonban a lendülettől tovább sodródott és teljes erejével lökte a Vágtatót keresztül az oltár fölött és csobbant vele együtt a szembe lévő falra. A sziklához érve látták ahogy Eglövés Ragor feje egyszerűen kipukkan az ütközéstől és a Pusztító teste maga alá temeti haláltusájában.

Megrökönyödni sem maradt idejük, mert a varázslót egy, a boszorkány irányából érkező erő vetette hátra és csapta egy oszlop tövébe. Ez már sok volt, a toroni megállíthatatlanul rohant tovább új célpontja felé és csatacsillagja tuskéjét tövig állította a boszorkány fejébe, hogy az állkapcsát átszúrva tört ki belőle. Cloud eközben Inmettielhez hajolt és életre pofozta, miközben a gladiátor kitépte fegyverét az agonizáló testből ... némelyik csontjával együtt.

- Azt mondtad, hogy te már öltél ilyet! - ripakodott a költőre döngő léptekkel közeledve.

- Persze, ez is az én hibám. Az egy kicsit más volt ... kőből volt egy nemesi udvarban - nyalábolta fel társát az aszisz nem nézve a toronira - előbb segíték az utolsó élő társunknak és folytathatjuk a PÁRBAJT hős lovag...

- Eglövés Ragor is meghalt ... Alucardo Ront'e Rone is ... - dünyögött Axel Ragaen.

- Az utóbbiban nem volnék olyan biztos - hümmögött a bajvívó - hogyha hajnal előtt szabad levegőre juttatjuk, akkor van még remény ... neki van egy trükkje az ilyesmi túlélésére.

- Hogyan? - kapta fel a fejét a gladiátor - de hiszen halott! Vége, kivézt, fekszik, MEGHALT!

- Ő Arel istennő angyala ... - suttogta határozottan az aszisz - ... lehet hogy a legkülöncebb és legszerencsétlenebbje, de így van. A háború előtt kiérdemelte papként a viharúrnőtől az örök életet ... ha nem is olyan formában, ahogyan azt más kiválasztottak.

- Azt hiszem ezt az izét is vinni kellene vele - gondolkozott el a Inmettiel az oltár mellé állva - az írásjelek szerint ez a keleti barbárok egyik istenének szentelt tárgy ... valami Tomatisé lehet.

- Tomatis üllője? - kérdezte elképedve egyszerre Cloud és Axel is a varázsló felé fordulva.

- Az lesz az - csettintett a még mindig csupa izom tiadlani - Miért? Az fontos nekünk valamiért?

- Te tényleg Ifar cirn Inmettiel fia vagy - állapította meg Axel Ragaen és az oltárkő-üllő túlfelére lépett - Elbírod?

- Hívjatok a Hegynek! - mosolyodott el a varázsló és közös erővel kitépték a súlyos varázstárgyat évtizedes foglalatából, rajta a gróf holttestével - De miért mondja folyton mindenki, hogy apám fia vagyok? Mondjuk tényleg ...

- Uraim, ha szabad egy kérdést - guggolt elgondolkozva Eglyövés Ragor fejetlen holtteste mellé az aszisz - ennek a kapunak nem kellett volna bezárulnia a démon halála után?

Igaza volt, a mágiával meggyötört sziklafal ugyan veszített valamennyi erejéből, de továbbra is szakadtak le róla darabok és a mélyén örvénylő túlvilági mágikus anyag folyamatosan örvénylett. A Hegy csak egy pillantást vetett rá majd folytatta a nehéz kő cipelését Axellel, aki majd beleszakadt a súlyba.

- Ez egy instabil hasadék a mi Elsődleges Anyagi Síkunk között, amit egykor a boszorkányok kontár módon félig nyitott állapotban pecsételtek le, s most, hogy senki sincs, hogy az elszabaduló energiákat kordában tartsa hamarosan nagyobb földterületet fog magába nyelni, hogy kitöltse a két világ között tátongó rést.

- ÉS EZT CSAK MOST MONDOD? - kérdezte Ragaen megszakadva a kő túlfelén.

- Senki sem kérdezte eddig - vette zokon a varázsló - különben az sem tett neki jót, hogy most ezt az erős mágikus fókuszt eltávolítjuk a közeléből, ettől aztán felgyorsul a folyamat és igen hamar elpusztít minden anyagot majd maga körül ...

- Ez teljesen hülye ... - állapította meg Cloud Boohen és kardját a hüvelybe lökve nekiveselkedett, hogy segítsen társainak kicipelni az oltárkövet. Fújattak és küzdöttek vele amint átemelték a kétszárnyú kapun, de az alagút remegését már csak a felfelé vezető járatban érezték meg először. A Hegy jól bírta az iramot, mágikusan felerősített teste sokkal nagyobb terhelést is kibírt volna.

***

A démoni síkra vezető kapu mindkét oldalon egyformán vajúdott. Egyik oldalról a másikra hordta túlvilági salakját, hogy minél előbb helyre álljon az egyensúly. Az egyik ilyen öklendező plazmanyúlvánnyal együtt azonban egy különös alak lépett át rajta. Az egyik pillanatban még nem, de a másikban már ott görnyedt a szekta barlangjának a padlóján. Hosszú fekete haja beborította az

arcát és vállait, csak akkor omlottak szét a hátán, amikor felegyenesedett és megcsördültek oldalán az enyhén ívelt kardok a hüvelyükben.

Évezredek óta nem járt már az Elsődleges Anyagi Síkon, de ennek talán tudatában sem volt. 180 cm magas, teljesen emberi külsejű alak volt, jó megjelenésű férfi benyomását keltette ... pedig démon volt. Végighordozta tekintetét a termen és a lassan összeomló ideáti valóságon. A harc volt a lételeme és az egyetlen dolog, amire valaha képezte magát. Beleszimatolt a vérterhes levegőbe és mire kifújta számára jelentéktelen levegőt már tudta ...

... elméjében tökéletesen rekonstruálta az itt történeteket.

Szinte látta a behatolókat, a hiányzó oltárkő maradványait és a vérfoltokat, oldalán az egymás ölelésébe veszett sytx és az ilanori maradványait fürkészte végig, talán némi elismerés is csillant a ragyogó kék szemében. Majd észrevette a félig bezáródott hasadék mellett heverő megcsönkített és meggyalázott női testet. Még így is ... ennyi időt után ...

... felismerte a vonásait. Látta benne azt a fiatal lányt, aki egykor eljött hozzájuk a démoni síkra hatalomért és ezért mindent képes volt megtenni és feláldozni. Lehajolt hozzá és végigsimította a meggyötört aszott arcból, ami megmaradt, de érzelmek nélkül hidegen, ahogy az halott szeretőknak kijárt. Mennyi idő telt el? Gondolt bele először mióta átlépett ide. Visszatekintett a lassan pusztító örvényé formálódó kapura és aztán a kétszárnyú ajtóra, amin keresztül a nagyhatalmú harcosok távozhattak zsákmányukkal. Hét szívdobbanás.

Döntött.

***

A mélység fölött átívelő hídon jártak, amikor megjelent mögöttük az alak. Moccanatlanul állt, ahogy nézte, hogy a kis csapat félúton jár a nehéz súly cipelésével. Körülöttük a magasból hatalmas sziklák zuhantak le valahonnan a magasból, hogy elveszenek az alatt tatóngó szakadékban. Inmettiel és Axel hirtelen arra lettek figyelmesek, hogy megnő a terhük, amikor Cloud Boohen elengedi az oltárkövet.

- Ez egy Xing, a Halálhozó. Veszedelmes démon, aki a keleti harcművészek erejével és tudásával bír - csuklott el Inmettiel hangja - csak sokkal, de sokkal többel.

- Köszönöm az információt - sóhajtott cloud Boohen amint lecsatolta megtépett köpenyét és a mélybe hajította - Azt hiszem a párbajunkat még egy kicsit el kell halasztanunk, Axel.

- Elbírsz vele? - kérdezte megszakadva a toroni - A kijáratnál fogok várni és nem felejttem, hogy elrendezetlen ügyünk van még ...

- Nem is ajánlom, barátom - mosolygott biztatóan a bajvívó - egy sytix után ez sem lehet komolyabb ...

- Sok sikert! - közölte Inmettiel és mindent megtett, hogy erejével a híd túlsó felére tornássa a súlyt, akár a gladiátorral együtt is.

A Xing lassú léptekkel közeledni kezdett és haját már a két világot összeroppantani készülő mágikus energiák dagálya fodrozta. Kivonta félhold alakú kardjait és egyre gyorsulva közeledett, látszólag ősi, ezredévek alatt tökélyre csiszolt formagyakorlatok villogó mozdulataival. A bajvívó oldalra köpött, amiben legalább annyi vér volt, mint nyál és lecsatolta a kiürült dobótőrös övét is, hogy ne akadályozza majd a mozgásban.

- Látom nem vagy az a beszédes fajta - kivonta törkardját és rituálisan végighúzta kezét a pengéje fölött a rohamozó acélvihar háttere előtt - de nem baj. Tudtam, hogy ennyi szajha után előkerül majd egy igazi STRICI is ...!

***

Már látták a barlang kijáratát, még kékes félhomályba burkolózott minden, ahogy a második hold nyugta előtt ilyenkor szokás. Egy utolsó nekirugaszkodással Axel Ragaen fújtatva ugyan, de kijutott az oltárkövel és a nem kívánatos áldozattal. A Heggyel együtt lépett a homokos fővényre, nem is törődve a távoli fényekkel, amit a fájdalom és a fáradtság jeleinek vélt egyszerűen lerogyott. A Hegy egy szusszanás nélkül tartotta meg nehéz súlyukat és a távolba kémlelt a hajójukat keresve.

Axel homokos arccal tápázkodott fel és nehezen lélegezve. Arra nem volt ereje, hogy a halott társával teli kőre támaszkodjon így saját erőből állt talpra és kisöpörte arcából a vért, verejtéket és a homokszemeket is. A víz partjára lépdelt és ebben a pillanatban az sem érdekelte, hogyha egy ott rejtőző orgyilkos hátba szúrja. Hideg vízzel mosta ki az arcát és úgy tekintett vissza a barlangra és megmaradt társaira. Egy újabb győzelem ... egy újabb vereség.

- Ajánlom, hogy az aszisz az igazat mondta a gróffal kapcsolatban - hörögte a Hegynek.

- Nem rossz ember ... csak kicsit öntörvényű - állapította meg a varázsló keresztbefont karokkal, mintha az elmúlt órák eseményei nem is igen érintették volna.

- Nem rossz ember ... - visszhangozta Axel Ragaen és arra gondolt, hogy a dorani kondicionálással nevelt tiadlani vajon ugyanezt mondaná e, hogyha ő maradt volna hátra.

- Azok a hajók ismerősek - jegyezte meg Inmettiel - azok a másikkak viszont nem.

Hajnal. A horizont szinte felrobbant, mikor a nap első sugarai végigváltak a látóhatáron. Egyszerre a távoli apró fények játékaik értelmet nyertek a toroni gladiátor előtt, mintha csak egy függőnyt húznának el a szeme előtt. A parttól alig párszáz lábnyira féltucat hajó ringott és manőverezett egymással, naftavetőkkal gyújtották fel egymást, ballisztákkal szórták meg a másik fedélzetét és nehéz köveket repítettek egymásra.

A Karyyal szigetek hadihajói halálos küzdelemben voltak a karcsúbb, de fürgébb gorgviki tengerjárókkal, amik egy ezeken a tengereken idegen, fekete tigrises lobogó alatt hajóztak. A csata kimenetele döntetlen volt, s annak ellenére, hogy mindkét oldalnak megvoltak a maga erősségei és gyengéi, illetve legalább olyan ádázul küzdöttek végeredményben kiegyenlített volt a harc. Axel Ragaen felismerte az idegen hajókat.

Marac il Tenebresse con Corde, a tengerek legveszettebb gorgviki kalóza küzdött a Karyyal sziget védőivel. Olyan közel voltak a toroni partokhoz, hogyha egy Hatalmas kihajolna a Boszorkányerődből talán még látja is az örült tengeri medve szakállát. Axel Ragaen próbált nem arra gondolni, hogy a tenger farkasa nem az ő kedvéért és két szép szeméért kockáztatta emberei életét, hanem vejeért, aki mellettük feküdt kivérezve egy oltárkövön a parton.

Mindennél jobban kívánta, hogy a költő legalább egyszer az életben az igazat mondja ...

***

A xing támadásai közül csak minden ötödik talált és ez felettébb bősztette. Halandó emberek nem szokták ilyen sokáig és ilyen jókedvűen állni a csapásait. Az előtte álló alak viszont, bár több sebből vérezett már, még mindig ádázul vigyorgott és kardjával, ami különös módon állta a démoni fém csókjait, számára is sokszor követhetetlen mozdulatokkal hátrította csapásait még azzal együtt is, hogy folyton hátrált két szúrás között.

Körülöttük a barlang egyre jobban roskadozott, már régen elhagyták a hidat, már abban a teremben tusakodtak, ahol a fiatal boszorkány és szeretői-testőrei tetemei heverték. A xing elunta a várakozást, főleg, amikor egy nálánál kétszer nagyobb szikla robbant arra a helyre, ahol az előbb még ő maga állt. Mindennek van határa, a fehér ruhás ember pofátlanságának is. Egy váratlan és valamennyire unortodox csellel a kardja markolatával csapott.

A bajvívót meglepte ez az aljas húzás és védtelenül nézte, ahogy a súlyos ököl és a markolatgomb az arca felé zuhan. Érezte, hogy foga megroppan és ami még rosszabb volt, füstüveg okulárja reccsenve tört el, darabjai pedig a földre estek feltárva ellenfele előtt hiányosságát és így egyik fél szemét. Eddig

is tudta, hogy csak az az egy esélye, hogyha kivárja a küzdelemben azt a pillanatot, amikor egyetlen biztos támadással áthatolhat ellenfele védelmében, de tudta, hogy az idő ellene dolgozik.

- Ez a szemüveg öt aranyba került! - jegyezte meg zordan az állat markolászva szabad kezével.

A xing érezte, hogy megváltozik valami a másik aurájában. Átrendeződik az asztrális teste és valami olyasminnek enged utat, ami az ő fogalmai szerint nem volna szabad, hogy meglegyen egy ilyen rövid életű emberben. Tanítványok százait képezte ki élete során és amikor eljött értük, hogy életüket vegye, soha sem találta meg bennük azt a sötétséget és így erőt, amivel képesek lettek volna szembeszállni vele.

Ez a féreg pedig, bár közelről sem ismerte és használta a megfelelő mozdulatokat valami olyasmit készült rászabadítani, amit csak akkor látott, amikor síkjának démonhercegei vívtak egymással párviadalt többtízezer évente hogyha talán egyszer. Valahol a lelke helyének a mélyén feltámadt benne a félsz, de azonnal átalakította magában reménnyé, hogy egy olyan méltó ellenfélre akadt, akiből kevés van. Akitől tanulhat valamit, hogyha legyőzi majd ...

*„egy bolond esti szél
felragadott az egekbe”*

A rikoltás, amivel Cloud Boohen támadása kirobbant szinte nem is emberi volt. Egy karvaly sírása a távoli sinemos hullámai fölött. Semmi szándék nem volt benne, hogy kardját védekezésre fordítsa, csak a pusztító vágy, hogy minden szellemi energiáját egyetlen megsemmisítő támadásba sűrítse bele. Megszaggatott ingujja szárnyakként csapott fel körülötte, haja szétterülve bomlott ki az ezüst csat szorításából és és élettelen szeme egyszerre villant az egyetlen éppel. Teste megfeszült a megerőltetéstől, szája kinyílt és mint lecsapó kígyó emelkedett ellenfele fölé.

*„egy bolond esti szél
tudom, mert az vagyok”*

A Halálhozó értetlenül állt ellenfele kiszolgáltatott támadása előtt, de nem volt rest reagálni. Kardjait összekapcsolva egy egész holdat képzett a teste előtt és mélyen behajolva a másik szúrása alá végigvágott rajta. Elégedetten lépett túl az ellépő szúrás elöl és diadalittasan egyenesedett fel pengéit szertartásosan kicsapva maga mellett. Érezte, hogy a harc befejeződött ... és győzött. Ezért sem tudta mire vélni, amikor a mellkasából kirobbant az abbit törkard hegye.

Ennyire nem lehetett gyors ... vágott végig a tudatán ... az egész harc alatt nem volt egyetlen ilyen gyors és pontos támadása sem. Mégis érezte ahogy az ember átkarolja hátulról a vállát és forró lehellel a füle mellett kuncog, ahogy lenyomja lassan a földre a testében lévő pengével. Nem lehetséges ... ehhez ... az egész harc alatt titkolnia kellett valódi képességeit, számtalan mély sebet szándékosan befogadnia.

- Egyetlen dolgot árulj el, te ember - hörögte a Xing, miközben a démoni síkhoz tartozó testének anyaga foszlani kezdett erről a világról - mit gyűlölsz ennyire, hogy képes voltál legyőzni még engem is?

- **Magamat!** - hörögte Cloud Boohen és dühödten áttolta a díszes keresztvasat is a halálhozó gyorsan dezintegrálódó túlvilági testén.

Miközben szertartásosan lerázta ellenfele megmaradt pernyéit is a kardjáról kezdte átlátni a környezete gyászos állapotát és egy mély lélegzetvétel után a kijárat felé indult. Egy bajvívónak minden száz szúrásból legalább egynek halálosnak kell lennie, de neki annyira nem volt szüksége. Ádázul elmosolyodott a gondolatra, hogy a démon a pszi tudásával azt hihette, hogy minden erejét abba az egy támadásra tartogatja, de az igazi az a visszaforduló csapás volt, amit mesterétől tanult ...

... mielőtt őt is megölte. Mosolya mégsem volt őszinte, mert valahogy sokkal lomhábbnak érezte magát, betudta ezt a vérvesztésnek és a tudatnak, hogy elvesztette az okuláróját. Fel sem fogta de egyik faltól a másikig botladozott kardja hegyét szikrázva végighúzva a kövön, ahogy a lezúduló sziklákat kellett kerülgetnie. A friss tengeri illatot követte inkább, mint tudatosan a bejárt utat. Remélte, hogy a víz látványa majd kitisztítja érzékeit valamelyest ... hiszen még vár rá egy párhaj.

***

A tengeri csata holtpontra jutott és Axel Ragaen visszaindult a barlang felé. Alucard Ront'e Rone teste a hajnali fény ellenére is élettelenül hevert az oltárkövön. Inmettiel lassan visszaalakult megszokott vékony emberi formájára és az erőlködéstől megviselve ült le meditálni a homokba. Gyászosan festettek és tudta, hogyha nem a gorviki kalózkodók, vagy a hiwithek szolgái vagy a kán barbárai, akkor majd alidax boszorkányai fogják vérüket venni az ő kudarcáért ... igaza volt Ragornak és rossz hold kelt fel.

- Azt hiszem, hogy még egy kicsit kitolnám a közelgő párviadalunk folytatásának időpontját.

- Cloud Boohen! Te anyaszomorító! - még sohasem örült ennyire az aszisznak Axel, mint amikor megpillantotta kibukkanni a barlangból.

A bajvívó is elég rossz állapotban volt. Kidülöngélt a mögötte lassan teljesen beomló járatból és rongyos báli öltözetében, ahogy volt nekisétált a tengernek. Amikor a toroni meglátta, hogy társa milyen sok sebből vérzik és hogy egy nagyobb sötét foltot szabad kezével szorongat mellé lépett és a vízpartig kísért. Ott gyengéden leültette, de az aszisznak annyi ereje sem maradt, hogy megtartsa magát. Félig a vízbe zuhant és csak a gladiátor tartotta meg felsőtestét.

- Szeretnék kérni tőled valamit, Axel Ragaen - lehellte Cloud Boohen belekarolva társába.

- Mi volna az, barátom? - a hóhajú toroni döbbenve látta meg a fehér szakadásban kitüremkedő beleket, amiket most már nem tartott semmi sem.

- Ne hallgass rám, mert rossz tanácsot adtam - Cloud behunyta a szemét és mélyen nyeldekelte a levegőt, hogy leküzdje a rátörő hányingert - kérlek, soha ne hagyj, hogy az ürességet, amit más hagyott ott kitöltse a gyűlölet.

- Nem értem ...

- Dehogynem érted - köhögött fel némi vért az aszisz, de csak legyintett, nem tudta már letörölni - A gyűlölet útja sötét és magányos út ... ha egyszer rálépsz soha sem leszel képes visszatérni onnan ... senkiért sem és senki sem hozhat vissza onnan. Ne engedj a kísértésnek, Axel! Soha ne engedj a gyűlöletnek.

- Te miért tetted? - kérdezte Ragaen - Mit tettél ott Gorvikban?

- Nem tudtam megvédeni - hörögte Cloud Boohen, mint akit hirtelen nagy fájdalom rohant meg - nem tudtam megvédeni a szerelmemet ... magamtól ... és saját magától ... magunktól. Mindent megtettem volna érte ... de ... elvesztettem. NEM TUDTAM MEGMENTENI AXEL!

- Nyugodj meg, talán a varázsló ...

- Meghaltam volna érte ... bármit megtettem volna ... hogy megvédjem attól az élettől ... ami ránk várt ... Naima, elvesztettelek! Látod őt Axel? Látod a gyönyörű arcát ahogy én?

- Igen, barátom - hazudta Axel, ahogy érezte, hogy Cloud előbb erős szorítása lassan gyengül.

- Én mindig csak azt látom - sóhajtott Bohhen lehunyt szemmel és így mindkét szeme épnek tűnt - Most egy kicsit elfáradtam, azt hiszem ... lepihennék. De ha felébredek, majd akkor megvívunk Axel. Rendben?

- Persze, Cloud Boohen. Rendben - félig a vízben, félig a karjaiban tartotta a bajvívó testét.

Akkor is, amikor az meghalt. A távolban megélenkült a csata. Axel Ragaen lassan a vízbe engedte a bajvívó élettelen testét, de a korallnyaklánc nem merült el vele. Helyette, amikor a vízhez érte hirtelen forrni kezdett a víz és körülöttük felragyogott a part. Cloud Boohen teste lebegni látszott a fényben, majd lassan ... nagyon lassan sodródni kezdett. A toroni mellé a tiadlani lépett csodálkozva.

A távolban küzdő hajók egyszerre megmerevedtek, ahogy közöttük a vízből egy különös földdarab kezdett el kiemelkedni. Mozgó korallzátonynak tűnt a távolból, rajta sok apró lény mászkált és ahogyan az egész jelenés a part felé közeledebb méltóságteljes lassúsággal a hajnali szél magas hangon énekelt siratódalt sodort feléjük. A mozgó sziget egészen a lassan úszó Boohen testéig haladt.

Az apró kék lények körbevették a vízben állva és együttes erővel húzták maguk közé a korallok közé. formára ilyen távolságból úgy tűnt, hogy humanoid szerű vízcicók lehetnek, elálló nagy fülekkel, kis ormányokkal. Az egész olyan valóságos volt, hogy a hajókon küzdő túlélők együtt nézték végig, ahogyan a Cloud Boohen, más néven a VI. Ottlokir ravatalja elhalad közöttük. A siratódal akkor sem csendesült, amikor eltávolodtak a parttól nehéz terhükkel.

- Azt hiszem ezek a mítoszokban szereplő *jangwir* nevű lények, amik ... - kezdett volna bele a Hegy, de a tekintet, amivel Axel Ragaen megajándékozta egy csapásra elhallgattatta.

*- Nincs ösvény! Mélység s halotti csönd van csak -
így akartad! Az ösvényt el te hagytad!
Rajta, vándor! Nézz tisztán s hidegen!
Elveszejt, vélnéd - a veszedelem.*

- szavalta a gróf.

A toroni és tiadlani egyszerre fordultak hátra, ahogyan közöttük lépett Alucardo Ront'e Rone grófja. Arcába visszatért a szín, testébe az élet és leszámítva, hogy a nemesi öltözte őrizte még a halálos sebek nyomait, alatta a bőre sértetlen volt, még csak egy vérfolt sem maradt. Fekete kalapját a kezében tartotta, ahogyan temetéseken szokás. Visszafordultak és együtt nézték, ahogyan a távolodó *jangwir* sziget nyomában a gorviki kalózkodók lerohanják a karyyal sziget utolsó tengeri katonáit.

Amikor Marac il Tenebresse con Corde egy csónakkal értük jött hármukat találta csak a fővenyen, amint egy ősi barbár ereklyére támaszkodva élvezték a reggeli nap melegét. Mindannyiukkal kezét rázott majd megtekintette a hiwith boszorkányszekta rejtekhelyének beomlott romjait. Egymás után ők is csónakba szálltak, utoljára Axel Ragaen maradt, aki még egy utolsó pillantást vetett arra a helyre ahol Cloud Boohen utoljára kért tőle valamit. Majd beugrott a többiek után mert még be kellett fejezniük a küldetésüket.

VI. Uram, királyom!

"Nem vagyok én részeg,
csak hát igen-igen kába,
Ha szerelmes az ördög, uh,
tudod, ő nem szeret hiába,
Most már dobozban, ami fontos,
azon lakat, és lakat a szádra ..."

„Egész életünkben azt halljuk, hogy a cápa veszélyes. Aztán egyszer csak ott vagyunk a víz alatt ... szemtől szemben a lényvel, amitől félni kell ... és maga a tökély. Apám egyszer azt mondta: Csak óvatosan azzal, amit a legjobban szeretsz a világon ... mert ha nem vigyázol ... akár el is pusztíthat!”

Észak-Ynev, Keleti Barbárok, J'Hapinia hegység északi partoidéke, Tengeri Kígyó Barlangja. Sötét hullám. Az Unikornis fenségesen hasította a zátonyok közötti láthatatlan ösvényt. Félárbóccal haladt ugyan, de ez illett ahhoz a veszélyhez amit a mélyben rejtőző sziklák tartogattak neki és ahhoz a gyászos hangulathoz, ami a fedélzeten uralkodott. Akik senkinek sem hiányoznak annak ellenére is joggal megfogyva érezték magukat, hogy társaságukhoz csatlakozott Marac il Tenebresse con Corde is.

A sokat megélt tengeri zsvány Karyyal óta rajtuk tartotta a szemét, elsősorban persze a vején és annak testi épségén, de csak akkor szállt át, amikor a zátonyokon kívül horgonyzó három gorgviki vitorlást a vendégbarátság jegyében maguk mögött kellett hagyniuk. Ő maga is jól ismerte a kalózttestvériségek vérrel is íratlan törvényeit, hogy nem szerencsés két martalócbandát összeereszteni a zsákmány fölött, amit most kivételesen tényleg nem maguknak szereztek meg.

A zsákmány, feltételezhetően Tomatis Üllője a fedélzeten várta leponyvázva, hogy visszakerüljön egykori barbár népéhez. Alucardo ugyan többször tett rá utalást, hogy nem szívesen látja viszont a fekete anyagból készült monstrot minden alkalommal, amikor kilép a kabinjából, de azt neki is el kellett ismernie, hogy így legalább folyton rajta tudták tartani a szemüket. A többezer éves ereklyével sohasem tudhatja az ember ... ezt pedig Marac il Tenebresse con Corde tudhatta a legjobban.

A kortól, megpróbáltatásoktól és bizonyára a sós tengeri levegőtől gyorsan őszülő kalóz hosszú haját copfba kötve hordta, ami kiemelte szakálla és bajsza vonalát. Szemében határozottság és valami baljós fény munkált minden alkalommal, hogyha a csapat tagjai megközelítették. Bár nem tudhatta, hogy a Ront'e Rone grófját, a vejét, még holtan hozták ki a Hiwith boszorkányszekta barlangjából, de az, ahogyan megjelent a környéken okot adott rá, hogy sejtett valamit.

A róla szóló legendák szerint és mert bölcsőjét egyszerre ringatták Shadonban és Gorvikban is, minden biztonnal tudott egyet mást a bűverejű asszonyok működéséről. A mítoszok egyformán beszéltek orwellánus szeretőkről, felice hitű asszonyokról és végül fejedelmévé válásáról az oldalán. Ha valaki, akkor ő tudhatta Ynev tengereinek farkasaként, hogy mitől kell féltene az utolsó, legénybúcsús kalandozásra indult vejét ... és nem is ok nélkül.

Oldalán két szablya lógott és övé a gorviki kendőnyelv szerint tűzött színes szalagok adták az értők tudtára, hogy milyen módon és sikeresen képzett a használatukban. A fekete mély vizek nem hordtak a hátukon nagyobb gazfickót a Hat Város alatti Gályák tengerétől immáron a jeges Mar-Derey hullámaiig. Ezt a hazátlan fickót még az sem törte meg talán, amikor a Szent Föld elesett előbb gyakorlati majd szellemi értelemben is. Sőt, inkább kihasználta a helyzetet és sosemvolt örökségéből olyan hozományt harácsoltt össze a Duaron-tengeren, ami minden apa és matróz ember szívét megdobogtatta volna. De ez egy másik történet ...

Akkor is a fedélzeten állt, amikor látótávolságra megközelítették a Tengeri Kígyó Barlangját, Armaggon kán fészkét. A partvonal legalább olyan ellenségesen köszöntötte őket, mint ahogyan elhagyták: tüskékként meredeztek ki oldalából az eltelt korok minden itt maradt hordaléka, amit éppúgy nem kezdhetett ki az idő, mint az itt élők vadságát és szilajságát. Ahogy Marac a közeledő sziklaormot figyelte úgy lépett mellé Axel Ragaen is hasonlóan borús gondolatokkal.

Bár az út rövidebb volt Karyaal szigetének partjaitól vissza, ő mégis hosszabbnak érezte. Az ott történtek kavargtak benne olyan élénkséggel, hogy olykor még az élete korábbi élményeivel is birokra keltek ... kivétel eggyel ... amire az aszisz költő utalhatott utolsó kérésével. Úgy sejtette, hogy az elátkozott sorsú bajvivő sokkal jobban megérthette őt, mint bárki azelőtt ... és amennyire neki volt módja kiismerni különös bajtársát.

- Miféle hely az a Gorvik? - kérdezte a mellett álló kalózt, kapva az alkalmon.

- Régen vagy mostanában? - kérdezett vissza a félig gorviki származású férfi keresztbefont karral.

- Milyen lett a Manifesztációs Háború után? - úgy gondolta, hogy Cloud Boohen akkor járhatott ott.

- Veszélyes - vetette oda foghegyről Marac - egymással marakodó szekták, emberáldozó papok, titkos szövetségek, kelleténél több titok és varázstárgy olyanok kezében, akik nem tudták használni.

- Milyen volt a Kékarcú amund isten földreszállása előtt? - próbálkozott tovább Axel.

- Veszélyes - válaszolt ádázul mosolyogva Marac.

Ebben maradtak. Elérték a barlang bejáratát és besodródtek az öbölbe rejtett kikötőhöz. A mólók között találtak egy alkalmasat, ami mellett egy szokatlanul mély merülésű gályát készítettek fel láthatóan hosszabb tengeri útra. A kalandozók nekiveselkedtek nehéz terhük kirakodásának, s levitték végre az Unikornisról a gróf legnagyobb örömeire. Láthatóan megkönnyebbült. Már a móló végén jártak hárman cipelve a ponyvába rejtett követ, amikor Axel Ragaent furcsa érzés kerítette hatalmába.

Önkéntelenül visszafordult a barbár gálya felé és egy pillanatra megmerevedett. Ismerős aura érzése kerítette hatalmába és szemével kutatta az indulni készülő hajót. Csak egy pillanat volt, mégis észrevették társai a hezitálását, de mostanra jól tudták, hogy ilyenkor nem érdemes szóval megzavarni a hirtelen haragú gladiátort. A Hegy átalakulva magában elbirta az oltárkő súlyát, nekik inkább csak irányítaniuk kellett. Axel végül némán visszafordult és folytatták útjukat.

Hamarosan ismerős harcosok szegődtek a nyomukba, akik egymásnak előre kopogtatva a barlangok szikláján és kurjantásokkal jelezték az idegenek érkezését, azonban megtartották a tiszteletteljes távolságot, ahogyan az fegyverforgatóknál kijárt. Marac il Tenebresse con Corde jelenléte is segíthetett

valamelyest, mert többen felismerni vélték benne a déli törzsek meséiből ismert ördögös gorkiki népvézért. Két hosszú szablya kendős övvel, szokatlan tengeri viselet ...

Hamarosan kupolás boltozatként borult fölénk a kán félhomályos trónterme, amit a közeledők hírére jó előre elkezdtek feldíszíteni és egyre több fáklya ragyogott fel körülöttük a romok közötti hevenyészett szállások mentén. Ismerték a járást, egyenesen a barlangi tó partján álló aranyhalmon álló márványszékhez vitték a zsákmányukat. Jól időzítettek a cipekedéssel: Armaggon kán a helyén pöffeszkedett, s állat az öklén pihentetve figyelte a közeledő csapatot.

Amikor felemelkedett a kalandozók döbbséget pillantották meg a palástjaként viselt éjfékete szövetet, ami mintha külön életet élt volna nyaldosta körbe és csapdosott vadul a szélcsendben. Még Inmettielnek sem kellett értetlenkednie a látványon, hiszen ő mindannyiuknál jobban érezte az anyagból áradó nyers mágiák kisugárzását: a Keleti Barbárok Fekete Lobogóját viselte a kán érkezésükkor. Elmondható, hogy nemcsak számított rájuk, de minden elővigyázatosságot is megtett, hogyha a kalandozók visszatérnek méltóképpen fogadhassa őket.

Az oltárkövet döndülve helyezték le a földre a legnagyobb óvatosság mellett is, majd anélkül, hogy egy szót is szóltak volna lehajtották róla a ponyvát, hogy mindenki jól láthasson az éjsötét anyagból készült ősi kőfaragványok barbár voltát és középen az egyértelmű rúnajelét, Tomatis nevével. Armaggon kán felemelkedett a trónról és kezével intett az aranyhalom mellett álló alaknak.

- Amennyiben nem veszitek zokon idehozattam a nagyszerű alkalomra egy orfenita mágust az Agyartoronyból, rengeteg aranyért, hogy igazolja vállalkozásotok sikerét ... vagy hamisságát.

- A nevem, Srehto Evol - hajolt meg felénk a fiatal mágus, aki ruházata alapján kevésbé tűnt mágiaforgatónak, csak a nyakában lógott egy kardot körbeölelő sárkányt formázó talizmán - az Agyartoronyban töltött éveim alatt sokat tanulmányoztam a helyi normir maradványokat és engem küldtek rendem nagyjai, hogy a megtalált varázstárgy hitelességét ellenőrizzem.

Alucardo Ronte'e Rone kérdően nézett a toronira, aki alig láthatóan biccentett csak, szemét egy pillanatra sem vette le a fölöttük tornyosuló kánról. A gróf engedékenyen intett a köpenyes alaknak, hogy megvizsgálhatja a nyákmányukat. Az ezüstszőke hajú mágus illedelmesen közelebb lépett és talizmánját markolva belekezdett az oltárkö múltjának feltárásába. Inmettiel érdeklődve figyelte ügyködését és mikor Axel kérdően ránézett csak a fejével jelzett, hogy Srehto valóban azt teszi mágikus úton, amit mondott. A toroni visszafordult a kánhoz, aki nem a csapatot és nem is a követ figyelte ... hanem őt.

- Szürke másom ... hát visszatértél ... megint - hangja sötét hullámokat vetett a barlang falain, s nem csak a mágikus zászló gerjesztette fel.

- A megegyezés szerint elhoztuk neked néped egyik elveszett ereklyéjét - intett maga mögé a gladiátor - tudomásom szerint ez Tomatis Üllője, egyike az elveszetteknek.

- Visszatértél - dörögte Armaggon - másodszor is ... pedig esküvel fogadtad, hogy nem teszed ... EGYSZER SEM.

- Az ereklye - emelkedett fel az orfenita a kő mellől - valóban a Tomatis nevű entitás nyomait őrzi az emlékezetében és egykor üllője volt megannyi nagyhatalmú fegyvernek és vértnek. A varázstárgy igazi és hiteles.

- Dicsőséges nap ez, nem csupán a Tengeri Kígyó Barlangjának népének, hanem minden Keleti Barbárnak a J'Hapinia és K'Harkad hegységei között. Tomatis, a Pusztító Atya ereklyéje megkerült hála Armaggon kánnak ... a Népek Egyesítőjének - karjait az égnek lökte és szavát százak visszhangozták a barlangban átszellemülve - a Népek Egyesítőjének.

- A megegyezés szerint ... - emelte fel a hangját Axel Ragaen, de a kán rá vetett tekintetének deleje megfosztotta a hangtól ... ez már a Fekete Lobogó hatalma volt.

- A megegyezést nem veled kötöttem, Esküszegő! - Armaggon elmosolyodva fürdőzött népe imádatában és a vadul örvénylő selyem mágiájában - VI. Ottlokir Cloud Boohennel léptem szövetségre és neki adtam a szavamat ... nem neked. Nem látom körötökben őt. Hol van hát, hogy jogos igényét érvényesítse?

- Cloud Boohen, VI. Ottlokir király, Karyyal szigetének partjainál esett el a küldetésben, amiben visszaszerezte népednek elveszett ereklyéjét - lépett előre Marac il Tenebresse con Corde, hogy a konfliktusnak elejét vegye - magam tanúsítom ezt és mint egyik tengeri farkas a másíknak emlékeztetek az adott szó ...

- Farkas! - röhögött fel Armaggon kán - Ismerem jól a hazátlan fajtádat kóbor édesvízi eb. Ne hasonlíts engem és szabad népemet a magad fajtához. Nagy szívességet tettetek nekünk ... és nekem ... EZT elismerem. De a szavamat én csak egyvalakinek adtam, aki NINCS ITT. De kegyes Hadúr vagyok - a Fekete Lobogó laposan terült szét a lábainál - megengedem, hogy élve hagyjátok el birodalmamat ... kivéve Axel Ragaent, aki MÁSODSZOR szegte meg a nekem tett esküjét. És most mégis ... egy halott embernek tett ígérettel nyagagatna.

- Démoncápa - Axel Ragaen hangja elmélyült a visszafolytott dühtől - nagyon sok áldozatot hoztunk és vért ontottunk azért, hogy tartsuk az ígéret ránk eső részét ...

- Amit sikerült is megtartani - megnyalta ajkait, mintha csak a szóba került vért ízlelgetné - de a legnagyobb tetteknek is ára van, Szürke Másom. Előbb te tartsd be ... ígéretedet ... esküdet ... és add életedet, amiért visszafátlankodtál az én földjeimre és vízeimre, a mi világunkba ... és az Ő életébe.

- Hol van Ő? - kapta fel a fejét erre Axel Ragaen - Hol van Lány Eső, a lányod?

- Biztonságban tóled és esküszegéseidről - röhögött fel a hatalmas barbár, hogy a Fekete Lobogó lángokként ugrottak fel körülötte - egy hajóval indult ... éppen most a kikötőből, hogy férjéhez vigye.

- Biztonságban tőlem ... - nyíltak ki teljesen Axel Ragaen szemei előbb értetlenül, majd elkomorulva - ... a férjéhez.

- Mondtam neked egykoron ... olyan vagy, mint én - hörögte Armaggon kán - te is csak egy cápa vagy, de a sekély vizekben ragadva. Elpusztítasz mindent és mindenkit, aki a közeledbe kerül ... azokat akik valóban a véredre szomjaznak és azokat is, akik a javadat akarnák.

- Nem vagyok cápa ...

- Láttam rajtad az ősök jelét, amit nekem szántak - folytatta a kán - népem hite szerint megpillantjuk azt a valakit, aki majd egyszer életünket elvéve a helyünkre lép ... a Szürke Más. De én - kiáltotta a Démoncápa és jobbjával az arany halomból kiálló hosszú nyél felé nyúlt - Armaggon kán vagyok! A Népek Egyesítője! A Keleti Barbárok Fekete Hadura! A Lobogó Kiválasztottja! Engem többre és magasabbra rendelték az isteneink ... minthogy egy sehonnai, hazátlan kivert kutya áldozata legyek!

- Armaggon ... ez örület - kiáltotta Marac - hallottam már az északiak lobogóiról és az elvette a józan eszedet!

- Otthonomban sértegetsz hitetlen gorviki? - markolt rá a nyélre a kán - Hát legyen, hogyha végeztem a Szürke Másommal halhatatlan lényemmel immáron elveszem a te életedet is és hajóidat, embereidet és asszonyaidat!

- Nem vagyok cápa ... - Axel Ragaen lehajtott fejjel kereste magában az érveket, amiket sohasem és nem talált rájuk, mert sohasem léteztek.

- Menjünk innen Axel! - rántotta meg a vállát a gróf és a toroni látta, hogy mögötte a mágus és a varázsló is milyen tanácstalanul néz össze, de egymás méricskélve - Elég volt a vérontásból.

Az ilanori szavait nagyon távolról, szinte a víz alól hallotta. Az ereiben lüktető vér és elf mérge a legrosszabbkor elegyedett össze a Hullámsír maradék áfiumaival. Tudata hátrasüllyedt teste legmélyére és ott volt ... ott ahová a legkevésbé sem vágyott éber óráiban: otthon. A gróf figyelmeztette erre, a költő megpróbálta elmagyarázni neki mit tegyen, az íjász pedig tudta, hogy milyen az elme legmélyén hullámozó rémálmok közül a legrosszabb partra sodródni.

Toron fővényén járt megint. Gyerekként nézett fel az égre, ami a Vértenger vörösében lüktetett. Körülötte magas fű, szél borzolja őket, de nem csak az. A szálak közül kiemelkedő kígyó feje Cloud Boohe né ... fogai barátságosan villannak ... mosolya örök maradást ígér. Rohanni kezd, menekül, távolban felerősödő gyerekdal felé, ami megint azt az átkozott Tharr hitű mesét ismétli csak.

„Egy asszony három fiáról, akik közül egy feleséget talál, a második hősi halált és a harmadik hitetlensége révén a vértengerre száll.”

Próbált másfelé rohanni, de mindenfelé csak erősödött a dal. A fűben térdre rogyott, pedig emlékezett, hogy ez még sohasem hozott enyhülést. A földön azonban nem volt egyedül: egy róka borzolta mellette a szórét, a fején különös fekete háromszög elszíneződéssel. Arcvonásaiban a grófra ismert és mikor a dűvad felugrott ő is, hogy kövesse. Ahogy a fűből kiálló rókafarokra koncentrált rohanás közben észre sem vette, hogy elhalkult a Tharr zsoltár.

A semmiből, a vérszínű horizont alatt feltűnt egy rengeteg és rohamosan közeledett. A fák közé érve megtorpant, mert a róka is. Kérdőn nézett rá, de az csak okos fejével biccentett és Axel Ragaen követte tekintetét. Az erdő mélyéről fehér paripa léptetett ki elé és hosszú nyakát meghajtotta, hogy a gyerek elérje sörényét és megsimogathassa. Az állat szemeiben a Vágtató jégvirágtól meggyötört tekintetere ismert. *„Mert nincs két egyforma szempár.”*

A ló nyakába kapaszkodva küzdötte fel magát, pedig akkor még soha nem tanulta, hogyan kell. A paripa megfordult vele és mélyebbre kezdett vele vágatni az erdőbe. Axel visszanezett, ezüst hajszálai között még elkapta a rengeteg peremén a farkát csóváló róka körvonalait. De mást is megpillantott a sűrűben: nyurga, vékony test rohant vele párhuzamosan, aminek nem tudta kivenni alakját ... és ő mégis felismerte benne Ayalát, akitől lovagolni tanult ... és mást. *„Sajnálom.”*

Oldalba rúgta a fehér paripát, de hogy csak gyorsabb iramra sarkallja. A fák úgy suhantak mellettük, ahogy korábban az évek, egyik a másik után, egyformán és közöttük, mintha sírból kelnének ki vagy ágyakból legyőzött ellenségek és kedvesek arcai villantak fel. Axel azonban úgy vágatott, hogy

mindegyikkel kikerülte a találkozást, mindegyiket nyugodni hagyta ... hogy neki is békéje legyen tőlük.

Majd az egykori harcostársak következtek, amint sorfalat álltak rohanása mellett ... közülük sokról tudta, hogy hol és hogyan halt meg, másokat még életben tudott, de nem érte jöttek ... hanem miatta. A paripa felágaskodott a sorfal előtt és Axel Ragaen lecsúszott a hátáról, hogy egyedül tegye meg a hátralévő utat. Sóhajok, hazugságok és szavakká formált álmok zengtek a fák között és körülötte.

Kiért a fák közül egy fekete vízű tó partjára. Itt minden csendes volt és nem értette, sohasem járt még itt ... sohasem érezte még ezt a békét ... de a jelenben létező Axel Ragen igen. Tekintetével kereste a csend forrását ... és megtalálta. A víz fölött lebegett fehér fényként „mert a fehér tűz éget a legforróbban” cseppeként hullott alá a sötétségbe és a gyerekestű férfi elszedülve gázolt térdig a vízbe a csoda láttán.

De el nem érte ... lábai mintha kátrányba ragadtak volna minden lépésnél erősebben tartották távol a fehér fényként hulló lágy esőtől. Ekkor hallotta meg a morajlást a távolban, túl a fényen és a megtalált békén. Már azelőtt tudta, hogy mi az mielőtt meglátta: a tó sötét vízből született sötét hullám, ami hömpölyögve közeledett és nagyobbodott, ahogy közeledett hozzájuk ... „*pedig még sohasem volt hozzá ilyen közel.*”

Tudta, hogy mi fog történni, hogy eléri őket: a tó fekete anyaga volt mindaz, ami elválasztotta őt attól a jelentől, ahonnan ide érkezett, a külön töltött idő minden hordaléka, fogja azzá tenni, aki akkor, abban a sosem ismert jövőben lesz, ahol már nem érintheti meg a tiszta fényt, anélkül ... bemocskolja. Nem számít, hogy milyen és mennyi nevet visel, nem számít, hogy mit tesz a legjobb szándékkal. „*A sötétségben állva a legtisztább a fény, ott van rá a legnagyobb szükség.*”

De ára van ... minden döntésnek ... minden esküvésnek és fogadalomnak ... minden be nem tartott ígéretnek ... minden hazugságnak ... minden jóval szemben áll odabent egy legalább akkora gonosz. S mindez közeledett a sötét hullám képében, hogy a gyerekből Axel Ragaent csináljon, egy középkorú elaggott gladiátort és hogy a fényt ... „**NEM, AZT SOHA NEM.**” ... nem teheti tönkre. Nem olthatja ki és nem törheti el.

„Ékszer a lelked ... gyermek ... hova rejtselek ... ékszer a lelked ... félek ... eltöröm fényedet.”

Egyetlen dolgot tehetett. Az egyetlen dolgot, amit a legjobban utált, amit a legritkábban tett és amit minden kalandozó olyan félve tesz, hogy tudják utána már nincsen visszaút. Talán más világokban még mélyebb és mágikusabb hatása is van ennek ... a barbár természeti népeknél biztosan ... Tongoriában egyenesen halállal büntetik, hogyha visszaélnék vele. Nem volt más választása: elfordította tekintetét a fényről, visszahúzta a kezét és szembefordult a följük magasodó sötét hullámmal ...

... és kimondta a valódi nevét.

- A nevem **ACHULA CWA RASHAER AM SHÍN!** - az önébresztés kilökte a rémálomból és a testében a mérgek elegyét sokkal veszedelmesebb anyag váltotta fel, ami azonnal átlökte őt a fegyverforgatók által olyan jól ismert állapotba, a Vas Idejébe - Készülj a halálra, Démoncápa!

Armagon kán megmerevedett a mozdulat közben és egy pillanatra az arany halom alján álló toronira nézett. Meglátta a tekintetét és ebben a pillanatban még a múltbéli pillanatnál is tisztábban látta benne a sűrke mást. Egy pillanatra a halálfélelem keltette hatalmába, de aztán a Fekete Lobogó újabb önbizalmat pumpált bele és erőt a karjaiba. Mire az a féreg fegyvert ránthatna ő már lerohanja majd és bezúzza a koponyáját ... mert ő a Népek Egyesítője, mert ő a Keleti Barbárok Hadu...

Axel Ragaen, született Achula cwa Rashaer am Shín azonban nem is próbált fegyvert rántani. Helyből rohant neki az aranyhalomnak és karjait mellső lábának használva mászott fel egyre magasabbra.

Armaggon elkeseredetten rángatta az évek óta nem használt fegyvere nyelét, ami valahol mélyen beakadhatott a pénzermék közé ... vagy valami régebbi vérrel szerzett zsákmány egykori tulajdonosának szelleme tartotta vissza. A barbárok babonás népek ...

A toroni üvöltve esett neki a kánnak, hogy kettejük súlyával szabadítsa ki a halom alá ragadt fegyvert és hármásban bukjanak át a domb túloldalára. Csengő aranyzuhatagban ölelkeztek össze gurulás közben és bár kevesen látták, de tépték és ütötték egymást ahol érték estükben is. A palástként hordott Fekete Lobogó tehetetlenül csavarodott közójük, utánuk pedig egy embernyi fegyver csúszott egészen a mélybe, a barlangtó hús vízébe csobbantak együtt.

Pár szívdobbanásnyi ideig a felszín alatt tartották egymást ütlegeikkel, de végül mindketten felbukkantak, mire a lassan ocsúdó nézősereg a féli a vízbe borult halom túloldalára ért. Axel Ragaen üvöltve csapta ki fekete mechanikus csatacsillagát, amit az oldaláról akasztott le ... de csak csapta volna, hogyha a precíz kahrei műszer jobban bírta volna a nedvességet. Káromkodva babrálta, miközben Armaggon haragosan kiemelkedett előtte a vízből és kezében az eddig elveszett fegyvere nyelét markolta.

Shadleki buzogány ... Ynev legrettegettebb zúzófegyvere a Sheraltól északra ritkaságszámba ment és nem is volt kétséges, hogy a Démoncápa egykor valamely portyázása során szerezhette trófeaként. Négy irányba álló baltaél meredt ki a hosszú nyél végének súlyos fémfejéből, amivel még egy teljesvértes lovagot is ki lehet téríteni a hitéből és kibontani páncéljából ... akár egy csapással is. Armaggon karján táncolt jártak az izmok, ahogyan a rettenetes fegyvert megpörgette, hogy lerázza a vizet ...

... és félelmet csempésszen vele ellenfele szívébe ... sikeresen. Axel Ragaen csak halott erről a szörnyű szerszámról, pedig világ életében maga is a nehezebb eszközöket részesítette előnyben. Olyannal sem találkozott soha, aki egyáltalán forgatta volna. Armaggon elégedetten a kiváltott hatástól lecsapott egyszer, kétszer és háromszor is ... minden alkalommal eltalálva a toroni gladiátort. Az első sebet a vállán szerezte, a másodikat az oldalába kapta, de mindkét baltaél beleállt, a harmadik csapás a gyomrán érte és messzire repítette hanyatt a sötét vízben.

Csak az mentette meg életét, hogy ahogy mindig, úgy most is viselte brigantin vértzetét, bár ez sem enyhítette azon a fájdalomon amin érzett és a hatáson, amikor az üvöltésre nyíló szájába beáramlott a barlangi tó zavaros, piszkos vére. Mégis sikerült valahogy felülnie és így legalább fejét a felszín alá küzdenie, csak hogy láthassa a rohamozó Armaggon. Oldalra gurult, de a sekély vízben sokkal lassabban sikerült a tervezettnél és az egyik baltaél végigvágta a hátát.

- Méghogy nem vagy cápa - röhögött fel a kán, hogy végre egy kis levegőhöz jutott - élő ember még egyetlen csapásomat sem élte túl. Te meg itt szűkölsz és csak várod a halált ... tőlem.

- Nem vagyok cápa ... - köpte ki a szájában maradt vizet Axel pár lányira ellenségétől.

- Ez hamarosan kiderül - pörgette meg újra két kézzel feje fölött a shadleki buzogányt a barbár - a cápák nem bántják a sajátjukat ... viszont a vér szagára hamarosan mind ide özönlenek.

Igaza volt. A barlangi tó mélyebb részen már látszódtak a közeledő háromszög uszonyok, amik a harcolók felé közeledtek. A toroniból ömlő vér mind odavonzotta őket. A parton állók elragadtatott hangokkal adták tudtára egymásnak, hogy ők is látják a hamarosan istenítéletet hirdető lények közeledtét. Axel Ragaen felemelkedett és egy utolsó elvetélt próbálkozást tett csatacsillagja kinyitására ... sikertelenül.

Armagon dühödten az utolsó rohamra indult ... csak az nyert Ragaennek pár szívdobbanásnyival több időt, hogy a Lobogó láthatóan még mindig megtagadta a hatalmát viselőjétől ... és hogy a kán láthatóan az évek óta tartó jómódban láthatóan régebben szorult rá, hogy közvetlen harcban kelljen részt vennie és az is biztos volt, hogy akitől a shadleki buzogányt szerezte ... nos ... nem adta vele a fegyver forgatásának tudományát, amit az idősebb barbár vezér pusztá erőből egykezett pótolni.

De ezt is csak azok vehették észre, akik nem voltak járatokat a vas idejének élet-halál harcaiban, nem álltak a shuluri aréna homokján évekig úgy, hogy minden pillanat számíton ... nem mentek öltre Gro-Ugon vasporral felhintett mezőin egy kifüstölt kutyakoponyáért. Axel Ragaen azonban igen ... élete az elmúlt évtizedekben csak küzdelem volt ... mert ő így döntött. Ha most meg is kell fizetnie ennek az árát.

Ekkor döbbsent rá, hogy a barlang mennyezetén tátongó rés alatt áll, hogy a külvilág fényében élesen és pontosan láthatja a közeledő ellenségét és a vérére nyüzsgő közeledő cápákat. Tenyerét egy pillanatra arca elé tartotta és a fájdalmain keresztül is érezte a bőrére hulló lágy eső érintését. „Mert velem vagy akkor is, amikor senki más.” Elmosolyodott és hogyha Armagon észre is vette, már nem tudta megfékezni rohamát.

Axel Ragaen hirtelen benyúlt az övéig érő vízbe maga mellett és zordan elvigyorodott ... talán kiáltott is. Izmai megfeszültek és másik kezével is a balja után nyúlt, miközben a shadleki buzogány már olyan közel suhogott, hogy hallani lehetett a fém sziszegését a levegőben. A parton állók azt látták, amint a végső csapás előtt a gladiátor megadóan a vízbe hajol ... talán ezért sem tudták aztán értelmezni pontosan, hogy mi is történt.

A Vas Idejében nézve persze valamivel több akadt: mikor Axel Ragaen kirántotta a kezét a vízből egy sikamlós test vége volt benne, ami szürkés bőrben folytatódott, háromszög alakú uszonyban és amikor a rohamozó Armagon felé fordította többsoros pengeéles fogazatban végződött ádáz és gonosz szempár után. Ha más nem is tudta volna, ez a sokat megélt barbárt is döbbenetre készítette és szinte tehetetlenül nézte, ahogyan a felé hajított cápa kiszakítja a kezéből a shadleki buzogányt ráharapva a hosszú nyelére.

Armagon kán elképedve nézett előbb a fegyverével együtt a sötét vízben eltűnő cápa teste után majd vissza ellenfelére, amelyik dühödten ugrott felé, szinte a levegőben úszva mindkét kezét előre lökve. Ujjai vaspántokként szorultak a döbbsent barbár nyaka köré és a lendülettel ledöntötte a lábáról, hogy a víz alá került. Csak a hadonászó keze kereste az izmos karok végén az ellensége arcát, eredménytelenül, mert a toroni még meg is harapta az ujját, miközben a felszín alatt tartva a kánt folytogatta tovább. A mágikus lobogó összecsavarodott sarkai polipkarokként tapogatóztak ugyanúgy Axel Ragaen nyaka után, de nagy részüket a hatalmas férfi teste alá szorult a barlangi tó alján.

A megdöbbsent nézősereg percekig nézte, ahogy a csendben csak a víz lucskos vonaglása hallatszik és a gladiátor zihálása ... aztán már az sem. Ahol a kánjuk teste volt már buborékok sem emelkedtek fel a vízből, csak Axel Ragaen állt egyedül és zordan a barlangi tó vízében derékig, körülvéve az egyre közelebb úszó háromszög uszonyokkal. Mint akinek már nem számít, hogy él e vagy meghal úgy indult a part felé sétatempóban, de a cápák nem közeledtek hozzá, inkább ott maradtak ahol korábban állt.

Mikor elérte a tömeget már hallani és látni is lehetett, ahogyan a vízben lakmározni kezdenek a ragadozók a talált húson. Nem tartott sokáig és a véres vízből kiemelkedő bőr és rongydaraboktól a lények visszatértek a tó mélyebb részei felé. A tömeg pillanatokig némán nézett a győztesre, mintha

csak azt mérlegelnék, hogy kinek van joga ezek után megenni vagy egyáltalán vérét venni bosszúból. A csendet az orfenita mágus törte meg:

- A barbár törvények szerint, amit megölsz az a tiéd - lépett a toroni mellé az ezüstszőke férfi - Meghalt Armaggon kán, éljen hát Axel Ragaen kán!

Felkiáltását újabb döbrent csend követte, de ez másfajta volt, inkább a nagyobb lélegzetvétel előtti.

- Meghalt Armaggon kán, éljen Axel Ragaen kán! - zengte a trónteremben minden barbár.

- Na jó, most már tényleg elismerem, hogy ezek más szokásokat követnek, mint minden más kalóz - jegyezte meg Marac il Tenebresse con Corde a barbárok reakcióját látva.

- Ezt bevallom, hogy még én sem láttam előre - csóválta a fejét a gróf mosolyogva, ahogy a partra lépő Axel Ragaen vállát csapkodta.

- Most akkor ... nyertünk? - kérdezte értetlenül Inmettiel.

A barbárok felváltva harsogták a toroni nevét és a kiáltás átterjedt a terem szélére is, majd visszhangozni kezdett a barlangokban is. Azok, akik elkezdték sorra térdre borultak csuromvizes toroni előtt, aki még mindig elképedve állt társai között. Senki sem akadt, aki az orfenita megállapítását kétségbe vonta volna és mivel átkozottul fáradt volt, az első alkalmas helyre leroskadt ... ami egy márványtrónus volt az aranyhalom tetején.

- Mi az első parancsod, Axel Ragaen kán? - kérdezte az orfenita mágus, aki láthatóan jól értette a helyiek ész- és nyelvjárását is.

- Hogyha kívánod, akkor megállítjuk a kifutó gályát a kikötőből - vetette fel Marac il Tenebresse con Corde - Csak egy szavadba kerül ...

- Lány Eső ... - suttogta Axel Ragaen, mintha csak egy álomból ébredne és a környezet, illetve ahová érkezett nem vált ki belőle akkora undort, mint korábbi alkalmakkor.

- Csak egy szavadba kerül ... barátom - hajolt hozzá Alucardo Ront'e Rone - ha jól vettem ki, fontos neked annak a hajónak a ... szállítmánya.

- Most akkor ... vége van? - kérdezte Inmettiel, a Hegy, egyre jobban eltanácstalanodva az eseményektől.

- Nem, tiadlani. Nincsen még vége - emelkedett fel az új kán határozottan - Azért jöttünk ide, hogy a keleti barbárok segítségét kérjük a boszorkányok megsegítésére. Első parancsom, minden asszonyinak, gyereknek és férfinak a Tengeri Kígyó Barlangjában, aki csak szaggatásra képes, hogy készüljön fel a harcra és amikor ez megtörténik elindulunk Alidaxba!

- Dehát ... a hajó - vetette közbe a fiatal mágus - el fog indulni hamarosan.

- HALLOTTÁTOK AKARATOM! - kiáltott Axel, hogy a barlang minden zugában hallják, talán még a széttépett Armaggon is - Irány Alidax!

Hogy mondandójának súlyt adjon dühödten lökte ki maga előtt a csatacsillagot, ami viszont most, talán mert már száradt valamelyest, engedelmesen kinyílt akarata szerint és jogarként ragyogott a kezében fekete fényt verve a fáklyák fényében. Társai engedelmesen elindultak teljesíteni kérését és hamarosan mindenki aképpen kezdett el készülni ... hiszen a barbárok portyára indultak új kánjuk akarata és döntése szerint.

- Ragaen kán ... ha egy szóra megengeded – lépett oda hozzá Srehto Evol, a mágus.
- Figyelek rád, orfenita – válaszolt Axel.
- Elődöd ... Armaggon ... talán emlékszel ... tartozik az Agyartoronynak a hitelesítés árával.
- Mennyi volna az a ... tartozás? – kérdezte a toroni.
- Nem több mint tíz arany – válaszolt az orfenita.
- Ahhoz, ami Alidaxban vár ránk elkelne a rendetek támogatása is.
- Az ... valamivel többbe kerülne, Axel Ragaen kán.
- Tudom – bólintott és egy nagyobb aranyhalmot az orfenita elé rúgott a dombról – remélem ez elegendő lesz ... a tartozásra is.
- Minden bizonnyal, kán. Minden bizonnyal – mosolyodott el Srehto és meghajolt, de nem a pénzerméért.
- Számítok rátok, mágus – biccentett az új kán – legyen ez egy gyümölcsöző kapcsolat kezdete.
- Én magam is azt hiszem ... Hadúr.

Axel Ragaen elindult a szedelőzködő alakok között, de úgy járt, mintha maga is egy szellem volna. Sokan, ahogy ő, még fel sem fogták az események súlyát, csak azt tették, amit emberöltők óta: engedelmeskedtek a kán parancsának. Léptei öntudatlanul vezették ki a trónteremből, át a kanyargós folyosókon egyre mélyebbre és magasabbra a Tengeri Kígyó Barlangjának útvesztőjében ... új hazájában és birodalmában.

Amikor kiért a teraszra, csak akkor döbrent rá, hogy hová érkezett meg. A tenger felől érkezett lágy eső még mindig zuhogott, ő pedig magányosan állt a falból kiálló sziklán. Odalent sötét hullámok ostromolták a bevehetetlen falakat, próbált olyan messzire látni a tengeren, hogy meglássa és megértse a jövőt, ami rá várt ott. De a fellegektől nem látott messzebbre, mint a zátonyszirtek éles pereme.

Percekig állt ott, ameddig meg nem pillantotta a barlang szájából kibukkanó gályát. Ilyen távrolról nem láthatta a fedélzetet, így hát érezte inkább. A számára legértékesebb terhet, amit minden szívdobbanással egyre messzebbre sodornak tőle a hullámok és anélkül, hogy bele mert volna gondolni, hogy hová és miért felidézte magában mindazt, ami a Hullámsírban történt ébredése óta történt vele és azokat, akikkel találkozott, amiket mondtak neki.

A szeretőt, aki a halálnál is rosszabb sorstól mentette meg. A grófit, aki egy új célt adott neki a küldetés képében. A varázslót, aki arról a félelméről beszélt, hogy milyen elmenni az életünk legnagyobb, talán egyetlen lehetősége mellett a boldogságra. Az íjászt, akit olyasvalaki mentett meg a függőségéből, akit aztán el kell veszítenie a sors rendelése szerint. A barbárt, aki pontosan tudta, hogy milyen és micsoda őt, s mindent megtett ami erejéből telt, hogy megállítsa.

Végül a költőre gondolt és arra amit tőle kért. Megmutatta neki milyen, hogyha hagyjuk a múlt sérelmei miatt kitölteni magunkban gyűlölettel és haraggal az üresen tátongó sebek helyét ... és hogy hová vezet ez az ösvény. Arra a veszteségre gondolt, amit a másik átélt, a legszörnyűbb lehetőségre mind közül és arra, hogy mindannyiuknak kimondatlanul is igaza volt abban, hogy mi az egyetlen mód annak elkerülésére, hogy elveszítsük azt, ami a legfontosabb a számunkra.

Egyszer már meghozta ezt a döntést. Csak akkor még nem tudta volna megfogalmazni magának ilyen tisztán, ilyen egyértelműen, ennyire őszintén szembenézve magával és önnön érzéseivel. Mert hagyta, hogy az élet sötét hulláma átromboljon felette és rajta, de csak rajta ... másnak nem okozhatott ezzel fájdalmat. Neki nem maradt veszíteni valója ... most látta csak, hogy mennyit veszíthet a másik azzal, hogyha bevallja neki azt, amit sohasem mondott el ...

... hogy mennyire ...

Némán állt a sziklateraszon, ameddig a gálya el nem tűnt a lágy esőben, a Lány Esővel. Lehunyta a szemét és hagyta, hogy a testéből távozó vérrel minden méreg és áfium távozzon az esővel, végül pedig elkeveredjen a könnyeivel. Mikor megint kinyitotta a szemét még utoljára látta az ereiben lüktető érzések utolsó érzéki csalódását és tudta, hogy többé álmai nem viszik azokra a helyekre, ahonnan üvöltve ébredne legszívesebben. A látványtól és az érzéstől elmosolyodott.

Mert körülötte lángra lobbant az eső.

***

Erion, Városok Városa, Torozon Tavernája. Intermezzo. A valóság olyan törekeny. Sokan azt hinnék, hogy minden szobának van ajtaja. Népszerű tévhit. A lakosztálynak azonban nem volt. Ablaka is csak egy keskenyebb, ami megakadályozta, hogy valaki illetéktelenül bemásson rajta. Amennyi fényt beengedett a szobába évtizedes poros bútorokat világított meg, mégis úgy tűnt, mintha csak reggel hagyta volna hátra valaki.

A székre levetett utazóköpeny, az asztalon egy áttetsző üvegben háromnegyedik töltött aranyszín folyadék ... hogyha ennyit kibírt csak égetett szesz lehet. Mellett két pohár, de csak egyikből ittak. néhány szétszórt és félig teleírt papíros. Beszáradt tintatartó, bevetetlen ág. Mégis van valami, amit megőrzött ez a régen ki nem nyitott szoba: egy illatot ... ami pontosan olyan, mint akkor volt, amikor még valaki tartózkodott itt.

„Miért van az, hogy abban bízunk meg a legjobban mindig akitől a legjobban félünk?”

Azé a reggeli ébredés illatta, ami soha nem történt meg talán. Mert a világ csak ott, túl az ablakon zajlott tovább, idebent volt egy pillanat, ami örökre itt maradt és talán fog is még. A falon csupasz hely jelzi, hogy talán itt, talán ott volt valaha egy hely, ami átvezetett máshová. Most már nem ... nyomok sem vezetnek az öreg szőnyegtől a porban egyik sarokba sem. A kései fényben megcsillan egy ott felejtett acél gitárhúr a porban ... elszakadt.

De hamarosan este lesz és a sötétében, mint annyi minden más, talán ez a szoba sem létezik majd megint ... hajnalig. Pedig a falakon túl hallani az élet zajait, hogy mások tesznek és vesznek, hogy sírnak és nevetnek. Ez a taverna második legdrágább szobája, mégsem lakik benne soha senki ... talán mert valaki jó előre kifizette ... örökre. Vagy talán ez is csak egy költői túlzás ... mint maga a szoba ... ajtó nélkül.

„Miért van az, hogyha megváltozik, mert megváltoztatjuk ... akkor elveszítjük?”

***

Észak-Ynev, Quiron-tenger, Alidax; a Virágkapuk Városa. Faer tűzvarázsló volt, aztán kalandozó lett és most nagyon remélte, hogy még az is maradhat. Ahogy átvetődött egy rommá lett fogadó egykori falán a nyomában lihegő yankari kalózok elől úgy érezte, joggal, hogy órái éppen úgy meg vannak számlálva, mint az öt körülvevő városnak. Mögötte a kőfalon szikrázva vástak el üldözői hajító bárdjai ... mert már túlságosan közel jártak.

Ebben a pillanatban már nagyon sajnálta, hogy a hajnali ostrom első csatájában szabadjára engedte mágikus hatalmának nagy részét és egy lángoló poliplényt idézve tartotta távol a nekik rendelt falrészről a támadókat. A mellettük álló bástyák egymás után estek el és csak arra lettek figyelmesek miután a tűzállat elenyészett, hogy már minden oldalról átcsapott rajtuk az ostromlók serege.

Társaitól nem sokkal később szakadt el, amikor kétségbeesetten próbálták kivágni magukat a frontvonalról. Mágiája folyamatosan apadt, ahogy falakról lecsorgó koromfoltokká változtatta a rá és barátaira támadókat. Most sem lankadhatott, mert tudta, hogyha körülveszik már nem lesz ereje visszavágni nekik és sohasem találja meg a többi kalandozót, hogy együtt valahogy ... megvethessék a lábukat ... talán utoljára ... nem így ... nem egyedül levadászva.

Lángkardját kivonva ugrott ki a düledék alól és két alak éppen ekkor ért oda fedezékéhez. Kiáltva lendítette fegyverét, hogy az egyiknek sikeresen levágja a fejét, de a másik rögtön elhulló társa helyére lépett és a lándzsája nyelével visszakézből állon vágta a tűzvarázslót. A szédülés az egykori fogadó tartóoszlopáig penderítette, de kardját akkor sem engedte el. Jó kiképzést kapott annak idején a katonás Orданban.

Össze kellett szednie magát, ezt jól tudta. Kábán szembefordult ellenfelével és ekkor mérte fel, hogy a nehézzvértes alak már a komolyabb kihívások közé tartozik a városra támadó seregből. Csupán a kardjával nem fog célt érni vele szemben. Egy lélegzetvétellel tudatosította magában, hogy testében már egy cseppnyi mágikus energia nem maradt, de elméje még tiszta volt és erős, akár a folyót kettészelő magányos szikla. Vándorlásai során szívesen foglalkozott keleti filozófiákkal is.

Elméjében felidézte azokat a pletykákat amiket a yankari kalóz testvériségről hallott ... miként állhatnak ellen sikeresen a boszorkányok praktikáinak. Remélte, hogy részben igazak lehetnek ezek, ezért teljesen más megközelítéssel próbálkozott szorult helyzetében. Szellemi energiáit fegyverré formázta elméjében és felidézte az ordani központi torony közepén a mélyből az égbe lövellő forró tűzoszlop emlékét.

Mikor mindezt az érzést egyszerre zúdította rá ellenfelére egy pillantással az egy pillanatra megmerevedett. Érzékelte, hogy valami megváltozott, hogy a szűrős tekinteten kívül valami mást is kapott a vele szemben álló szalamandra köpenyes férfitől. Először csak megborzongott, majd tett még egy tétova lépést. Azután fájdalmasan felüvöltött. A testhőmérséklete úgy ugrott az egekbe, mintha húznák. Legbelül forrt a vére és szemei elkerekedtek, ahogyan vörös erek futották be őket.

Faer diadalittasan elfordult áldozatától, mert a látvány nem szórakoztatta, csak az eredmény érdekelt. Mögötte a yankari saját testébe forrva olvadt össze a páncéljával miután fülén és orrán dőlni kezdett a vér és üvöltésével csak magát folytatta meg, ahogy a habos belső szervei próbáltak a lávaként sercegő nyálával elkeveredni. Nem volt szép látvány ... de ez az egész háború kezdett elmérgesedni.

Nem élvezhette sokáig a győzelmet, mert amerre fordult hamarosan onnan is egy csapat vértés közeledett felé. Káromkodni sem maradt ideje, inkább egy ellenkező irányt választva rohanni kezdett. Mostmár teljesen kimerült volt, mágiája mellett elméje is üresen kongott és ettől egyre bágyadtabbnak és fáradtnak érezte magát. Szinte botladozott a hadszíntérré változott utcákon, ahol korábban örömködve és nagyozva haladtak csak társaival.

Hallotta maga mögött a horda üvöltését, ahogy a hátrébb lévő épületeket prédálják fel. Sikolyok, halálhörgések, a helyiek kétségbeesett próbálkozása, hogy az életüket megvédjék a martalóctól ... mindhiába. Faer úgy érezte veszített ... az úrnő akit szolgáltak már bizonyosan halott, ahogy az a többi száz kalandozó is, akik más-más boszorkány zsoldjában álltak és védték a várost hetekig utolsó lehelletükig, ahogy csak tudták.

Egy magányos torony keveredett elé és ő ösztönösen elkezdte mászni a lépcsőket. Hallotta a kopókat a torony tövében tanakodni, hogy ki menjen először utána a még mindig veszedelmesnek vélt ellenfél

után ... ha tudnák. Nem várta meg a vita végét, inkább egyre magasabbra és magasabbra hágott a görcsösen kanyarodó és facsarodó toronyban, aminek eredeti funkciójáról ebben az állapotában fogalma sem volt. Elérte a torony tetejét, elérte az út végét, végigtekintett az alatta lángoló városon.

Sogron bizonyosan kedvét lelte volna a látványban, hogyha tudja, hogy hívei tették ... de nem így volt. A lerontott városfaltól a Virágkapu terén át a kikötőig dúltak a harcok és lángoltak a házak. Még a vízen is úgy látszott, hogy felrobbant a naftaraktár és a tűzben álltak a mólók. Mégis, mintha csata lett volna több hajó között ... biztos valaki kétségbeesésében így próbált elmenekülni ... ahogy régen nem sikerült senkinek.

Elfordulva a szomorú látványtól látta, hogy lent még mindig nem döntöttek a sorsa felől. Felkacagott a sanyarú helyzeten és valamit talán le is kiabált nekik ... valami fenyegetőt ... valamit elkeseredetten. Süvítő hangot hallott és feltekintve egy lángolva közeledő katapultlövedéket pillantott meg, ami ívesen pontosan felé repült. Nem döbbsentette meg, egész életében a tűzhalálra készítették fel, lehunyta a szemét és kitért karokkal készült fogadni a sogronitáknak legméltóbb halált.

De csalatkoznia kellett. A lövedék a torony közepét kapta telibe és vele együtt rombolta le a földig. A zuhanás szenzációját hamar kioltotta az érkezés fájdalma, de sajnos eszméletét mégsem veszítette el, így végigélvezhette a gyötrelmes fetregés minden pillanatát a macskakövek és a romok között. Hallotta az utcán állók kiáltásait, biztosan az ő balszerencséjén múlatnak. Akkor kezdett ebben kételkedni, amikor a halálsikolyok és a földöntúli üvöltések is elkezdődtek.

Rávette magát, hogy előrébb húzza magát és kinyissa végre a szemét. Az utca vérben úszott ... de kivételesen a támadókban. Hatalmas, embernél másfélszer vastagabb és magasabb izmos férfiak ... és nők kétkezes fejszéket és vad, ágas-bogas fegyvereket lengetve tépték és marcangolták a yankari kalózkodat. Hosszú hajuk palástként lengett nyomukban, ahogyan őrzöngve örülten a harci láztól mészárolták az ostromlókat és egyre csak vonultak el szorult helyzete mellett egyesével, tízesével, sokasával ... egy egész pusztító seregnyi barbár!

Kimászott a torony maradványai alól és elfogadta egy vaskesztyűs barbár kezét. Valami köszönésfélét motyogott, majd feltekintett a megmentőinek egyikére. Középkorú, hófehér hajú és körszakállú férfi volt, egyértelmű kyr vonásokkal és testi erejét leszámítva nem hasonlított a körülöttük örvénylő keleti emberek áradatához. Valamilyen sötét palástot viselt, kezében pedig egy fekete csatacsillagot markolt. Tekintete valamilyen különös delejtől lángolt és haját felborzolta a lángokat is tápláló szél.

- Ki vagy te, idegen és kik ezek a harcosok veled? - kérdezte Faer, ahogy lélegzetéhez tért.

- Axel Ragaen kán vagyok - válaszolt zordan a toroni gladiátor - ők pedig az én népem.

- A Keleti Barbárok - döbbsent rá a tűzvarázsló - hát mégis sikerült elhívni őket!

- Sikerült - vicsorodott el Axel Ragaen - Fogd a kardot és tarts velünk ...

- Felmenteni a várost, uram? - kérdezte Faer ahogy felnyalábolta a földről a fegyverét.

- Igen - tekintett a távoli paloták felé Axel Ragaen kán - vagy csak szétszagatni!

- Uram, királyom ... - nyelt nagyot a kalandozó.

Intermezzo. A Sheral hegységtől délre, Taba-el-Ibarától keletre, Duaron-tenger, Hirokin Birodalom.

- Még mindig nem hiszem el, hogy rávettél erre, te ördögös amund - kiáltotta a sötét hajú bárd, akinek fekete köpenyét úgy cibálta a tengeri szél, hogy elkeseredetten kapaszkodott csak a kötélzetbe.

- A te szádból ez kifejezetten kedvesen hangzik, kosfejes imádó Jerich - a kormánynál álló páncélos alak láthatóan nagyon élvezte a sebességüket és halántékig metszett acélkék szemével a horizontot kémlelte.

- A Fehér Toronyban kellett volna maradnom! - zsörtölődött a Jerichnek nevezett férfi - vagy a Feketében.

- Ugyan, elég sok áldozatot hoztál, hogy megszabadulj onnan - kacagott az amund.

- Ez mondjuk igaz - a kráni sötét bárd felnézett a vitorlákra, amiket a vad szelek dagasztottak.

Hajójuk kecses volt és aprónak látszott a végtelen tenger kékje mellett. A délelőtti nap szinte égette a fedélzetet, a távolban csak vékony szürke sávvá változott a biztonságot jelentő part. A lélekvesztő sokkal inkább volt alkalmas partmenti utazásra, két-három személynek, mint bármilyen hasznos kereskedelmi célra vagy éppen mélytengeri kutatáshoz. Még mindig nem egészen értette, hogy honnan vette a másik az örült ötletet, hogy ezzel kimenjenek.

- Azért ugye azt te is tudod Nu'Golie, hogy nem vagy a legjobb úszó ... - próbált érvelni a kráni.

- Mint ahogy a legtöbb fajtámbéli nem az - bölintott vissza az amund - de ne aggódj, ha ezzel felborulunk, akkor egyformán süllyedünk le kavicsként a tenger fenekére.

- Megnyugtató – dörögte Jerich és jobban kapaszkodott mikor egy hullám megdobta őket – Mi a neve ennek a hajónak egyáltalán? Idóm sem volt megnézni, mielőtt elrándigáltál magaddal ...

- Ha annyira érdekel – kacagott fel Nu'Golie a Hirokin Birodalom Muad Mundája – akkor hajolj ki és olvasd le magad.

- Azt hiszem, hogy inkább kihagyom – zsörtölődött tovább a bárd és sikoltott, amikor élesen megdőltek egy kanyarban az amund kormányos legnagyobb örömére. Csak ő tudta, hogy a hajó szent neve minden bajtól megvédi őket az ég alatt. Különösen, hogyha a nap ilyen magasan és fényesen ragyog felettük. Mert valóban nem szeretett úszni ... csak tudott.

„Mióta az eszemet tudom vonzanak a cápák. A legtitokzatosabb állatok a földön. Egyszer a sámánpapokkal nyomon követtünk egy cápát, amint 99 nap alatt, 11 000 mérföldet úszva Toron nyugati partjaihoz nem ért. Miután ennyi veszélyt és nehézséget vállalt az úttal és ilyen hatalmas távolságot tett meg visszatért oda ahonnan indult. Fogta magát, megfordult ... és hazament.”

VII. Túl mindenben

*"Most nézz az égre fel, megannyi csalfa jel
Megnéztük közelről mert mi sem hittük el
Hogy ez csak ennyi vicc a lenni észre venni
Cseszd meg kalandra fel!"*

Észak-Ynev, Quiron-tenger, Alidax; a Virágkapuk Városa. A győzelmi ünnepség olyan impozáns és szilaj volt, hogy a résztvevők akár könnyen el is felejtették volna, hogy nemrég milyen öldöklő küzdelem is zajlott a határaikon belül. Talán éppen ez is volt a cél. Az asztalok gazdagon terítve, a boszorkány nemesség izléselesen kikészítve vonult fel. Mindegyik a legszebb ruhájában, mindegyik a legdrágább ékszereivel, legszínesebb arcfestéseivel és legimpozánsabb szeretőivel érkezett az estére.

Volt is mit ünnepelniük: a hónapokig tartó háborúságot lezáró elhúzódó ostrom kimenetele meghatározta a quironeia egészének jövőjét ... bár, hogyha őszinte volt valaki magával, akkor csak annyit mondhat el, hogy minden visszatért a rendes kerékvágásba a Városállamok északi részén. A yankari kalózkodás megsemmisítő vereséget szenvedtek és bár az egymásnak sokszor ellentmondó

híresztelések ellenére vezérüket megölték, de legalábbis súlyosan megsebesítették a tények makacs dolognak bizonyultak.

A blokádot feloldották és a vesztesek maradéka visszatért oda, ahonnan érkezett. A vesztesek sorsa már csak ilyen. Útjuk során a legtöbb korábban nekik sarcot fizető város, közöttük Caedon is, bezárta előttük kapuját és kereken megtagadott minden további alávetettséget igazoló adót a jövőre nézve. A vert had állapotát mi sem példázza jobban annál, hogy sehol sem voltak képesek ennek elejét venni és ahol megpróbálták csak tovább növelték amúgyis tetemes veszteségeiket.

A béke, vagy legalábbis amit a tengernek ezen a partján annak neveznek, visszatért a vizekre és a szárazföldi településekre. Ezért elmondható, hogy az Alidaxban tartott győzelmi ünnepély egy sosem remélt diplomáciai esemény volt, amelyen a legtöbb magára valamit is adó városállam elküldte a maga hálaadó követét ... persze így is tudták, hogy egy boszorkányfészekbe készülnek, így a leghálásabbak is a legrátermettebbeket küldték.

Színes sokaság kavargott hát az Alidaxi Boszorkánykirálynő udvarában: eljöttek Ompur bankárai, fehér és kék színekben ragyogtak Nakato küldöttei, Lammoból pedig különös módon domvik papok érkeztek követségbe, akik más körülmények között nagy ívben elkerülték volna a helyet ... és okkal. Ezenkívül pedig rengeteg városállami nemes és kísérete lepte el a kivilágított csarnokokat és folyosókat. A szolgák hada is alig bírta a rengeteg kérést és igényt kielégíteni, pedig különösen képzettek és tapasztaltak is voltak.

Amerre a tömeg hömpölygött, arról hallatszott legerősebben a vidám zene is. A „boszorkánykirálynő” tróntermében párok százai ölelkeztek össze táncban vagy csak kedvük kielégítésére az asztaloknál. Az emeleti terem ablakai sötét tükrökként verték vissza az odabent zajló mulatság képeit. Magasra bodorodott a füst a sokféle dohánytól és úgy látszott valóban mindenki képes önfeledten vígadni ebből a sokféle nemzetiségű és fajú tömegeből. Szokatlan látvány volt.

- Alucard Ront'e Rone grófja, Szépmező küldötte, Eleronte örököse, Shentemolan előlőljá..

- Elég, elég. Ebből biztosan levágják ki vagyok.

Az ilanori nemes szokásával ellentétben még nem volt részeg. Magának sem vallotta be, de feszélyezte ez a látvány még akkor is, hogyha ő és társai igencsak sokat tettek azért, hogy ez az este megvalósulhasson. Vérüket hullajtották, másokét ontották ... ahogy kalandozók szokták. Nem is az zavarta, hogy Axel Ragaen, a frissen hatalomra jutott kán, még külön megállapodást is kötött Alidax uralkodójával a fizetségüket illetően ... nem, az még jócskán meg is haladta Dorothea eredeti ígéreteit.

Egyszerűen csak feleslegesnek érezte magát ebben a méhkasban, ahol még csak a királynő sem felelt meg a személyes ízlésének. Pedig a trónra tekintve egy fiatal és zsenge boszorkányt látott, akinek a nyakában lógó amulett jelezte, hogy Arel, a Természet és Háború istenének áldoz ... Alucardo pedig ezt az istennő papjaként pontosan meg is tudta érezni rajta. Minden a legkedvezőbbben alakult ... és mégis hiányérzete volt. Mikor rájött, hogy mi az eltökélten az italos asztal felé indult, bár nem az volt amire vágyott volna ebben a pillanatban.

Az ital azonban legalább egy éjszakára tompította a gondolatai életét.

Elhaladt egy kisebb társaság mellett, ami fiatal és meglelt helyi boszorkányokból állt vegyesen. A kör közepén pedig Inmettiel, a Hegy magyarázta átszellemülten kalandjaik mikéntjét és hogyanját kíváncsi közönségének ... bár a fiatal tiadlani egészen biztosan nem fogta fel, de a körülötte álló nőket kevésbé a története, mint inkább személyes vonzotta a tekintetük alapján. Mikor a legközelebb állt a kalandozó társához még elkapta mondandójának egy kis részét.

- Eglövés Ragor történetét ismeritek? - kérdezte az asszonyokat a Hegy - Mielőtt ez történt, még nem így hívták ...

A gróf tudta, hogy nagyon gyorsan innia kell valami nagyon erőset. Mentsvárként tűnt fel előtte az üvegektől roskadozó hosszú asztal és azon túl Marac il Tenebresse con Corde, aki láthatólag egy hasonlóan gorviki származású alakkal beszélgetett, aki azonban északi nemesi öltözetet viselt, sétabotot hordott és egy széles vágás nyomát az egyik szemén keresztül. Mikor pedig tudatosult benne, hogy mit a jelent az illető hosszú haja és kalapja alól kibukkanó természetellenesen hosszú fülcimpa őszintén meglepődött: a nemes félig volt csak gorviki, mert egyébként félelf is volt.

- Szokatlan élettörténet, tisztelt ...? - kérdezte egy koccintás után a gróf apósa.

- Akhion, mélyen tisztelt con Corde úr - hajolt meg mélyen a félelf - Caedonból.
- Érdekes - ízlelgette a helyi borpárlatot a kalóz - egyszer hallottam, hogy caedoni nemes lettem és onnan fosztogattam hajóimmal Yankar kereskedőit ... pedig furcsa módon én sohasem jártam errefelé korábban, tehát tenni sem tettem ilyesmit.
- Minden bizonnyal egy helyi gazember használta fel kegyelmed hírnevét a saját céljaira, kegyelmes uram. Biztos vagyok benne, hogy hasonló nem fog előfordulni a jövőben soha többé.
- Minden bizonnyal - mérte végig némileg fenyegetően a nemeset Marac il Tenebresse, de már inkább mákonyosan.

- Azonban a városállamom nevében

engedje meg, hogy szerény képességeim szerint kiengeszteljem a nevéen esett esetleges csorba miatt ... volna bármi, amivel megelőzhetnénk személyes haragját és ellenszenvét?

- Kezdsenek még egy pohár ilyen - ízlelgette elégedetten nyelvével a pohara tartalmát a kalóz - aztán még majd pár rakományi ilyenrel ... de nem kell sietni.

- Ahogy kívánja uraságod - hajolt meg ismét udvari etikett szerint a félelf - engedje meg, hogy addig is figyelmébe ajánljam ezt a fiatal hölgyet - tolta előtérbe az eddig a mögötte álló szolgák közül a legszemrevalóbbat, aki készséges mosollyal üdvözölte a híres neves kalóz buja kézscsókját.

A gróf eleget látott és hallott, ahhoz, hogy zsákmányával egy sötétebb és magányosabb sarkot kereshessen a pihenéshez. Mindennél jobban vágyta az Unikornis fedélzetén lévő kabinja magányát ... de pontosan tudta, hogy még megannyi fontos szociális kötelezettsége lesz az este folyamán: többek között a Hegy felvilágosítása az asszonyok viselt dolgai felől, illetve Axel Ragaen megsegítése az előtte álló diplomáciai magasságok leküzdésében. Erre a gondolatra figyelni is kezdte, hogy merre lehet a gladiátor.

A Virágkapuk ostroma során többször is szem elől tévesztette a nagy felfordulásban. A barbárokról sok jót el lehet mondani egy csatában, de azt nem, hogy rendezettek és fegyelmezettek volnának. Így annak a felelőssége, hogy a város védelmében lehetőleg ne okozzanak nagyobb kárt a helyieknek, mint az ostromlókban főleg Ront'e Rone grófra hárult. Axel Ragaen ugyanis olyan lelkesedéssel vetette bele magát a pusztításba, mintha csak személyes elszámolnivalója lett volna Alidax városával és népével.

Végiggondolva a toroni életútját talán éppen így is volt. Alucardo részben látta, részben pedig sejtette, hogy milyen élete lehet itt egy boszorkányúrnő testőrszeretőjének. Hogyha pedig arra gondolt, hogy Axel milyen sokáig élt és méginkább túlélte ebben a városban, akkor bele sem mert gondolni, hogy miket láthatott, tapasztalhatott és élhetett túl. Mikor végül azonban megpillantotta a táncolók sokaságában kalandozótársát úgy tűnt, hogy annak már jócskán lelohadt a harci kedve az ostrom után és egészen másfajta küzdelem megvívására készült.

- Sohasem hittem volna, hogy a szolgám egyszer majd egy megszálló sereg élén tér majd vissza hozzám megmenteni engem - lehelte mosolyogva egy forgás közben Dorothea a toroni fülébe.

- Pedig voltunk éppen annyian, hogy a lehetőség meglegyen - válaszolta szájával mosolyogva Axel Ragaen, de szemei hidegek maradtak a testük forró mozdulatai ellenére is.

- Igazán kár, hogy a legutóbbi győzelmet már nem ünnepelhetjük majd meg olyan formán, mint amelyet az alkalom kiérdemelne - engedte el a füle mellett a megjegyzést a boszorkány - Mi lesz velünk ezek után, szerelmem?

- Nem vagyok a szerelmed - lökte el magától a tánc megkívánta szabályok szerint a férfi és csak

akkor folytatta, amikor ismét egymás arcába néztek - Ezek után pedig azt hiszem, hogy alapvetően megváltozik majd a kapcsolatunk természete, Dorothea.

- Dorothea úrnő, és valóban ... el kell tudnom fogadni, hogy az egyik legkitartóbb és legmakacsabb csődöröm a saját életét éli majd és a Boszorkánykirálylánytól kapott jutalmával megkaphat majd minden asszonyt az egyik óceántól a másikig ... a szerelem fáj.

- Érdekes, hogy ezt mondd, a Királynőtől nem sokkal több fizetséged fogadtunk el, mint amennyit tőled kaptunk volna a küldetésért. A barbároknak elegendő volt a zsákmány, amit az ellenségtől szereztek és az a néhány település, amit út közben kifosztottak. Én magam is csak a népeink békés szövetségét kértem a Alidax uralkodójától, mint egyik Fekete Hadúr a másiktól, ugye és egy személyes ... de egészen apró szívességet.

- Ó, igazán? - vonta fel szép szemöldökét a nő gyanakvóan - hát akkor a fogadás ami az uralkodónk érintetlenségével kapcsolatos eldöntetett. Remélem élvezetes volt a kislány ...

- Azt nem tudom - ragadta meg szorosabban Axel Ragaen a másikat és hátulról egészen szorosan átölelte - túl öreg vagyok már, hogy elvegyem fiatal boszorkányok erényét ...

- Csakugyan? Axel Ragaen ... kán ... mindig is a legkedveltebb szolgám maradtál, a korod ellenére is ... aki a nyelvével többféleképpen tudott elszórakoztatni ... őrizd meg ügyes szóvirágaidat az előtted álló kihívások idejére is. Szükséged lesz rá. Én meglepszem azzal, hogy a Királynő tudja kinek köszönheti a város megmenekülését és, hogyha legközelebb ki akar majd tüntetni egy úrnőt bizalmával ... akkor tudja hol talál majd - mosolyodott el elégedetten ahogyan kisiklott a férfi karjaiból a következő ütem lelépésére.

- Éppen erről akartam veled beszélni, Dorothea ... úrnő - távolodott el Axel Ragaen, hogy csak ujjaiak értek össze két oldalt és nem maradt közöttük semmi - szolgálataimért cserébe csupán egyetlen, apró szívesség volt a béke és a háborítatlanság záloga ... tonnasúlynyi arany helyett. A Királynőtől csupán egy szolgát kértem, aki képes lesz fenntartani népeink között a diplomáciai szükségleteket ... és az enyémeiket is, mint mindenben alárendeltem.

- Ki volna az a szerencsétlen, akit a vadak elé lökött a Királynő ... ? - kérdezte volna a szőke boszorka, de a férfi hideg tekintetéből és szavainak szokatlan csengéséből kiolvasni vérté a választ, ami megfagyasztotta a vért az ereiben.

- Te vagy az! - ölelte magához szorosan Axel Ragaen kán a boszorkányt és ezzel eltért a táncrendtől és kiléptek a körülöttük kavargó tömeg hullámzásából - Hajnalban indulunk vissza, ahol te leszel a megtisztelő Első Ágyas tisztség betöltője holtod napjáig ... egy Fekete Hadúr oldalán ... vagy alatt ... egy másik egyetértésével.

- Miféle gonosz tréfa ez? - próbált levegőhöz jutni Dorothea ahogy lerázta magáról a kacagó toroni vaskos karjait - Gyerekes bosszú az itt töltött évekért? Mindig jól bántam veled és elengedtelek, amikor el akartál menni. Én mentettelek meg a Hullámsírból is!

„Nem bosszú, hanem megtorlás ... harag ... amiért nem másvalaki vagy. Mert a hasonló nem ugyanaz.”

- Tudom és ne hidd, hogy rossz gazdád leszek majd ... talán ... de csak talán a kán gyermekei egy részét is kihordhatod, hogyha jól viseled magad a többi ágyas mellett.

- Többi ágyas? Gyermekek? - kerekedett el a nő szeme a fagyos rémülettől - Ugyanúgy ahogyan azelőtt, most is megbélyegezhetlek, hogy engedelmes kutya legyél és akkor majd meglátjuk ki szolgál majd kicsodát élete végéig ... koszos toroni gladiátor vagy, ágyékkötös barmokkal!

- Emlékezz, hogy egyszer már kidugtam a fejem a szívem köré tekert hámodból - kezdett bele komoran Axel Ragaen és szétvonta ünnepi köpenyét, hogy feltárja a dereka köré övként csavart Fekete Lobogót -és bár nem volt még időm elmélyedni, hogy mire képes ez a többezer éves varázstárgy, amelyenhez hasonlóként nemzedékek százai meneteltek a biztos halálba népem történelme során, de valami azt súgja, hogy könnyedén elbánná egy magadfajta csinos boszorka ártó mágiájával.

- Ezt jó alaposan kifundálta – fújta ki dühödten a szemébe lógó szőke tincsek egyikét, ahogyan a férfivel együtt visszaállva a táncosok sorába egy lassab dal felvezetéséhez összeölelkeztek – de tudd meg Axel Ragaen, hogy életem minden hátralévő pillanatában gyűlölni foglak ezért és mellettem soha nem lehetsz majd boldog egy szívdobbanásnyi ideig sem ...

- Helyes, a gyűlölettel tudok mit kezdeni – simította végig kedvesen a nő haját a Hadúr – még szerencse, hogy a boldogság ellentéte nem a boldogtalanság ...

„Suttogj ...”

Ebben a pillanatban a trónterem egyik ablaka kivágódott és nyomában friss, hideg tengeri léghuzat csapott be, ami végigvándorolt a csarnok nehéz levegőjén. Párokat borított fel, asztalokról rántotta le a terítőt, néhány gyertyatartót is felborított. Testőrök rántottak rejtett fegyvereket és ugrottak védenekük elé, szeretők rántották magukhoz közelebb társukat ... sokszor éppen hitvesük oldaláról, ami későbbi párbajokhoz vezetett és egy zenész lanthúrja is elpendült az emelvényen.

„Hiszem pedig, hogy rám is ez vár majd egyszer a Kárpiton túl ...”

A szolgák egymást túlharsogva igyekeztek urrá lenni a káoszon csakhogy még jobban megnövelték azt. Minden tekintet a háborúviselt város felé fordult az ablakon át, de egy szempár egyenesen Axel Ragaenre szegeződött, aki megérezte a szokatlan figyelmet és odafordult a forrásához. Egy magas vékony férfi volt, hófehér köpenyben és ruházatban, bajvívónak nézhetne volna bárki. Hullámos barna haja vállát verdeste és aszisz módra borotvált szakállá és bajsza alatt bátorítólag a toronira mosolygott.

„Soha ne hagyd, hogy az ürességet, amit más hagyott ott kitöltse a gyűlölet.”

A gladiátor nyelt egyet, ahogy a szempárban felismerte azt, amiből eddig mindig csupán csak egyet láthatott. A jelenés testéhez olyan mód hajolt ölelve egy sötéthajú, kreol bőrű teremtés, mint ahogyan a boszorkány kapaszkodott bele ijedtében egy pillanattal ezelőtt. Földig érő vérvörös estélyi ruhát viselt és kezével végigsimította az aszisz csupasz orcáját. Az azonban inkább a kezében tartott poharat és annak aranyszínű tartalmát emelte Axel Ragaen felé, majd partneréhez fordult mosolyogva és lassú táncba kezdtek a megfagygni látszott vendégek között ... zene nélkül ... nem volt rá szükségük.

„Meghaltam volna érte ... bármit megtettem volna ... hogy megvédjem attól az élettől ... ami ránk várt.”

- Mi volt ez, Axel? – kérdezte ijedten a belecsimpaszkodó szőke nő – A kalózkod bosszúja? Mennydörgés vagy az istenek másfajta beavatkozása?

„Színlelj ... !”

- Ugyan – simogatta meg bátorítólag a jövődöbéli Első Ágyas arcát Ragaen épp úgy, ahogyan az előbb látta valaki mástól – Csak egy bolond esti szél volt ... szerelmem.

„Látod a gyönyörű arcát ahogy én?”

- Szerelmed? – döbönt meg a boszorkány – Még sohasem nevezteél így ...

Alucardo Ront'e Rone gróf nem hallotta mit hazudott válaszként a gladiátor, mert a különös pár feloldódott ismét a táncosok között. Valahogy úgy érezte, hogy felnőtt a kánsághoz ... ahhoz a valakihez képest, akit annak idején Tongoriában ismert meg ... akit aztán később Erigowban élete egyik legnehezebb pillanatában látott ... nagyon nagy utat tett meg a toroni. Nem tudta eldönteni, hogy ez jó vagy helyes dolog e ... de mivel azt sem látta előre, hogy mi vár rájuk a Tengeri Kígyó Barlangjába való visszatérés után ... így nem kínoztta magát tovább kétségekkel.

Különösen mert ebben a pillanatban Inmettiel penderült elé váratlanul. Ruhája némileg hiányos volt és ő maga is részben zaklatott, de inkább izgatott volt. A grófnak két pohárral is le kellett erőltetnie a varázsló torkán, hogy érdemi beszélgetését folytathasson vele és csak kevés sajnálatot érzett a gyorsan fogyó üvege tartalma miatt amit erre kellett pazarolnia. Az eredeti tervek szerint az ünnepség után a tiadlanit még haza kellett vinnie a hajóján jutalmával egyetemben.

- Ne felejtsd el, hogy hajnalban kifutunk, Hegy! – emlékeztette az ilanori kalandozótársát.

- Éppen erről szerettem volna beszélni magával gróf úr – húzta ki magát az erős italtól – a helyiek egészen különleges és újszerű alkalmazási lehetőségeit tárták fel előttem szokatlan mágiámnak. Úgy gondolom, hogy értékes és fontos kísérleteket folytathatnék itt, hogy a test és különböző testrészek átalakítását a tökéletesre akarom majd csiszolni.

- Úgy – komorodott el a gróf, ahogyan megpillantotta a tömegben keresztül felé tartó Marac il Tenebresse con Corda, az igazi, alakát – hát rendben van Inmettiel. De atyád emlékére kérlek, hogy vigyázz Alidax boszorkányúrnőivel ... nem mindennapi asszonyok.

- Igen, én is azt hiszem – vigyorodott el a tiadlani őszintén és szélesen – Jó szelet neked, Alucardo Ront'e Rone gróf!

Az ilanori azonban már vágtatott is tovább, ki a teremből és minél távolabb amennyire lehetséges. Légszomj kínozza, ami már nagyon régen ... egy egészen másfajta életben. Amikor még úgy tűnt, hogy gyorsabban múlik az idő. Másoknak ez a leszámolások és jutalmak ideje volt ... de neki ... mint minden kaland után ... inkább az elszámolás és summázás ideje, sohasem rajongott érte és ezzel legtöbbször egyedül is maradt ... mert úgy akarta ... mert nem tudta megosztani másokkal. Vagyis ...

- Jó néven vettem, hogy az este folyamán még csak nem is néztél más nőre, Alucardo – a kijárat mellett a falat támasztó kalózfejedelem hangja egyszerre zökkenetett ki és lepte meg a gróft – Na, milyen volt a legénybúcsús kalandod?

- Dehát ... idekint ... hogy ... odabent ... az előbb – habogott az ilanori.

- Nemcsak neked lehetnek kisebb nagyobb trükkjeid – ragadta vállon Marac a másik férfit – és azt se felejtsd el, hogy kicsoda a lányom. Apropos ...

- Már alig várom, hogy ismét találkozzak vele ... de tényleg. – mosolyodott el Alucardo és meglepő módon nem esett nehezére.

- Akkor jó, engeddd meg, hogy elkísérjelek a hajódig ... hosszú tengeri út vezet a Duaron-tengerig ahol a menyegző lesz.

- Valóban ... hosszú – morzsolgatta tenyerével a fekete háromszögletű kalapját a gróf – és alig várom már, hogy odaérjünk.

- Helyes – indult meg a kalóz és a jövődöbéli veje a szolgálkkal és vendégekkel teli folyosón – az élet rövid ahhoz, hogy ne azzal tölthessük akivel akarjuk, Alucardo ...

- Valóban ... – dünnyögte a gróf, de megtartotta magának a feltoluló gondolatait.

Axel Ragaen kifulladt a tánc végére és egy pillanatig sem szem elől tévesztve partnerét az italos asztal felé szédült. A válogatástól megkímélte egy előzékeny kezelő, ami rögtön egy impozáns serleget nyújtott neki és a párjával koccintott is vele. A toroni arra a homályos foltra koncentrált, ami feltehetőleg a másik arca lehetett és lassan a körvonalak egy kreol bőrű, sebhelyes arcú félelmet formáltak a szemei előtt.

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Axel Ragaen kán – hajolt meg italát a magasban tartva a férfi – Akhion vagyok Caedon városából, amely mélységesen hálás mindazért, amit a quironeia békéjéért tett.
- Részemről az öröm – köszörülte meg a torkát a kán – egyszer mintha megfordultam volna a messzeföldön híres gyógyvizek városában ...
- Mintha ... minden bizonnyal – mosolyodott el a félelf alázatosan – az igazsághoz hozzátartozik, hogy csak részben érkezem a városom érdekeit érvényre juttatni, a másik célom valamivel személyesebb természetű.
- Igazán? – kérdezte gyanakvóan a toroni, amint felfedezte a férfi mögött álló merev testőrnök sorát.
- Igazán – nyugtatta a másikat kifinomult hangnemben a nemes – az igazság, hogy bizonyos értelemben mi már ismerjük egymást de azt hiszem, hogy egy másik néven jobban emlékezhet: én vagyok a „Vitéz Szabólegény”.
- Maga – kerekedett el a felismeréstől Axel Ragaen szeme – maga pénzelte Dorothea akcióját és maga volt, akitől azt az információt kapjuk, hogy merre találjuk meg Tomatis üllőjét.
- Bűnös és bűnös ... igen – somolygott a hosszú hajú félelf, félgorviki – személy szerint szinte minden pénzt hajlandó voltam megadni azért, hogy a Pentád ellenére tegyek és az még a széthullása után is ... nos ... sok borsot tör az orrom alá.
- Maga egy igaz intrikus szürke eminenciás féle alak – hümmögte Axel Ragaen – Toronban imádnák ... a bórszíne ellenére is.
- Ebben szinte biztos vagyok ... volt alkalmam nemes szülőházaja vendégszeretét élvezni egyszer. Shulur közelében áll egy Daumyr nevű torony ... biztosan ismeri.
- Daumyr – minden toroni ismerte és rettegte a Hatalmasok fészket, a félelmetes Boszorkánybörtönt – igen, elég jól ismerem ... bár csak messziről volt módom eddig látni.
- Belülről kifejezetten ... lakályos – vigyorodott el Akhion olyasvalaki fölényével, aki megjárta a poklot és onnan ép végtagokkal és nemiszervvel távozott – a Gáthoz képest legalábbis biztosan ...
- Egyre kevésbé értem, hogy miben lehetek még a szolgálatára, Akhion – bizonytalanodott el Axel Ragaen.
- Ugyan, ez csupán egy személyes találkozó ... hogy bemutatkozzam. Biztos vagyok benne, hogy egy Hadúrnak is legalább akkora szüksége lehet majd a ... szolgálataimra, mint egy kalandozónak. A különbség pedig talán csak az, hogy egy kánnak biztosan módja van megfizetni is azt, amit egy fegyverforgatónak ... legyen bármilyen híres vagy tapasztalt nem.
- Keressen majd fel a Tengeri Kígyó Barlangjában egyszer, Vitéz Szabólegény és elbeszélgetünk – lett elege a háttérben álló pengeművészek gyilkos pillantásaiból a toroninak és inkább táncpartneréhez indult vissza.
- Biztos lehet benne, hogy majd megkeressük. És ezt itt ne hagyja, Axel Ragaen ... kán – nyújtott át egy színes itallal teli kecses poharat a félelf – biztos vagyok benne, hogy partnere értékelné fogja, tudomásom szerint ez a kedvenc keveréke.
- Köszönöm – fogadta el a poharat és tért vissza Dorethea társaságába.

- Igazán nincs mit, hiszen ... - bájolgott magára hagyva Akhion, a Vitéz Szabólegény és végre levette kezét az övébe rejtett mágikus tör markolatáról. A távolban lassan ismét táncba kezdő párt, majd a vidáman ünneplő tömeget figyelte és szinte csak magának és hallgatag kísérőinek jegyezte meg - ... az élet hosszú ahhoz, hogy ne azzal töltsük akivel akarjuk.

***

Észak-Ynev, Shanice-hegység, M.A.G.U.S. kolostor. Első Epilógus. Hogyha valaki gyalogszerrel járja a vidéket vagy akár madártávlatból kémleli sem leli azt az ösvényt, ami elvezet a kontinens legmisztikusabb helyére. Valaha Dreina istennő hívei emelték ezt a helyet azzal a szándékkal, hogy észak egyik meghatározó csomópontjává tegyék. Küldetésük azonban alapvetően megváltozott és kezdeti sikertelenségüket egy olyan cél váltotta fel, amely túlmutat olykor az istenek rendelésén is.

Ebben a kolostorban írják éjt nappallá téve a szerzetesek a Miracle Adeptia Guns Urrus Sorrate oldalait egymás után, amelyet sokan csak úgy neveznek a külvilágban: a kalandorok krónikái. Mintha csak az itt élők ráleltek valami különleges ütközési pontra a valóság és a sors kereszteződésénél, kezdetben csupán mellékesen kezdték el lejegyezni a kalandozók tetteit és történeteit. Idővel azonban a kapcsolat a leírtak és azok között akikről szól a végtelen történet elmélyült.

Szent révületbe mélyedt szerzetesek immáron éppúgy írják, mint alakítják is a távolban harcoló, győzedelmeskedő és meghaló kalandozók életét. A hely pedig, ami korábban szándékkal lett volna átjáróház és gazdagság fellegrája különös módon taszítani kezdte az ide érkezőket és mintha külön védekezne is ellenük mióta a valódi munka elkezdődött. Kevesen találták csak meg az utat a falak közé ... és még kevesebben távoztak innen.

Mert aki betekintést nyerhet a M.A.G.U.S. lapjaiba kifürkészheti önnön sorsát és hogyha nem tetszik amit lát ... éppolyan könnyedséggel alakíthat is rajta néhány tollvonással átírva ezzel megannyi életet és sorsot maga körül, mint a sajátját. A szerzetesekből, írók és őrzők lettek, akik mindent megtesznek azért, hogy munkájuk és révületük zavartalan legyen. De hogy kik ők és milyen lények azt nagyon kevesen tudják. A legvakmerőbb feltételezések szerint nem sokban különböznek másoktól ...

- Nem értem, én ezt már tényleg nem hiszem el - emelkedett az asztaltól a félhosszú hajú körszakállas férfi.

- Mit nem értesz? - kérdezte érdeklődve a vele szemben dolgozó kopasz, szőrtelen arcú írnok.

- Amit írunk ... ami a papírra kerül ... - mutatott a pultján félig kész szövegre - az valóban megtörténik? Az valahol valakivel tényleg így történik meg?

- Furcsán viselkedsz mostanában - fejezte ki rosszállását a tar fejű szerzetes - igyél egy kis vizet, esetleg teát. Ki kellene pihened magadat, az elmúlt hetekben nem aludtál semmit.

- Ez nem az ébrenlét miatt van - nézett a remegő kezére a körszakállas - csak egyszerűen úgy érzem megbolundolok a négy fal között.

- Veszélyes gondolatok és szavak ez - hümmögött a másik írnok - Dreina áldása védelmez meg minket a hit ellenségeitől. Gondolj arra a múltkori gnóm tolvajra, amelyik örökre a latrina falában rekedt félig. Ugyanez a mágia nekünk sem enged kijárást innen ...

- De akkor - kapkodta a levegőt akinek volt haja - honnan jön ez a rengeteg papír és tinta, honnan ez a sok szörnyű és fantasztikus történet? Sugallatok ezek, s az anyagot isteni akarat teremti?

- Mi készítetett ilyen eretnek gondolatokra ismét? Máskor is voltak már elhajlásaid.

- Ez más, ez most egészen más – szerezte vissza önuralmát a szerzetes és visszaült a helyére – olvasok a kalandozók érzéseiről, mert ÉN írok is róluk és úgy élem át, mintha velem történe, pedig nem minden igaz ... és mégsem érzem hazugságnak.

- A valóság olyan törekenynek hat fáradt szemmel – helyeselt a másik – de biztos vagyok benne, hogy egy jó erős tea majd ébredés után ...

- Ez nem valóság ... pontosabban ... ez is egy valóság. Te mikor aludtál utoljára, Emgé? Te mikor ittál utoljára abból a teából, amit ennyire ajánlgatsz?

- Kimerültél, Eszjé. Csupán ennyiről van szó. Pihentesd a tekinteted a kilátásban – legyintett a keret nélküli ablak felé, amin keresztül élesen láthatták a lankás tavaszi hegyoldalt a kolostor oldalában – engem mindig megnyugtat és meglátod újult erővel tudod majd folytatni a munkát.

- Nem gondolkoztál még azon – csukta be az előtte álló kódexet nagy döndüléssel Eszjé – hogy talán akkor is folytatódik a Miraclea Adeptia, hogyha mi nem írjuk?

- Mit kezdenénk helyette? – kérdezett vissza Emgé – Szükség van a munkánkra és a M.A.G.U.S.-nak folytatódnia KELL.

- Megkérdezted már valaha – sétált az ajtóhoz a körszakállas férfi – hogy miért? Nem írni és olvasni akarok a kalandokról, hanem hogyha tényleg léteznek, megélni, átélni és ÉREZNI őket.

- Mi a különbség? – kérdezte Emgé, de már csak magától, mert a másik már kilépett az ajtón.

Elkönyvelte magában, hogy úgyis vissza fog jönni. Később. De a később is olyan relatív. Mostanában amúgyis furcsán kezdett el viselkedni ... haját és szakállt növesztett ... olykor más hangon és dialektusban beszélt ... néha rajtakapta, hogy magában. Miközben erre gondolt észrevette, hogy nem ír ... sem ő ... sem aki elhagyta a szobát, mégis hallani az a furcsa zajt. A terem szokásos alapzaja nem változott, toll sercegett papíron és a hang a másik pulpitusa felől érkezett.

Felkelt a székből és átsétált a másik asztalához. Egészen közel hajolt a csukott kódexhez, amin két nagy aranybetű hirdette a történet tulajdonosának nevét: A. R. Különösnek tartotta és nehezen katalogizálhatónak, mégsem ódzkodott az eljárástól. A sercegés egyre hangosabb volt, hogy a végén már a fülét a bőrkötéshez kényszerült nyomni, de akkor sem hallott mást, s elszörnyülve egyenesedett fel a bizonyosságtól:

a kalandorok krónikái önmagukat írják.

***

Erion, Városok Városa, Torozon Tavernája. Az ivóban nagy volt a hangzavar, ahogyan a kontinens különböző pontjairól visszatért kalandozók egymásnak túllicitálva próbálták elharsogni, hogy mi történt velük legutóbbi küldetésük során. A hangulat az este leszálltával a tetőfokára hágott és amikor a korosodó igris az emelvényen, már a saját halk hangulatkeltő dallamait sem hallotta úgy ítélte meg, hogy ideje szünetet tartania.

Elhaladt egy csapat dartonita mellett, akik komor vértetükben mégis hevesen vitakoztak a prófétájuk legutóbb kalandjáról, egy kisebb kitérő után a sarokban belehallgatott, amint egy csapat éppen az új goblin tolvajuk ügyességét élteti, s csak akkor mosolyodott el mégis, amikor az egyik asztalnál egy fényes páncélatú lovag még egy kört kért társainak, akik láthatólag még olyan fiatalok voltak, hogy a varázslójuk szakállja sem serkent ki.

Még vissza is nézett rájuk, elkapta csillogó tekintetük fényét és szinte hallotta a gondolataikat, amint azt várják, hogy egy sűrke csuklyás megbízó életük legnagyobb, valójában első, kalandjának részleteibe beavassa őket. Magában kuncogva fordult vissza útirányába és feltekinte meg is pillantotta a kis faasztalt a fülkében, ami azonban várakozásával ellentétben nem volt üres. Egy fiatalember foglalta el, aki ráadásul hetykén a fekete kalapját lengette a kezében.

Szigorú tekintettel magasodott a merész alak fölé és jól végigmérte, de az állta a tekintetét és pillanatokig fenyegetően méregették egymást, hogy a környező asztaloknál is megéreztek a két aura egymásnak feszülését. Ahogyan aztán összenevettek és egymás kezébe csaptak az éppúgy meglepte a leselkedőket, mint a felhőtlen nyári napon felhagnzó mennydörgés. Az idős bárd elhelyezkedett a fekete kalappal szembeni székre, utóbbi pedig teljesen szembefordult az érkezettel.

- Alucardo Ront'e Rone gróf ... régi tanítványom és harcostársam - mosolyodott el a zenész joviálisan, kora ellenére még nem volt ráncos különösebben és tokája is engedelmesen rendeződött át az arcán akarata szerint.

- Sinemosi Pakáj mester ... régi mesterem és barátom - válaszolt kedvtelve a gróf és levette kezét az asztal lapjáról, hogy feltűnt alóla egy régi véset a következő szöveggel: „A Világ Közepe”.

- Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar viszontlátlak ... azt mondtad, hogy a teendőd jó ideig lekötnek majd. Persze, azután, hogy hallottam Alidax mesés felszabadulásáról sejthettem volna, hogy a „teendőd” végére értél ... vagy legalábbis egy részének.

- Jól értesült vagy mint mindig Pakáj mester - bólintott Alucardo - hogy van a tündéri kedvesed, Muniu kisasszony?

- Soha jobban, engedelmesen és hűségesen vár engem Tiadlan földjén palotájában, ahogyan mindig - gyanakvóan felhúzta a szemöldökét - emlegetett is mostanában, hogy régen látott és mégis úgy tudom, hogy jártál a rizsporos arcú ervek földjén ...

- Csak átutazóban - legyintett az ilanori - és nem, nem volt módon meglátogatni az úrhölgyet.

- Hallottam a veszteségeidről Toron partjai mentén - váltott témát gyorsan az igric - részvétem a társaid miatt. Cloud Boohe nagyapja még szívbeli jóbarátom volt, igaz, ő nem volt király. Szervezetünk alapítói között tisztelhattuk azonban az aszisz méltóságát. Az unokája is igen tehetséges volt ...

- ... abban amit csinált, igen. De egy költő akkor hal csak meg, hogyha elfogy a mondanivalója és akkor hal csak meg IGAZÁN, hogyha életművét elfelejtik. VI. Ottlokir azonban hagyott olyan nyomot maga után, hogy a következő generációk is emlegessék ... így vagy úgy.

- Legyen az álma könnyű - hajtott fejet Pakáj mester - úgy tudom közel álltatok egymáshoz ...

- Valaha a barátom volt ... még Gorvik előtt ... azután megváltozott és ahogy előtte, úgy utána sem hajlott a tanácsaim megfogadására.

- És Eglyövés Ragor? Az ő halála is ilyen ... elfogadható volt a számodra?

- Mielőtt megismertem még nem így hívták - komorodott el a gróf - éppen ebben a városban szerveztük be egy tehetséges női kémünk segítségével annak idején. Amennyire a jégvirág hatása alatt volt akkoriban ... és a felesége halála után is ... kétlem, hogy egyáltalán tisztában volt vele, hogy az Északi Titkosszolgálat ügyében járt el. Kiváló ügynök volt ...

- Íja sose tévesszen célt – hajtott fejet ismét a koros mester – de nem csak a Titkosszolgálatra gondolsz, igaz e Ront'e Rone? A Kóborlók Rendjére célszól.

- Sokat tudsz a világ dolgairól úgy, hogy szinte csak a Sinemosban halászol vénember ... de valóban, sokszor nem csak a Szövetség ügyének rendezésére kerestem fel. Sokszor tett nagy szolgálatot a Rendnek ... és arról talán maga soha nem is hallott. Az ő ügyét elrendezted a megbeszéltek szerint?

- Természetesen, a lánya egészen taníttatása végéig nem fog hiányt szenvedni semmiben. Az apjával eddig sem tartotta a kapcsolatot, így nem fog neki feltűnni a hiánya. De azért minden születés- és nevenapjára küldök neki valami szép ajándékot, hogy higgye apja még életben van ... bár úgy tudom nem kedvelte különösebben. Nem baj, én szeretek ajándékokat adni.

- Köszönöm, Pakáj mester. Örülök, hogy ez rendben lesz – bólintott a gróf és az egyik szolgálónak intett, hogy hozzon neki még egyet és a beszélgetőtársának is valami húsitót.

- Éppen azon gondolkoztam, ahogyan összeválogattad az embereket erre a küldetésre – merengett hangosan a sinemosi – tudom, hogy mind közel álltak hozzád az elmúlt évek során így vagy úgy, de mégis ... tudtad, hogy ez egy öngyilkos küldetés lehet könnyedén. Mégis végigjártszottad a szerepedet és hagytad, hogy meghaljanak. Talán valami harag élt benned velük kapcsolatban?

- Arra gondolsz, hogy túl sokat tudtak e a dolgaimról? Meglehet, de nem haragudtam rájuk. Egyszerűen csak tudtam, hogy mindannyian életük olyan szakaszában vannak, amikor nem számít nekik, hogy élnek e vagy meghalnak ... túl sokat éltek ... és így ők voltak azok, akik ...

- ... Senkinek sem hiányoznak – mosolyodott el Pakáj mester – Tudod grófom, már akkor is éreztem, amikor megismertelek, hogy több rejtőzik az alkoholizmusod és a mosolyodot mögött, mint bevallod ... kegyetlenség, számítás, manipuláció ...

- Bagoly mondja rókának ... mesterem – vigyorodott el kihívóan Alucardo és hagyták, hogy közéjük a szolgáló letegye az újabb poharakat és üvegeket, a korábbiakat pedig elvigye – mindig helyesen döntöttem és a céljaim tiszták voltak ... az áldozatomra mindig szükség volt ...

- Az eredmények téged igazoltak, Ront'e Rone ... eddig és ez alkalommal is: visszaállt az ismert és megszokott rend a quironeia déli partjaira évtizedek után, Alidaxot megszelídítetted Boszorkánykirálynőjét lekenyerezted, a Hiwith boszorkányokra és fedőszervükre komoly csapást mértél, a Keleti Barbárok Fekete Hadúrává pedig egy külvilági szövetségesedet helyezted ...

- Arra igazán nem számítottam, hogy Axel Ragaen párviadalba bocsátkozik a kánnal ... azt még kevésbé, hogy legyőzi őt – mentegetőzött az ilanori.

- Mi is volt a valódi neve? Megvan, Achula cwa Rasher am Shín ... milyen közönséges és hétköznapi név ez a császárságban ... talán valami vidéki pietor famíliához illik leginkább ... vagy ahhoz sem. Az 'achula' ráadásul, hogyha jól emlékszem, toroniul annyit tesz, mint ...

- Cápá – komolyodott el a gróf – azt jelenti toroniul, hogy cápa.

- Aproposó cápák – mosolyodott el Pakáj, amint megérezte, hogy fölényben került a beszélgetésben – a sinemosba eljutott pletykák alapján a barbárok új kánja a párviadal megnyerése után a cápáktól hemzsegő véres vízből nyugodtan és bántatlanul sétált ki ...

- Mire célszól ezzel? – vontá fel a szemöldökét Alucardo.

- Hogy te is jelen voltál akkor és úgy tudom, hogy Arel istennő papjainak, mint a Természet őrzőinek, nem okoz gondot néhány oktalan állat befolyásolása a színpadi hatás kedvéért ...

- Ezt sem megerősíteni, sem pedig megcáfolni nem tudom – dőlt hátra a székében a gróf és zavartan töltött magának az üvegből, leküzdve a késztetést, hogy megérintse a nyakában lógó Arel szimbólumot – Axel Ragaen kán úgy gondolom, hogy méltó hordozója lesz a Fekete Lobogónak ... és jó vezetője a népnek, ami őt választotta erre.

- Milyen jó ... hogy a történelmet a győztesek írhatják meg. – göcögött magában Pakáj – de igaz, ami igaz. Te és a társaságod nekünk is nagy terhet vettetek le a vállunkról a yankari utódállam helyrerakásával. A Vitéz Szabólegény különösen hálás volt, mert ez neki személyes ügye valamiért ... biztos mert helyi lakos. A FILOZÓFUSOK rajtam keresztül szeretnék kifejezni hálájukat és megbecsülésüket.

- Hogyha ez nem titkos társaságok közötti együttműködés ... akkor nem tudom mi az – mosolyodott el őszintén Alucardo Ront'e Rone gróf és koccintott a vele szemben ülő igriccel – Remélem a megegyezés másik fele is elrendezésre került ...

- Természetesen, miután látványosan lezajlott ellened a sikeres merénylet északon a halálhíred elterjedt a Titkosszolgálaton belül és a Szövetség már el is kezdte a tanácskozást az utódodról. A világ nagyobbik részének szemében halott vagy ... megint. Meggyőző alakítás volt, elismerem ... de ahogy hallom Karyyalban is megismételted.

- Tükör és füst játéka csupán – húzta ajkát félmosolyra a gróf.

- Másnak tartogasd az efféle válaszokat, régi tanítványom – lobbant őszintén Pakáj – hallottam a szóbeszédről, hogy Arel kegyeltje vagy és halandó testben születesz újjá az istennő rendelése szerint minden hajnalban újra, újra és újra. Még ha hinnék is az ilyen pórnépi legendáknak, a saját hírszerzőimnek kénytelen vagyok ... Akár angyal vagy akár halandó, valami más okán vagy itt.

- Ezt sem megerősíteni, sem megcáfolni nem tudom – vont a vállát Alucardo – és nem is akarom ...

- Bármilyen legyen is az igazság életről és halálodról biztos vagyok benne hogy valami vagy valaki távol tart téged a Kárpittól ... Vajon mi vár rád odaát, ami miatt inkább a halandó élet fájdalmait választod inkább? Hallottam egy háború előtti esetről veled kapcsolatban – figyelte a gróf arcát, de azon nem tükröződtek érzelmek – a Dwyll-Únióban ... egy alföldön álló házról – csak az ilanori tekintetében gyűlt meg valamelyest az ivó fénye vetette árnyék – ami üres és a közelében álló csendes dombról – halk nesz volt, amint a gróf körme az asztallapba mart önkéntelenül, de Pakáj folytatta – a domb tetején pedig egy magányos fa alatt ...

- Hallgass – sziszegte Alucardo fenyegetően – különben legközelebb valóban meglátogatom Muniu kisasszonyt és miközben átadom „üdvözlétedet” kegyesen a fülébe suttogom majd egy Krad könyvtároslánka nevét ...

- Honnan ... honnan tudsz te róla? – rökönycsüszte meg a sinemosi elkerekedett szemekkel.

- A Filozófusok lebecsülhetik az Északi Szövetség Titkosszolgálatát, kihasználhatják a kalandozókat, fittyet hányhatnak az istenekre és elkerülhetik a démonok bosszúját is ... de a Kóborlók Rendjének valódi hatalmáról fogalmatok sincsen és ÁLMODNI SEM merhettek róla.

- Hmm, sokáig azt reméltem, hogy a Virágkapuk ostroma után felkérhetlek, hogy csatlakozz te is sorainkba ... tapasztalatoddal és képességeiddel átvezethetnéd a Ynev civilizációit a következő VilágKorba ... de ha te inkább a múlton rágódsz és régi sérelmekből táplálkozol inkább, minthogy ésszel és logikával építs egy jobb világot ... azt hiszem hiába is fáradnék.

- Mondtam, hogy megérdemelt pihenésemet töltöm majd el a küldetés után ... hogyha pedig igaz, amit mondtál és valóban betartottátok a szavakat ... zavartalanul. Ne vedd személyeskedésnek Pakáj mester, de hogyha bárki megzavarja a „békés öregkoromat”, s gyilkosokat küldenek utánam, esetleg a szeretteim halnak bizonytalan és tisztázatlan körülmények között meg, akkor tudni fogom ki vezette nyomra őket, mert csak neked mondtam el és akkor visszatérek ... beváltani a fenyegetéseimet.

- Mit csináljunk, hogyha valóban szükségünk lesz rád? Nem csak nekem ... északnak ... az embereknek ... a világnak?

- Akkor mondjátok meg Isidor de Sedierta lovagnak, hogy az Igazság Palotájában keressen meg ...

Nem búcsúztak el egymástól. Ilyen régi barátok, mester és tanítvány között nem is lett volna illő. Az igric kiitta a poharát és úgy döntve, hogy szünete véget ért visszaindult az emelvény felé. Alucardo egészen addig követte tekintetével, ameddig egy szürke csuklyás alak ki nem takarta, amint váratlanul leült a fiatal kalandozók asztalához. Elmosolyodott és egy pillanatra elképzelte milyen képtelen hazugságokkal bírja majd rá őket arra, hogy valódi céljait elérje rajtuk keresztül.

- Gróf úr, nem számítottunk rá, hogy ilyen hamar viszontlátjuk itt - kedves hang érkezett az asztalához és az ilanori udvarias mosollyal feltekintett a gazdájára.

- Nagyságos Eve Torozon kisasszony, örül a szívem, hogy ismét vendéglátását élvezhetem, ugyanakkor ... bánatosan kell bevallanom jövetelem célját - egyenesen a fogadósnő szemeibe nézett, ami sokat látott már a többszázéves taverna vezetése során - attól félek, hogy fel kell adnom bérleményemet és a továbbiakban nem járok majd ide ilyen ... gyakorisággal.

- Sajnálattal hallom, kedves gróf úr - szomorodott el a nő arca és egy pillanatra úgy a tekintetén, mint a nyakában hordott medálon átsuhant egy különös csillanás - igaz, hogy nem mindig fizetett időben, de tudtam, hogyha ismét feltűnik rendezi majd a tartozását.

- Igyekszem mindig betartani az ígéreteimet - bólintott Ront'e Rone tovább mosolyogva - előbb vagy utóbb legalábbis. Engedelmeivel még egy alkalommal használnám az ajtót, hogyha megengedi.

- Boldogan várjuk vissza, gróf, hogyha esetleg meggondolná magát a jövőben - tette a férfi vállára a kezét a nő, de éppolyan gyorsan el is kapta - engedje meg, hogy egy üveg itallal ajándékozza meg a ház búcsúzóul.

- Egy igazi ajándékot a Városok Városában balszerencse volna visszautasítani - az ilanori még elkapta a távozó nő kezét egy pillanatra ültében - nekem pedig csak az ön boldogsága számít.

Eve Torozon távozott a Világ Közepétől, hogy intézkedjen a gróf utolsó üvegéről és a taverna más vendégeiről. A férfi egyedül maradt az asztalnál és még egyszer utoljára végighordozta tekintetét az ivó gyülekezetén. Arra gondolt, amikor még maga is olyan volt, mint ők, amikor nagyapáikkal osztozott a Taverna hosszú padjain lelkesen várva a veszélyesebbnél veszélyesebb küldetéseket a furcsábbnál furcsább megbízóktól. Aztán arra gondolt, amikor ez megváltozott ... örökre.

Felszedelőzködött és elindult a félemeletre vezető lépcsőhöz. Útban érte el a szolga, amely egy ránézésre is régi boros üveget hozott neki ezüst tálcán, amit hálásan átvett. A dugó fölött eltekintve megpillantotta Eve Torozon tekintetét a sötét mögött, amint két mozdulat között őt figyelte. Önkéntelenül összemosolyogtak és tekintetük elég volt ahhoz, hogy a szavak jelentette rácsok elpattanjanak. Elindult felfelé a lépcsőn.

Nem nézte a tetejét, csak a fokokat. Ahogyan egymás után szedte őket magában mégis messze járt, régen: Ilanorban ... a család birtokán ... a grófság rengetegében ... szinte hallotta a száz és ezer paripa patájának dobogását a távolban. Aztán a Szövetség már városaiban, a Maszkok Ünnepe, majd Erionban már Kalandozóként, emlékezett az előző Torozonra is fiatalon. Emlékezett az Erigowban történt kalandjára ... vörös és kék hold váltakozására ... emlékezett a törpék szigetére.

A fokok lassan váltották egymást és tudta, hogy egyre jobban közeledik az utolsó valahol fölötte. Emlékezett tovább, igen, a Dwyl-Únió füves pusztáira ... melyek Szépmezőre emlékeztették ... emlékezett a kis házra ... emlékezett a dombra. Emlékezett a háborúra és a fájdalomra, emlékezett a toroniak kegyetlenségére, önmaga tehetetlenségére ... pedig milyen távolinak is tűnt ... szinte egy másik életben. Emlékezett Lammo-ra, emlékezett egy toroni fejedelmére fiúra

... emlékezett a saját halálára ...

Minden ami azután és azóta történt szempillantásnak tűnt inkább. Úgyis elérte már a lépcső tetejét. Maga sem tudta volna megmondani, hogy hányszor látta és használta már ezt az ajtót. A térmágia minden alkalommal meglegyintette halandó testét, de az ital valamelyest minden alkalommal tompította az átkelést. Kinyitotta az ajtót és a mögötte tátongó félhomályban csak alig ismerte fel a hajója kabinját. A fogadó körvonalai elbizonytalanodtak körülötte, ahogyan becsukta maga mögött az ajtót.

Az ivó hangja örökre elhalkult mögötte és most bele sem mert gondolni, hogy miért. Az ablakon kitekintve a Duaron-tenger hullámain látta a vörös hold fényében és tudta, hogy az Unikornis biztonságos kikötőben van a többi kalózhajóval együtt. Egyre növekvő ürességet érzett, amely az alidaxi ünnepség óta csak nőttön nőtt benne és nem tudta, hogy mivel csillapíthatná ... amikor majd már az ital sem segít igazán.

- Férjem uram! - hangzott a váratlan felhívás a kabin mélyéről és körülötte lobogva gyúltak boszorkánylángok.

- Hogy ... hogy te itt? - kérdezte a gróf meglepetten - hiszen a szertartás csak holnap lesz.

- Gondoltam, hogy neked ma még inkább szükséged lehet rá, mielőtt holnap már csak teherként gondolsz rám - vonaglott a széles ágyon macskaszzerűen a gorviki nő - és bevallom nekem is szükségem támadt rám ma éjszaka ...

- „Kinek kell a zene és ugyan kinek kell ez a szerelem, ez a bennem mélyen szóló dal.”

- Mondtál valamit? - ült fel a Tértolvaj és a kezében két kristálypohár termett - Látom hoztál valamit, amivel kitölthetnénk ezeket itt...

- Igen, valóban - lépett közelebb az ágyhoz a gróf - ajándék volt ...

- Egy másik nőtől nem igaz? - csattant a boszorkány kérdése és vele párhuzamosan a két pohár is széttörve a padlón.

- Igen, de búcsúajándék ... - nyugtatta a lepedő szélére ülve a férfi, hogy megküzdhesen a régi dugóval.

- Akkor rendben, az mindjárt más ... elvégre a legénybúcsún is jó és hűséges fiú voltál - dorombolt az asszony és körbefonva hátulról a férfit két újabb pohár termett a kezében.

A dugó engedett, a hajó billegett, a kristály csilingelt és az ágy megremegett. Túl mindenén és távol a szárazföldtől a gróf úgy vesztette el a szabadságát, hogy tulajdonképpen nem is bánta és ezáltal talán

nem is veszítette el igazán. Ez volt az utolsó éjszakája, hogy elveszett társáról és győztes küldetésekről álmodhatott volna, de a vörös bor és a forró testek egyvelege megakadályozta ebben. Igaz, így a rossz dolgokra sem tudott gondolni és azokra, amiket az ajtón kívül hagyott.

Mindannyiunk múltja egy üresen tátongó lyuk. Az egyetlen esélyed, hogy megfordulj és szembenézz vele. Azonban ez olyan, mint megcsókolni a halott kedvesedet. A sötétség vár rád az ajkai között. Vágyunk a szenvedésre, hogy meghalassunk a számunkra fontos dolgokért: a szerelemért, a helyes döntésekért. Megéri? Azt mondani, hogy sohasem hazugság volna. Mert néha lehet egy kis szerencséd. Olykor valami jó is kisül a dolgokból ... valami amit tudod, hogy nem érdemelnél ki egy millió év alatt sem.

Valami, ami aztán képes okot adni a folytatásra.

***

Észak Ynev, Sirenar határvidéke, Tongoria. A távolban ragyogó smaragd rengeteg élesen választotta el a vidéket a köves, kietlen síkságtól, ahol olykor csak egy-két levéltelen kóró hajladozott a szélben. Veszélyes vidék volt ez egy magányos vándor számára, de aki az úttalan úton közeledett felfelve a port tapasztalt és veszedelmes kalandozó volt ... egykoron legalábbis. Nő volt, sötét haja a hátát verdeste, bőrvértje sok csatáról és nélkülözésről árulkodott. Hátán a feszes testéhez rögzített tegeze félig volt csak tele, jelezve, hogy a senkiföldjén keresztül vezető útja nem volt eseménytelen.

Amikor a magaslatról először megpillantotta a közeledő rengeteget elbizonytalanodott, de erőt vett magán és egy pillantás erejéig sem fordult vissza. Keze megszorult a hüvelybe dugott kecses kardja markolatán és eltökélten a fákat szemlélte. A szélben lobogó haja alól kilógó fülei egyértelművé tették tiszta elf vérét, bár ruházata már sokkal inkább tükrözte a halandó emberek és más fajok között töltött éveket.

A sirenari határig hátralévő utat már eseménytelenül tette meg és amikor már tudta, hogy az örök íjainak hatósugarán belül lehet, akkor jól láthatóan távol tartotta kezeit fegyvereitől. Íja leajzva himbálózott a vállán, tőr azonban a megszokott módon a csizmaszárban lapult. Így közelítette meg a fák jelentette sávot. Nem látott seholy elfeket, de tudta, hogy ezen a vidéken ez vajmi keveset jelent valójában és sokan veszítették már el életüket azért mert bíztak az érzékelésükben.

Mert ami fontos, az a szemnek láthatatlan.

Igaza volt és amikor már kőhajításnyira ért a szélső fák ágai közül három alak ugrott le fogadására felajzott íjakkal és kivont fegyverekkel, ahogy az egy idegenből visszatérő elfnek kijár. Két fiú és egy lány volt, mindannyian fiatalabbak az érkezőnél. Ő azonban nemcsak ezt tudta, de fel is ismerte őket. Számára az idő másképpen telt hosszúéletüként és ahogy egy pillantást vetett a felé közeledőkre megnyugodva leeresztette karjait és elmosolyodott: „Gyermekeim, hazajöttem.”

***

Erion, Városok Városa, Torozon Tavernája. Második Epilógus. Az ablak nélküli szobában meglódult az idő. A porszemek a levegőbe emelkedtek és mintha türelmetlenül táncolnának köszöntötték a változás mágikus szelét. Egyszer csak a csupasz falon megjelent egy ajtó, körvonalai mintha mindig is a fához tartoztak volna éppolyan korosak voltak, mint a szobában az összes bútor, s a kilincsén ugyanúgy megállt a por. De mindez talán csak egy pillanatig tartott.

*„Hol van még a reggel?
Az álmom nem sok jót ígér.
Meglibben a függöny,
Szólít egy hang, hozzám beszél.”*

Az ajtó egyszer csak kinyílt és a keretben megjelent Eve Torozon karcsú alakja. Az ivó hangjai és zsvivaja talán pillanattal utána törtek csak be a szobába. Ennyi idő után azért nehéz utat találni egy ilyen közegbe. Végighordozta a tekintetét a látszólag sebtében itt hagyott szobán, pedig tudta, hogy azt még valamikor az apja adta ki a fiatal ilanori gróf számára. Megpillantotta az asztalon álló aranyszínű ragyogó üveget és a két poharat mellette az asztalon. Csak az egyikben volt már ital.

*„Egy véletlenül múlik, s
túl vagy már mindenem.
Pár lépés és fent vagy,
jól nézd meg hogy hova lépsz!
Megcsúszhat a lábad,
egy rossz mozdulat és kész.”*

Nem ment be a szobába. Már az is eléggé felkavarta, hogy érezte a szobában terjengő illatot. A levegő, éppúgy, mint a szobában, a több mint tíz évvel ezelőtti világból maradt még itt, amit aztán a költséges térmágia elzárta a világ elől. Egy új szolga lépett mellé alázatosan és kérdezte meg, hogy mikor kezdhetik el a szoba kitakarítását. Anélkül, hogy a nő ránézett volna parancsolta, hogy amint új lakónak van rá szüksége. A szolga távozott, de ő még pár pillanatig a nyitott ajtóban maradt, hogy még egyszer utoljára beszívja keblébe a múlt levegőjét.

*„Még itt vagyunk, még álmodunk,
még élünk! Csak találgatunk,
hogy miért vagyunk, hova érünk.
Csak az éj, csak a végtelen ölel át.”*

***

Axel Ragaen kán a kezdeti nehézségek után sikeresen megtartotta hatalmát és sokáig azon munkálkodott, hogy a barbár törzseket egyesítse a Fekete Lobogó alatt. Udvarában gyakori és szívesen látott vendégek voltak Kalandozók a világ minden tájáról, akik gyakran régi harcostársai voltak. Hetven esztendőskorában, nem sokkal Első Ágyasa temetési szertartása után egy elf csapat járult a színe elé, akiket egyedül fogadott. Távozásuk után nem sokkal felkerekedett és elhagyta a Tengeri Kígyó Barlangját, sokak szerint az általa sokat emlegetett Becsület Arénájának keresésére indult. Gyermekai közül a legrátermettebbnek Raul Ragaen bizonyult, feltételezhetően Első Ágyásától született, aki apja nyomába eredt, hogy megkeresse és a hegyek közé már mint a Fekete Lobogó kiválasztottja érkezett meg. Ő vezette be népét a XV. Zászlóháború viharos éveibe később.

Inmettiel, a Hegy évekig „vendégeskedett” Alidaxban. A Boszorkánykirálynő védelme alatt állva mentesült a helyiek ártó praktikáinak egy részétől. Hazájába visszatérve azonban hamarosan újabb kalamajkába keveredett és árulással gyanúsították meg. Doranba menekült, ahol valami félreértés miatt a Filozófusok kémjének nézték, ami után az Északi Szövetség más államaiban próbált szerencsét. Kalandozó évei alatt sok különös figurával találkozott és nem egyszer csak ő maradt meg a csapatokból. Végül Gianagban telepedett le, miután egy varázspárbaj megnyerése után nem tudta már visszanyerni hiányzó végtagjait. Ennek ellenére családot alapított és hírneves kalandozóként sokan keresték fel tanácsért és történeteinek lejegyzéséért. Egyesek csalódottan távoztak ...

Marac il Tenebresse con Corde atyai kötelezettségeit letudva felkerekedett, hogy végigkalandozza a Keleti Városállamok ismeretlen vadonját. Különös, hogy alakját a későbbi korok inkább mint felfedező és világutazót jegyzik, mint véres kezű kalózt. Több olyan települést is megtalált újra, amelyik a Manifesztációs Háború ismeretlen veszteségei voltak. Egy időre nyoma veszett a Tiltott Vidéken járva, de végül visszatért a Duaron-tenger szigetvilágán kialakult gorkviki menedékbe. Még tervezte, hogy idős kora előtt kihajózik egyszer a Keleti-Oceán titkait kifürkészni, de erre már egészségi állapota miatt nem volt képes.

Unokái, szerettei, családja körében helyezték örök nyugalomra a Tengeri Farkasok szokásai szerint. Özvegye, egy bukán nő, nem sokkal a szertartás után követte élete párját a Kárpiton túlra.

Alucardo Ront'e Rone gróf névleg soha sem hagyta el többé a Duaron-tenger öbleit, azonban mégis különös mendemondák jártak arról, hogy alakja különös módon feltűnedezik a különböző pontjain, akik közül egyesek imposztornak bizonyultak később.

Felesége halála után azonban bizonyosan visszatért a világba és aktívan részt vett a XV. Zászlóháborúban is. Ekkor jegyezték fel, hogy az elfekkel vívott SÁRKÁNYHÁBORÚS harcok után közvetlenül látogatást tett Sirenarban is, ahol egy bizonyos Ayala Isobelle néven ismert egykori kalandozónőt kérdezett a halandók világában töltött éveiről és egy bizonyos Axel Ragaenről. A beszámoló szerint az elf így válaszolt:

„Olyanok számomra azok a napok, mintha csak egy álomra próbálnék visszaemlékezni. Talán mert az is volt ...”

Alucardo Ront'e Rone későbbi sorsa és élete ismeretlen.

„Zöld mennydörgés hasítja majd át az eget délről,
a Vörös Sárkány öröksége tíz lelket emészt majd el.
A Havas Szentek ajándékkal és vérért jönnek le a hegyről,
Öt halál csillapítja Antoh szomjúságát.
Békére talál végre a Veszett Vad,
felébred álmából a Fehér Oroszlán,
s a Koboldrejteket sem őrzi többé már a titkát.
A Sakálkirály sírja betemetve marad,
Égbe emelkedik az Elveszett Erőd,
S visszatér az is, aki a nap sebében eltűnt.
Elherdálják majd a Dúlás Kincsét is,
mire testvér lesz a Róka és Kos megint.
Legyőzőre talál a Súlyomszívú angyal,
kinek barátját a néma hegy nyelte el.
Utoljára kinyílik a Romlás Kapuja,
S megkezdődik majd a Sárkányok Smaragd Háborúja.
Mire a kilenc haláltalan temploma szétszéled,
megmutatkozik végre a Kék Sík Ura.”

Vége

2015.

Utószó

A **kalandorok krónikái** tovább folytatódnak. Évről-évre újabb mágikus pergamenlapok telnek meg a M.A.G.U.S. kolostorban távoli vidékek hőseinek dicsőséges vagy éppen dicstelen tetteivel. *Axel Ragaen* is egy ilyen alakja az örök történetnek, sem nem hibátlan, sem nem bűntelen. Halandó és mint ilyen a halhatatlanságot keresi minden viadalban, csatában és küldetésben. Nem ez az első alkalom, hogy személye feltűnik a honlapunk kalandmodulokon, cikkeken és novellákon keresztül szövődő mitológiájában.

A tavalyi évet lezáró és hasonlóan több történet szálat összegző *Ayalával a bálban* című fejezete után életének egy nagyobb kört bezáró története elevenedik meg mostani írásunk sorai között. Terjedelme miatt nem túlzás ezt már inkább „kisregénynek” titulálni, s remélem csupán ez nem riaszt vissza majd senkit, hogy a (többek között) P.sz. 3715-ös esztendő befjező krónika elolvasásába belevágjon úgy, ahogyan a kalandozók is teszik utolsó, baljós küldetésükkel.

Mivel az előzményénél korábban már összeszedtem valamennyire a kapcsolódó írásokat a főszereplőről és azokról a társakról is, akik most visszatérnek a Virágkapuk ostromára, így inkább azokat a műveket ajánlom, amelyek a két írás között születtek időben és helyenként kiegészítik, árnyalják és magyarázzák az eseményeket. Ezzel is elmélyítve talán azt a gondolatot, hogy minden nézőpont értékes és más lehet ugyanarról a dologról ...

A nyár folyamán született Béke követői során a távolra vetődött Isidor de Sediarta manifesztációs kalandja során igyekeztünk az amund népet először másképpen bemutatni, mint ahogyan sokan ismerheti őket az eddigi egyoldalú források után, de azok szellemében. Nu'Golie és a Krad hú paplovagja ugyanakkor érdekes társalgást folytat benne az emberi érzésekről, melynek párja aztán a Virágkapuk ostromában is lezajlik két másik szereplő között.

Alucard Ront'e Rone személyesebb kutatása egy régi barát után inkább az ő motivációit és lelkiállapotát tárja fel az események előtt a Kőfogadalom során. Ebben a sokszor visszaemlékezésekkel tarkított novellában feltáruznak a Zászlóháború titkos pillanatai, s a törpék mentalitásába háttérbe is bepillantást nyerhetünk. A gróf és a világ számára is fontos elem volt még az őszi Lovagrege, amely kalandmodulként görgette tovább az ynevi kronológiát.

Még inkább háttér és a világ fehér foltjainak színezése volt a Veszett vad célja, amelynek eseményei említésre kerülnek a Virágkapuk ostroma során és a szereplő életében olyan súllyal esnek latba, hogy tudható egy áldozat és veszteség minden olyan életre hatással lehet, amit megérint. Az pedig, hogy a kalandozók által előnyben részesített Torozon Tavernájának szokatlan mindennapjaiba nyerhetünk bepillantást mindig külön öröm.

Ismét tartozom még egy azon nevek listájával, akiknek játékos karakterei és az együtt megélt kalandok nélkül nem születhetett meg az írás. Szeretném megköszönni nekik is, hogy így vagy úgy, de hozzájárultak *Axel Ragaen* történetéhez. **Varga Dóra Viktória, Novák Róbert, Nagy Angéla Zsuzsanna, Fekecs Máté, Vincze Zsuzsanna Anett, Botos Ádám, Mester Zsuzsanna, Sándor Kálmán, Paczai Tamás, Magyar Gergely és Szécsényi Dániel** mind sokban hozzájárultak a krónikák alakulásához. Köszönöm nekik.

*(A fejezeteket egymástól elválasztó dalszövegekért köszönet a fiatalkorom **Quimby** zenekarának, a borítóért és a Szindvil-szigetek részletes térképéért pedig ismételten hálám illeti **Magyar Gergelyt**.)*